

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

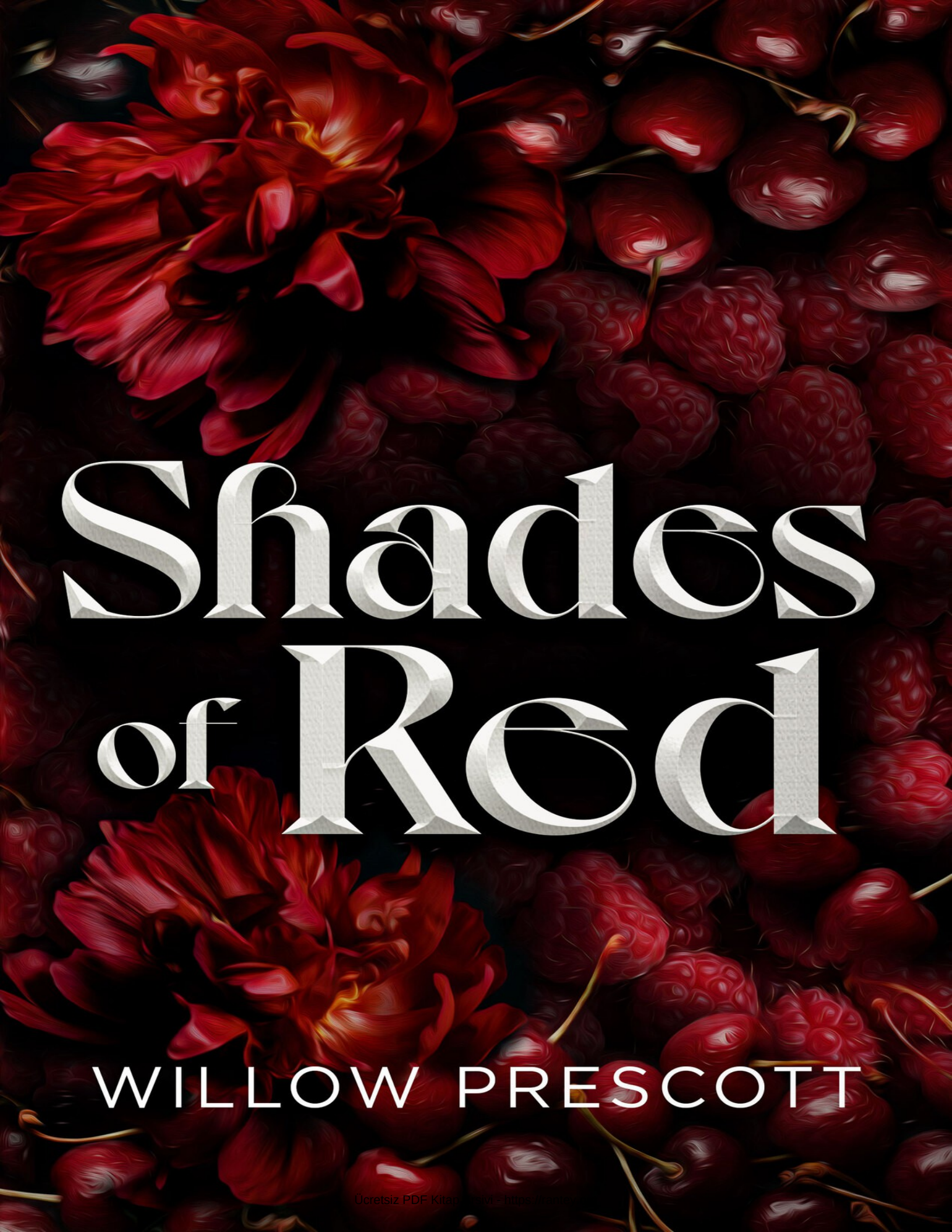
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Shades of Red

WILLOW PRESCOTT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kırmızının Tonları

Keskin Kenarlar Düet

Kitap 1

Willow Prescott

Contents

[Yazar Notları](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Shades of Red Kokteyl Menüsü](#)

[Önsöz](#)

[On Yıl Önce](#)

1. [Croissant aux Amandes](#)
2. [Boucheé à la Reine](#)
3. [Coq au Vin](#)
4. [Garbure](#)
5. [Croquembouche](#)
6. [Crème Légère](#)
7. [Ratatouille](#)
8. [La Coupe Glacée Chantilly](#)
9. [Huile de Truffe Blanche](#)
10. [Boudin Noir aux Pommes](#)

[Sonsöz](#)

[Not](#)

[Tetikleyici Uyarılar](#)

[Ayrıca Willow Prescott](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Shades of Red Copyright © 2024 Willow Prescott

Tüm hakları saklıdır.

Bu içeriğin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi ile çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitap uluslararası telif hakkı yasaları tarafından korunmaktadır.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik taşıyan isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve olaylar tamamen tesadüfidir.

Books and Moods tarafından kapak tasarımı ve biçimlendirmesi yapılmıştır. Andrew Wierzba tarafından ciltli illüstrasyon.

Bölüm illüstrasyonları PSR'dan Lauren tarafından yapılmıştır.

Bir yemek programı izleyip de "evet, şef" kelimesinin kulağa çok müstehcen geldiğini düşünenler için. Haklıydınız.

Author Note

Sevgili okuyucu,

Bu, bazı okuyucular için uygun olmayabilecek temalar ve durumlar ve romantizm türündeki klişelere aykırı bir son içeren baharatlı, karanlık bir romantizmdir. Lütfen dikkatli okuyunuz.

Sizi bu okuma yolculuğuna tam olarak hazırlayabilmem için spoiler dünyasına girmem gerekecek. Şaşırmayı seviyorsanız ve karanlığa tahammülünüz yüksekse, bu ön uyarıları atlayıp doğrudan çılgınlığın içine dalmak için tam iznime sahipsiniz. Hassas bir okuyucuysanız, lütfen kitabın arkasındaki kapsamlı tetikleyici listesini okuduğunuzdan emin olun.

Bu tipik bir aşk romanı değil. Ana karakterler bir araya gelmiyor, ancak sonsöz MMC'miz için alışılmadık bir HFN ile bitiyor. Shades of Red bir düetin ilk kitabı ve Gavin Greyson'ın bir sonraki kitapta sonsuza dek mutlu olacağına söz veriyorum. Bu, bir MMF oyun sahnesi içeren bir MF hikayesidir.

Bu kitap aşağıdakiler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere birçok tetikleyici içerir: sapıkça sevişme, kan oyunu, çeşitli şekillerde aşırı bıçak kullanımı, boşalma oyunu, şaplak, dub con, aile içi şiddetten bahsetme, sapıkça saklambaç, tükürme, pişirme kaplarının ve yiyecek maddelerinin uygunsuz kullanımı, şiddet, cinayet ve kan. Tetikleyicilerin tam listesi web sitemde veya kitabın arkasında bulunabilir. Tam açıklama: **Tetikleyiciler spoiler** içermektedir.

Uzun boylu, dövme, ahlaken gri ve baharatlı bir MMC'yi sevenler için Gavin Greyson'ın mutfağına hoş geldiniz. Dikkatli olun, biraz sıcak olur.

İyi okumalar, aşklarım. Söğüt

Playlist

Kırmızının Tonları Çalma Listesi

Önsöz- Paint the Town Red by Doja Cat Birinci
Bölüm- La Seine Cabaret by Vanessa Paradis
İkinci Bölüm- Cherry by Lana Del Rey
Üçüncü Bölüm- Kırmızıyı Görüyorum Yazan: Everybody
Loves an Outlaw Dördüncü Bölüm- Dernière danse Yazan:
Indila
Beşinci Bölüm- Bad by Royal Deluxe
Altıncı Bölüm- Blood in the Cut by
K.Flav Yedinci Bölüm- La Foule by
Edith Piaf
Sekizinci Bölüm- Michele Morrone'dan Watch Me Burn
Dokuzuncu Bölüm- Yseult'dan Corps
Onuncu Bölüm- My Chemical Romance'den The Sharpest
Lives Sonsöz- Måneskin'den I Wanna be Your Slave

Shades of Red Cocktail Menu

Önsöz-Ateş Topu [Smash](#)
Bölüm Bir- [Espresso Martini](#)
Bölüm İki- [Kanlı Dizler](#) Bölüm
Üç- [Klasik Negroni](#) Bölüm
Dört- [Vişneli Martini](#) Bölüm
Beş- [Meleğin İpucu](#) Bölüm Altı-
[Çılgılık Atan Orgazm](#)
Yedinci Bölüm- [Kiraz İskender](#) Sekizinci
Bölüm- [Çamur Kayması](#)
Dokuzuncu Bölüm- [Old](#)
[Fashioned](#) Onuncu Bölüm-
[Bloody Mary](#) Sonsöz-
[Ménage À Trois](#)

Prologue

Famlar yanık turuncu ve altın rengi titreşimlerle duvarlar boyunca dans ediyor, lanet olası yazın ortasında tam güçle çalışan büyük şöminenin yakıcı sıcaklığı taşaklarımdan ter damlamasına neden oluyor. Lanet olsun.

Finn ve onun lanet tiyatrosu. Cehennemin kızgın çukurlarında biriyle gerçek anlamda sevişiyormuş gibi hissetmek isteyen tek kişi o ve geri kalanımız onun için acı çekme ayrıcalığına sahip oluyoruz. Ve ben işkenceye katlanmaktansa işkence yapmayı tercih ederim.

Sikimi ıslak amına sokarken parmaklarımı Satine'in sırtındaki parlak kırmızı şeritler arasında gezdiriyorum. Dengesini kaybetmesine ve yüzüstü düşmesine neden olacak kadar kuvvetle itiyorum. Yumuşak eti sert zemine temas ettiğinde çığlık atıyor, ama ben arkadan ona vurmaya devam ediyorum. Tüm denizaltılarımı yerde beceririm - bu onların yumuşak bir yatakta becerilmekten kaynaklanan aptalca, romantik fikirlere kapılmalarını önler. Onlar benim zevkim için kullanılmak ve istismar edilmek için buradalar, başka bir şey için değil ve bunu önceden bildiklerinden emin olacak kadar kibarım.

İşaret parmağımı Satine'in en derin kesiklerinden birine bastırıyorum, kırbacımla sırtının yarılmasından kalan kan çoktan kurumuş. Parmağımı deriyi tekrar kıracak kadar sert bastırdığımda çığlık atıyor. Omurgasındaki çukurda küçük bir kan damlası beliriyor. Bunu görünce sikim o kadar kalınlaşıyor ki, sanki küçük dar amcığı beni boğuyormuş gibi hissediyorum.

"Acıyı seviyor musun, küçük denizaltı?" Onun sıcak deliğini yırtmaya devam ederken soruyorum. Kalın, metal çivili sikimi içine zar zor sığdırabiliyorum ama onun amcığını başkaları için mahvetmek eğlencenin bir parçası.

"Evet, Efendi Greyson," diye inliyor, güzel yüzünde güzel, acı dolu bir gülümsemeyle ona verdiğim her şeyi almak için çabalıyor. O iyi bir yedek, aslında benim favorilerimden biri. Ve bir rotasyon kullandığımdan beri

Finn'in Pandemonium temalı kink kulübünde on iki farklı kink, bu çok şey söylüyor.

"Acıyı çok iyi karşılıyorsun." Tırnaklarımı ham ve yaralı sırtında gezdiriyorum ve çığlığının sesi beni uçurumun kenarına gönderiyor. Üzerine eğildim ve elimi boğazına doladım, uzun zamandır olmadığım kadar sert boşalırken onu boğdum. Vücudunu bana karşı zorlarken ve yükümü onun derinliklerine boşaltırken ellerim acımasız ve morarıyor. Kalçalarımı sertçe itiyorum, çıplak toplarım kışına yüksek sesle tokat atıyor, onu o kadar dolduruyorum ki cum ile patlıyor.

Sonunda dışarı çıktığımda, şaftım hala sert, horozumun ucundaki gümüş halka piercinginden buzlanma gibi beyaz damlıyor. Eğilip Satine'in yanaklarını aralıyorum ve açık deliğinden döllerimizin karışımını yalıyorum. Seksin tadı dilimde patlıyor ve ben buna bayılıyorum. Bir gün, dilinizi bir kızın kendi meninizle karışmış tatlı kreminde kaydırduğınızda hissettiğiniz o moment'i somutlaştıran bir yemek yaratacağım. Bu benim sevdiğim tek kremalı turta türü.

Satine'in kışına hoşgörölü bir tokat atıyorum ve banyodan nemli bir bez almak için ayağa kalkıyorum.

Ben odadan çıkmadan önce usulca, "Teşekkür ederim efendim," diye sesleniyor. Sırtı bana dönük, diz çökmüş bir pozisyona geçti. Amından döllerim akıyor ve teninin her yerinde izlerim var. Onu kullandım ve başka bir şey yapmadım, bu yüzden minnettarlığının sadece aletim onun derinliklerindeyken ona izin verdiğim orgazm için olduğunu hayal edebiliyorum.

Bitişikteki odanın açık kapısına doğru yürürken ve ıslak bir havlu ekleyerek bir dizi tıbbi malzeme alırken cevap vermiyorum. Odaya geri döndüğümde hala ateşin yanında diz çökmüştü, alevler sıcak kahverengi tenine gölgeler düşürüyordu. Arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum, sıcaklık çıplak, dövmeli göğsümü ve kollarımı kavuruyor. Islak bezi Satine'in bacaklarının arasından geçirerek teninde benden kalan yapışkan kalıntıları siliyorum. Sonra kirpiklerine ve kesiklerine dezenfektan sürüyorum, en kötü yerlerine bandaj yerleştirmeden önce temiz olduklarından emin oluyorum.

Son bandajı açarken tekrar "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

İçimden bir ses onun yersiz minnettarlığına öfkeleniyor. "Seni kırdıktan sonra tamir ettiğim için bana teşekkür etme," diye karşılık veriyorum yanmış espressonun acısıyla. "Bu nezaket değil, temel insani duyarlılık, ki benim tükenmiş ahlak anlayışım da bunu gerektiriyor."

"İnsanların sandığı kadar sert değilsiniz, efendim."

Sesi sıcak ve hayranlık uyandırıcı ve ben onun tüm hayallerini paramparça etmekten ve arkalarında gizlenen kabusu ortaya çıkarmaktan başka bir şey istemiyorum. Saf kızın, verebileceğim zarar hakkında hiçbir fikri yok. "Haklısın, küçük denizaltı," diye cevap veriyorum, son bandajı onun parçalanmış tenine yaslayarak. "Ben *çok daha kötüyüm*."

Satine omzunun üzerinden bakıyor, güzel kahverengi gözleri bana bakarken korkunç bir şeyle parlıyor. Ve kırmızı dudaklarını açtığında, onu daha sert kırbaçlamam gerektiğini anlıyorum. "Sizi seviyorum, efendim."

Aman Tanrım.

"Giyin," diye emrediyorum, onun fevri beyanını tamamen görmezden gelerek. Ayağa kalktım ve gömleğimi giymeye başladım, hayal kırıklığım o kadar baskındı ki küçük düğmeleri parmaklarımla zorlukla tutabiliyordum. Satine benim favorimdi ve şimdi onu bir daha asla beceremeyecek ya da kırbaçlayamayacaktım. Lanet olası kızlar ve onların lanet olası duyguları.

"Efendim, lütfen," diye yalvarıyor, hâlâ dizlerinin üzerinde ve verebileceğimden daha fazlasını bekliyor.

"Hayır, haddini aşıyorsun Satine," diye azarlıyorum ciddi suçlar için yeniden kullandığım sert bir tonda. "Sen bana *hizmet etmek* için buradasın. Senin amacın benim acımı dindirmek ve bana zevk vermek. *Duygularının* benimle hiçbir ilgisi yok, bu yüzden onları kendine sakla."

Kırmızı dudakları titriyor, harap olmuş gözlerinde yaşlar var ve sanki kalbine bir bıçak saplamışım ve onu parçalara ayırmışım gibi görünüyor. "Ama ben seviyorum-"

"Tek kelime daha etme Satine," diye emrederek sözünü kesiyorum. "Giyin." Yataktan bir yığın giysisini alıp alması için ona uzatıyorum.

Titreyerek ayağa kalktı, sert zeminde uzun süre diz çöktüğü için dizleri kızarmıştı. Kıyafetleri elimden alıp kolunun altına sıkıştırıyor. Sertçe yutkunarak ilk ve son kez bana itaatsizlik ediyor. "Neden bu kadar kalpsizsin?" diye soruyor, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşarak.

Ona dünyada sadece bir kişinin bildiği bir gerçeği söylemeden önce tereddüt ediyorum. "Çünkü senin gibi güzel bir kız onu uzun zaman önce söküp attı." Satine'i inceliyorum, beni mahveden kızdan çok farklı ve bir şekilde hala tamamen aynı. "Artık kırmızı dudaklardan dökülen yalanlara kanmayacak kadar akıllıyım."

On L'aar Önce

Paris, France

Chapter One

Croissant aux Amandes

THava bunaltıcı, güneşin cezalandırıcı sıcağını silip süpürecek en ufak bir esinti yok. Paris'in son on yıldır gördüğü en sıcak yaz. Ve benim 20 yıldır hissettiğim en sıcak yaz.

İki yıldır hayattayım. Ter derimden aşağı damlıyor ve dudaklarımı tuzla kaplıyor. Dilimi dolgun alt dudacağımın üzerinde gezdiriyor, doğal tadının tadını çıkarıyorum. Tatlar sadece yiyeceklerde yaşamaz, her yerededir; havada, toprakta, teninizde. Mutfağa adım atmadan önce bile ziyafet çekebilirsiniz. Tek yapmanız gereken duyularınızı bu deneyime açmaktır.

Yerel katedralin çan sesleri, Quartier du Louvre'daki herkesin yürürken ya da bisiklete binerken programa uymasını sağlıyor. Kuşlar gökyüzüne akın edip kristal mavisini dalgalı dalgalanmalara ve siyah spirallere boyarken on bir çan sesi dar sokaklarda yankılanıyor. Her öğleden sonra bu yürüyüşe çıkar, sıcak kruvasanların ve taze pişmiş bagetlerin kokusunu içime çekerim.

En sevdiğim pastane olan Le Fournil'e giriyorum ve barın arkasından Sophie'ye el sallıyorum. Neyse ki şu anda çok kalabalık değil ve tezgâhın sonuna ulaşmak için insan kalabalığının arasından geçmem gerekmiyor. Sophie'nin müşterisiyle işinin bitmesini beklerken, kolumun altındaki gazeteyi çıkarıp açıyorum ve son haberleri okumaya *çalışıyorum*.

İki yıldır Paris'teyim ve birkaç dönem dil kursuna gitmeme rağmen hala Fransızcam akıcı değil. Pratik yapmak için hafta boyunca gazete okuyorum ama Sophie onunla ne zaman ana dilinde konuşmaya çalışsam Fransızcamla dalga geçiyor. Yapmamam için yalvarıyor ama ben yine de iğrenç Fransızcamla kulaklarına saldırıyorum- her fırsatta flört etmeye çalışıyorum.

Sophie neredeyse yetmiş yıllık bir Parisli. Gençken Brigitte Bardot'ya benzediğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Hâlâ göz kamaştırıcı, gülümsemesi istediği zaman odayı aydınlatıyor. Ve ben de onun nadir gülümsemesini çoğu kişiden daha sık kazanacak kadar şanslıyım. Kadın sanki mayasına tuz basmışım gibi davranıyor ama içten içe beni sevdiğini biliyorum. Ona biraz cehennem azabı çektirsem de, o da benim onu sevdiğimi biliyor.

Paris'e ilk geldiğimde Le Fournil'de çalışmışım, Chicago Üniversitesi'nde işletme okuduğum ilk yılımı yeni bitirmiştım. Nefret etmişim. Paris benim kaçışımdı, hayatımın her günü küçümsediğim bir şeyi yapmak zorunda kalmadan kendime bir hayat kurup kuramayacağımı görme şansımı. Sophie benim kurtuluşumdu. Tutkulu ama yeteneksiz bir çocuğu aldı ve sabırla ona elleriyle nasıl pasta yapılacağını gösterdi. Tekniğimi mükemmelleştirene kadar her gün yüzlerce kruvasan yaptım. Ve asla yapamadım. Hamur işlerinde berbatım, hep öyleydin ve muhtemelen hep öyle olacağım. Çok kesin, taklit etmektense keşfetmeyi seviyorum.

Kruvasanlarım ne kadar berbat *görünse* de tatları güzeldi. Sophie denememe izin verecek kadar nazikti. Farklı tatlar, hamurda farklı doğal boyalar, nihayetinde farklı soslar ve dolgular. Çok geçmeden, hamur işlerimiz köşedeki büyük bistrolardan biri tarafından keşfedildi ve öğle yemeği saatinde kapılarının önünde kuyruklar oluşmaya başladı. Beklenmedik bir ziyaret ve baş şefin tadımından sonra bana şef yardımcısı olarak iş teklif ettiler. Kabul etmek istemedim ama Sophie beni zorladı. Bana küçük bir boulangerie mutfağında köle gibi çalışmaktan daha fazlası için yaratıldığımı söyledi. Ve benden kurtulmak için *sabırsızlandığını* çünkü pastacılık işinin "*berbat*" olduğunu söyledi.

Onu yanağından öptüm, benim için yaptığı her şey için teşekkür ettim ve işi kabul ettim.

Bistro'da çalıştıktan sonra ilk Michelin yıldızlı restoranıma geçtim. Atmosfer farklıydı; daha sert, daha titiz. Ben bir yabancıydım. Klasik eğitim almamışım, Fransızca bilmiyordum, kurallara uymuyordum ve Amerikalı olmak gibi çok büyük bir dezavantajım vardı. Hafifçe söylemek gerekirse tam bir eziyetti. Ama hayatta kaldım ve sonunda meslektaşlarımın saygısını kazandığımda başarılı oldum. Yeni bir fırsat yakalamak için ayrıldığımda şef de *partie unvanını* kazanmışım.

Son restoranım dünyaca ünlüydü. İnanılmaz üç Michelin yıldızı vardı, ünlülere ve tanınmış kişilere hizmet veriyordu.

ve bu benim ruhumu yiyip bitirdi. Yaratıcılık yoktu, deney yapmak için yer yoktu. Her şey sade, kesin ve sıkıcıydı. Bütün gününüzü cımbızla üç mikro yeşillik, ince bir wagyu dilimi ve gazlı köpük birikintisi yerleştirerek geçirdiğiniz ve buna başlangıç yemeği dediğiniz türden bir yer. Bulabildiğim ilk cazip kaçıışı kabul etmeden önce altı ay boyunca direndim. Ve geçtiğimiz Cuma günü istifamı vermek hayatımın en ödüllendirici anlarından biriydi.

Paris'in kalbinde, ülkenin en saygın yönetici şeflerinden biri tarafından denenen yeni bir konseptte sahip yeni bir restoran var. Dix. Menü yok. Her şey o sabah yerel olarak temin edilen malzemelerle pişiriliyor. Sadece akşam yemeği. On çeşit yemek. En fazla yüz kişilik sınırlı rezervasyon. Ve Dix, daha temelinin son tuğlası bile konmadan bir yıl boyunca tamamen doluydu.

Sonbaharda açılmalarının önündeki tek engel, yardımcı şeflerinin olmaması.

Şef Matis, hepsi farklı beceri setlerine ve geçmişlere sahip on şef seçti. Ben de onların arasında olduğum için şanslıyım. Yaz boyunca eğitileceğiz ve test edileceğiz. Zorluklar verilecek. Yerinde yenilikler ve doğaçlamalar yapmamız beklenecek. Ve yaz bittiğinde, içimizden biri Dix'in yeni şef yardımcısı olacak. Tam bir Roma gladyatörü, ölümüne savaş. Gerçek bir ölüm olmayacağını düşünebilirsiniz ama asla bilemezsiniz. Şefler acımasızdır ve mutfaklar bıçaklarla doludur.

Bu ben olacağım ve bunu gururla söylemiyorum. Başarılı olma isteğim doyumsuzdur; mükemmel olana kadar asla yeterli olmayacaktır. Ve o zaman bile, gelişmek için çalışmaya devam edeceğim. Bu meydan okuma benim için yaratılmış. Ben de Dix'in sous'u olmak için yaratıldım. Başka bir sonuç yok.

"Gergin misin?" diye yanımdan zengin, derin aksanlı bir ses geliyor. Başımı kaldırdığımda Sophie'nin arka taraftaki kişisel espresso makinesinden bir café crème ve her zamanki kruvasan aux amandes'imi getirdiğini görüyorum. İkisini de cam vitrinin düz tablasına yerleştiriyor ve ağzım sulanmaya başlıyor. Kruvasanlar iyidir ama bademli kruvasanlar cennete uygun bir uyumdur.

"Neden gergin olayım ki?" Yumuşacık böreği ısırmadan ve dişlerimin arasında çatırdayan katmanların tatmin edici sesini dinlemeden önce dudaklarımı büzüyorum. Dünyanın en iyi pastacılarından kaç

Yemek yediğim restoranlar, Sophie'nin el yapımı hamur işlerinin basit mükemmelliği ile kıyaslanamayacak kadar az.

"Çünkü Paris'in en tanınmış yönetici şeflerinden biri için yemek pişirmek üzeresin. Ve *senden* çok daha yetenekli ve eğitilmiş şeflerle yarışacaksın." Sophie kemikli dirseklerini karşımdaki tezgâha dayadı ve kahverengi gözlerinde şüpheyle bana baktı.

"Sik beni," diye inliyorum her zamanki dramatizminin yüksek dozuyla. "Kalbimi yerinden sök, neden yapmıyorsun? Tatlı, yaşlı bir kadın gibi görünebilirsin ama taş gibi bir katilsin."

Sophie kaşlarını çatarak bana bakıyor, bu ifade kaşlarının arasındaki kırışıklığı daha da belirginleştiriyor. "Bana bir kez daha *yaşlı* dersen seni yalancı çıkarmayacağım."

Blöf yapmıyor. Kadın Bayan Lovett'a gidip beni turta yapmak için iki kere düşünmez.

Tezgâhın diğer tarafına uzanıp ince elini elime aldım ve göğsüme yakın tuttum, "Soph, ay ışığında parlayan La Seine kadar güzelsin ve baharın çiçek açan nemli soğanları kadar gençsin."

Gülmekten kendini alamıyor -şiiirdeki becerilerim pastacılıktaki becerilerim kadar fevkalade. Ama bu onun gülümsemesini sağlıyor ve ihtiyacım olan tek şey bu.

"Tam bir Kazanova," diye bağılıyor ve kollarını kavuşturup bana bakmadan önce göğsüme bir şaplak atıyor. "Yine de ciddiylim. Endişeleniyor musun?"

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak onun duruşunu taklit ediyorum. "O mutfakta önemli olan tek bir şef var ve sen ona bakıyorsun."

Beni tanımayan birine küstahlık olarak gelebilecek bu özgüven karşısında bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Göreceğiz bakalım. *Diğer* şeflerden biri seni şaşırtabilir."

"Burası bir mutfak, Soph. Mutfakta hiçbir şey beni şaşırtmaz."

Chapter Two

Bouche     la Reine

Eer   ey beyaz, tertemiz ve Dix mutfağını   evreleyen geni   pencereleden i  eri s  z  len sabah g  ne  inin   ı  ında pırıl pırıl parlıyor. Beyaz tavanlar, beyaz zeminler, beyaz mermer tezgahlar, yukarıdan yumu  ak beyaz   ık akıtan spot lambalar.     b  y  k tezg  ha yayılmış on hazırlık istasyonu ve her tezg  hı ayıran   ift fırınlı ve gazlı ocaklı     b  y  k paslanmaz   elik pi  irme istasyonu var. Her istasyonda, jilet gibi keskin kenarları tepedeki   ıkta parlayan m  kemmel bilenmi   bı  aklardan olu  an bir kolleksiyon bulunuyor. G  zel, paslanmaz   elik pi  irme kapları tavana yerle  tirilmi       dikd  rtgen raftan sarkıyor.

Yeni   evremi incelerken gergin de  ilim. Son teknoloji tencere takımlarına, daha   nce hi   kaynamamı   ocaklara ve hen  z bir elmanın kabu  unu bile delmemi   bakir bı  aklara bakarken orgazm oluyorum. Yalnız olsaydım, parmaklarımı her k    k   eyin   zerinde gezdirir, so  uk mermere, alevlerin altında ısınan metalin yanmasına, bı  a  ın elimdeki a  ırlı  ına alı  ırdım. Her birini benim yapaca  ıma s  z verirdim.

Ne yazık ki mutfak kalabalık, bu y  zden ok  amak yerine sessizce istasyonuma do  ru ilerliyorum. Hi   isim kullanılmadı. Hen  z kimliklerimiz yok, onları kazanana kadar yok.   imdilik numaralarız. Bir rakama indirgenmi   olmanın duygusal kopuklu  unu takdir edebilirim.

Son tezg  ha do  ru y  r  yorum - her iki yanında iki  er yerine sadece iki hazırlık istasyonu olan tezg  ha. Beyaz bir k   ıda el yazısıyla yazılmış dokuz rakamının   n  nde duruyorum. Sondan ikinci numarayı k    mseyen bir havayla d    n  yorum. Bu bir akıl tutulması. Rakamların bir anlamı yok; beceriye g  re sıralanmıyoruz. Kahretsin, olabilir

Bildiğim kadarıyla alfabetik yerleştirme olabilir. Yine de bu bir meydan okuma ve bir numara olmak için içgüdüsel bir dürtü ile baş başa kalıyorsunuz.

Yanımdaki on numaraya bakıyorum, grubun en sonuncusu. İstasyon boş ve kime aitse geç kalmış. Sonuncu olmadığım için rahat bir nefes alıyorum. Yanımda konuşacak bir partnerim olmadığı için, rekabet seviyesini ölçmek için odaya bakıyorum. Ben de dahil olmak üzere altı erkek ve üç kız var. Aşçılık sektöründeki erkek egemenliği göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değil. Yine de, görünüşe aldanmamak adına, çoğu insan en azından çift sayılarla *başlayıp* en iyilere doğru daralma eğilimindedir. Belli ki Dix görünüşü umursamıyor.

Mutfakta konuşulan tek dilin Fransızca olmadığını görmek de beni şaşırttı. Son gittiğim restoranda, benimki ne kadar kötü olursa olsun Fransızca zorunlu idi. Burada, İngiliz aksanlı İngilizce, İtalyanca ve odanın ön tarafındaki gürültülü bir şeften gelen çok yüksek sesli İspanyolca duyuyorum. Neredeyse benim boyumda olan tek kişi o ve elindeki fileto bıçağını sapından ucuna doğru savurup yakalarken bileğinin hünerli hareketine bakarak onun benim rakibim olduğunu söyleyebilirim.

Şef Matis mutfığa giriyor ve odayı toplu bir sessizlik kaplıyor. Standart bir Fransız değil. Açık tenli, sinekkaydı traşlı ve sarı saçları, babasıyla sorunları olan çoğu kızın tadına bakmak için külotunu indirmesine neden olacak kadar çekici bir şekilde gümüş damarlı. Gözleri gri, sert ve kararlı. Şu anda Paris'in tartışmasız en ünlü şefi olmasına rağmen, duruşunda kibir yok. Sadece hassasiyet var.

"Lütfen bıçaklarla oynama Bir. Onlar oyuncak değil," diye azarlıyor Şef Matis sıkılmış bir ses tonuyla, kalın bir Fransızcayla, eski çatal bıçak takımıyla spor yapan şefe bakarken gözlerinde hiçbir duygu titreşimi yok.

"Evet, şef," diye yanıtlıyor öndeki bronzlaşmış şef, bıçağı alıp istasyonundaki diğerlerinin sırasına yerleştirirken parlak ruh hali e n ufak bir şekilde azalmıyor.

"Şimdi, başlamadan önce, görünüşe göre bir eksiğimiz var," diye onaylamaz bir tavırla anons ediyor Şef Matis, tam da benim kayıp ortağım olduğu tahmin edilen bir kız, altın sarısı saçları rüzgârda savrulmuş ve mükemmel ütülenmiş şef üniformasının düğmeleri kol kemiğine kadar iliklenmemiş bir halde odaya koşarken.

Kız mutfaktaki yerini ararken usulca "*Désolée, şef,*" diye mırıldanıyor.

"İngiliz," diyor Şef Matis. "Burada olmayı *hak eden* pek çok farklı bölgeden pek çok şef var. Ve ben birbirimizi anlayabilmemizi istiyorum. *Anlıyor* musunuz?"

Kız dudağını ısıyor, büyük bir izleyici kitlesinin önünde azarlanmaktan dolayı sarsıldığı belli. "Evet, şef," diye kısık bir sesle kabul eder, gözleri yere düşer.

Şef Matis keskin bir baş hareketiyle "Sen arka taraftasın," diyor ve yanındaki boş koltuğu işaret ediyor. "Zaten kanıtlaman gereken çok şey var, Ten. İşleri kendin için daha da zorlaştırma."

"Evet, şef." Mutfağın arka tarafına doğru koşturuyor, yavru topukları mermere hafifçe vuruyor.

Umutsuzca ona bakmak *istediğim* için bakmıyorum. Hoş geldiniz konuşmasına başlarken gözlerimi Şef Matis'e odaklıyorum; bize bu proje için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatırken sesinin tonu eşit ve yatıştırıcı. Dix'in nasıl kalbinden geldiğini ve bizim de bu projeye kendimizden bir şeyler katmaya istekli olmamızı umduğunu anlatıyor.

"*Bonjour,*" diye fısıldıyor yanımda, sesi o kadar kısık ki şefimizin sesinden onu zar zor duyabiliyorum.

"*Bonjour,*" diye cevap veriyorum, gözlerimi Şef Matis'ten ayırmadan.

"Ahh, Amerikalı," diyor, ses tonunda bir alay notası var.

Şimdi ona bakıyorum ve yorumuna şaşıyorum. "*Excusez-moi?*" diye soruyorum, Fransızca devam ederken bir yandan da habersizmişim gibi davranıyorum. Tek bir Fransızca kelimeyle beni tam olarak nasıl Amerikalı olarak tanımlayabiliyor?

"Lütfen dur. Sanki kulaklarıma tecavüz ediyorsun." Sesi kibirli ve İngilizcesi, konuşmaya istekli diğer tüm Parisliler gibi, sinir bozucu derecede mükemmel.

"İyi," diye kabul ediyorum, dövmeli kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Nasıl anladın?"

Alay ediyor. "Lütfen, Amerikalılar Fransız gibi davranan bir Amerikan çizgi film karakterini taklit ediyormuş gibi Fransızca konuşuyorlar. Bu korkunç bir şey."

"Yeterince adil," diye karşılık veriyorum, bunu yaparken tüm ülkeme karşı ayrımcılık yapıyor olsa bile, her şeyi olduğu gibi söyleme yeteneğini takdir ediyorum.

Dürtüye daha fazla karşı koyamayarak gözlerimin yanımdaki kızın üzerinde dolaşmasına izin verdim. Saçları, mutfaktaki yapay ışığın altında bile parlak ve çarpıcı görünen, gerçek altın gibi görünen o nadir renkte. Yüzünü çevreleyen uzun perçemleri var; bu onu masum ve genç gösteriyor, ancak benim yaşlarımda ve okuldan yeni çıkmış olduğunu söyleyebilirim. Gözleri menekşe rengine yakın açık mavi; fincan tabağı gibi geniş ve yuvarlak. Neredeyse hiç makyaj yapmamış ve buna ihtiyacı da yok. Cildi krem gibi, yanakları doğal olarak pembe. Sarı kirpiklerinin üstüne ve altına biraz göz kalemi sürmüş ve dolgun dudakları parlak, kiraz kırmızısına boyanmış.

Dudağını ısırdığında rujunu biraz bozdu ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirip daha da fazla bulaştırmak istiyorum. Tamamen dağılmış bir kız kadar güzel bir şey yoktur. Aletim benden önce kendini tanıtmaya fırsat bulamadan bu baştan çıkarıcı düşünceyi kovuyorum. Arkamı dönüyorum ve Şef Matis'e odaklanmaya çalışıyorum; o ürünlerini hangi yerel çiftliklerden temin ettiklerini, balıklarını nereden topladıklarını, sığır etlerini hangi kırsal mandıradan aldıklarını anlatıyor.

Gözümün ucuyla kızın kaşlarını çattığını görüyorum, sessizliğimi kısıtlamadan ziyade suç olarak yanlış yorumluyor. Dürüst olmak gerekirse, onu görmezden geldiğimi bilmesini tercih ederim, böylece o kremsi tenin ter, sperm ve *kırmızıyla* kaplı neye benzediğini hayal edemem. Çilek ve krema gibi görünürdü ve bahse girerim tadı da aynı derecede tatlı olurdu.

Kahretsin, bu noktada pantolonumdaki çadırı saklamak mümkün değil. Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde, ereksiyonumu gizlemek için paslanmaz çeliğe bastırarak ve dirseklerim gaz brülörlerinin yanında olacak şekilde eğilerek pişirme istasyonuna doğru ilerliyorum. Onun yanımda hareket ettiğini, ocağa karşı duruşumu taklit ettiğini hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bana biraz şirret olabileceğim söylendi."

"Kaltak olduğunu söylemenin Fransızca yolu bu mu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Benden zaten nefret ediyormuş gibi inliyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bir özrü genellikle böyle mi kabul edersin?" diye soruyor, ses tonuna sinirlilik karışıyor.

"Bilemem. Genelde bu tür şeylerle karşılaşmam."

"*Mümkün değil*," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Ona sırtıyorum. "Bunu daha önce de duymuştum."

"Ve ben de *sizinle* aynı istasyonu paylaşma şerefine nail oluyorum, öyle mi? *Harika!*"

"Hey, ben de düzenlemelerden pek memnun değilim," diye alay ediyorum, küçük itiş kakışımız kanımda sıcak ve karıncalı bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden olsa bile. "*Bazı* insanların işlerine geldiği zaman ortaya çıkma lüksü yok."

Üniformasının eteklerini aşağı doğru çekiştirerek rahatsız bir şekilde kayıyor. Ancak o zaman her iki dizinin üzerinde kırmızı bir leke olduğunu fark ediyorum, şef beyazlarının altından bir tarafta çıplak bir bandaj görünüyor. Neden bizden yirmi dakika sonra mutfağa girdiğine dair bir açıklama bekleyerek ona kaşlarımı çatıyorum.

"Düştüm," diye belli belirsiz cevap veriyor ve yine dizlerine baktığımı fark edince kaşlarını çatıyor. Bacak bacak üstüne atıyor ve onu incelememi engellemek için sobanın üzerine eğiliyor. "Dairemden bisikletle çıkıyordum - tam zamanında, ekleyebilirim - ve tekerleğim altımdan kaydı. Üzerimi değiştirmek ve biraz temizlenmek için eve dönmek zorunda kaldım."

"Oldukça koordinasyonsuzum," diye ekliyor, sivri burunlu ayakkabılarının üzerinde tekrar kayarak.

"Bu mutfakta korkunç bir zarar olmalı." Dolgun dudaklarım sinsî bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bıçakları saklayayım mı? Kimsenin parmağını kaybetmesini istemem."

Bir aslanın pençelerine sahip olmayı arzulayan bir kedi yavrusu gibi bana bakıyor. "Tüm yüzgeçlerini korumak istiyorsan muhtemelen tavsiye edilir," diye karşılık veriyor.

"Bu parmaklarla neler yapabileceğimi bilseydiniz bu kadar hafif tehdit etmezsiniz."

Şok olmuş bir şekilde nefesini tutması bana bunu yanlışlıkla *yüksek sesle* söylediğimi haber veriyor. Genellikle bu tür düşünceleri ait oldukları yerde, kafamın karanlık köşelerinde tutmakta daha becerikliyimdir. Bana ters ters bakıyor, hassas terbiye anlayışı sürçmemden rahatsız olmuş. Ben de kaşlarımı çatıyorum, o zarif kaşlarını kaldırıp dudaklarını sert bir çizgiye bastırırken vücudum onun mağrur bakışları altında kaskatı kesiliyor. Belli ki onun altında olduğumu düşünüyor. Onun altında olmanın benim için nasıl bir his olduğunu ona tam olarak göstermek istiyorum.

Gözlerimdeki tehdidi okumuş olmalı çünkü iri mavi gözleri irkilerek benden hafifçe uzaklaşıyor ve dişlerini alt dudağına gömüyor. Ve lanet olsun, onun bu küçük alışkanlığı akıl sağlığımın ölümü olacak. Onun derisini yırtan ben olmak istiyorum,

Hatta belki biraz kanadığını görebilmek için kırabilirim. Eminim kırmızının en güzel tonu olurdu.

Kahretsin, şimdi de kafayı taktım ve kazanmam gereken bir mücadele varken kendimi bu şekilde kaybetmemeliyim. Odaklanmak ve kendimi saplantının sınırından geri çekmek için harcadığım çabadan dolayı inleyerek, profesyonelliğimin son kalıntılarını yüzeye çıkarmadan önce o parçamı derinlere itiyor ve boğulmaya bırakıyorum. "Her şeye en baştan başlayabilir miyiz?" diye soruyorum, neredeyse sesimdeki boğucu törpüyü dışarıda tutmayı başarırken

elimizi uzattım. "Ben Grey."

Elimi tutmadan önce dramatik bir şekilde ofluyor, parmakları benimkilere dolanıyor. Çıplak tenini tenimde hissettiğimde damarlarımda titremeye çalışan alevleri görmezden geliyorum.

"Aur lie," diye teklif ediyor sonunda, bu isim dilinde bir   ir gibi.

"Güzel," demekten kendimi alamıyorum, parmaklarım hala onun.

"Sizi rahatsız mı ediyoruz, Dokuz ve On?" diye g r bir ses mutfağın önünden sesleniyor.

 kimiz de dönüp odadaki bütün gözlerin bize çevrildiğini,  ef Matis'in kollarını geniş göğsünün üzerinde kavu turmu  ters ters baktığını görüyoruz. Birden Aur lie'yle ne kadar yakın durduğumuzu, ellerimizin hâlâ birbirine değdiğini fark ettim. "Hayır,  ef. Bugünkü yarı mayı tartı ıyorduk,  ef." Ocaktan uzaklaşıp geriye, hazırlık istasyonuma doğru yürüyorum. Hafif bir gecikmeyle o da beni takip ediyor ve kendi yerinin önünde sabit bir şekilde durmaya ba lıyor.

" yle mi?"  ef Matis soğuk gözlerini bana dikerek devam ediyor. "O zaman belki bize bugün ne pi ireceğinizi söyleyebilirsiniz?"

Ka ı  yolu olmayan bir yalana yakalanmış gibi sertçe yutkunuyorum. "Hayır,  ef," diye cevap veriyorum, utancım boğazımda düğümleniyor.

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor  ef Matis, ses tonunda fark edilebilir bir duygu yok. "Bir, lütfen Dokuz ve On'a bugün ne yapmaları gerektiğini hatırlatır mısınız?"

"Bouch e   la reine, chef," diye cevap veriyor, talim  avuşuna rapor veren bir asker gibi. Her açıdan fena bir karşılaştırma değil.

"Doğru."  ef Matis sert bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bununla ba a çıkabileceğini düşünüyor musun, Nine?"

"Evet,  ef." *Hayatta olmaz.*

"*Parfait.* İkiniz de zaten göreve o kadar hazırđınız ki talimatları

dinlemenize gerek kalmadı, sen ve Ten

Yemeklerinizi tamamlamak için beş dakika daha az. O zaman hepimize *gerçek* profesyonellerin nasıl yemek yaptığını gösterebilirsin. Olur mu?"

"Evet, şef," diye cevap veriyoruz ikimiz de hep bir ağızdan, ama sesi çok öfkeli çıkıyor. Tahmin etmem gerekirse, bıçaklarını bağırsaklarımı deşmek için kullanmaya ne kadar hevesliyse, ben de benimkileri onun kıyafetlerini kesmek için kullanmaya o kadar hevesliyim. Bu ilgi çekici bir zıtlık ve şehvet ile şiddetin birbirine yakışıp yakışmadığına hemen karar veremiyorum.

Şef Matis "Başlayın" diye emrediyor ve tüm mutfak harekete geçiyor. Çoğu içeri ve kilere yöneliyor, birkaçı tencere takımlarını toplamaya başlıyor. Benimse nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor altın saçlı kız, kolları un, tuz ve büyük bir tereyağı kutusuyla dolu olarak yerine döndüğünde. Hâlâ kıpırdamamıştım ve onun seçtiği malzemeleri giderek artan bir tedirginlikle inceliyordum.

"Düşünüyorum," diye yalan söylüyorum, gerginlik içimi kemirirken avuçlarımın terle dolduğunu hissediyorum. Paniğimi fark etmemesini umarak ellerimi üniformama siliyorum.

Tüm malzemeleri tezgâha çarpıyor. "*Merde*, bouchée à la reine nasıl yapılır bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkerek "Ben de öyle yaparım diye düşünmüştüm," diye cevap verdim.

Biraz tıkanıyor, iri mavi gözleri daha da açılıyor. "Kanatlı pête feuilletée yapamazsın. Milföy hamuru çok narin ve hassastır. Katmanları mükemmel hale getirmek için kesin ölçülere ve yetenekli bir tekniğe sahip olmanız gerekir."

İlk yarışmamız için hamur işi ve yanımdaki altın kız yüzünden talimatları bile dinleyemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Hayatımı sikeyim.

Benim yetersizliğimle ne yapacağını düşünürken, güzel ağzına yakışmayan bir dizi Fransızca küfür duyuyorum. Mutfak eşyaları, aletler ve malzemelerle dolu rafları karıştırmak için gözden kayboluyor. Bir mutfak terazisini ve iki metal karıştırma kabını tezgâha çarparken gözlerini devirerek geri döndü.

"Yerinizi boşaltın, *espèce d'imbécile d'Américain*," diye buyuruyor, elleri ince kalçalarında, açıkça patronluk taslayan bir duruşla. "Sana yardım edeceğim, böylece bu mutfağı hamur işi olarak düşündüğün canavarlıklarla rezil etmeyeceksin."

Kırmızı sivri topuklu ayakkabılarıyla mutfağın benim tarafımdan geçerken kasıtlı olarak ayak parmaklarıma basıyor ve *aman* Tanrım,

sanırım çoktan

kalbimi çaldı.

Chapter Three

Coq au Vin

F Bu sefer geç kaldım. Kalan beş dakika içinde Dix'e on iki dakikalık yürüyüşü yapmak için olabildiğince hızlı koşuyorum.

Yıllarca kardiyo ve kuvvet antrenmanlarının karışımıyla mükemmelleştirdiğim kaslarım bile beni kurtarmaya yetmiyor. Boku yedim. O mutfağa Şef Matis'in onaylamayan bakışları ve Aurélie'nin kiraz kırmızısı dudaklarındaki sinir bozucu kendini beğenmiş gülümsemesiyle gireceğim.

Aurélie beni pâte feuilletée ile kurtarmak zorunda kalalı bir hafta oldu. Olayın peşini bırakmadı ve ben onu boğmaya hazırım.

Çok kısa süren hafta sonunu saymazsak, beş gün boyunca mutfakta altın saçlı kızın yanında, mutfak dünyasının çeşitli tanınmış bölgelerinden teknikler üzerinde çalıştık. Geleneksel Güney Amerika yemeklerinden kızartma yöntemleri. Doğu Avrupa'dan salamura usulleri. Güney Doğu Asya'dan balık hazırlama. Günün sonunda bizden hâlâ Fransız yemekleri pişirmemiz bekleniyor, ancak Şef Matis farklı teknikleri ve tatları bir araya getirerek nasıl daha gelişmiş, daha katmanlı bir mutfak deneyimi yaratabileceğimizi görmemizi istiyor.

Sol bileğimdeki saati kontrol ediyorum. İki dakika. Beş blok daha var. Şef Matis beni canlı canlı derimi yüzecek. Sahip olduğum tek pahalı şey olan İtalyan deri botlarımın arnavut kaldırımlı sokaklarda uzun mesafe koşmak için tasarlanmadığı gerçeğini görmezden gelerek koşuyorum.

Dix'in ön kapısından içeri girdiğimde üç dakika geç kalmıştım. Nefes nefese kalmışım ve ter, aşırı uzamış siyah saçlarıma yapışmış. Sırt çantamı personel odasına bıraktıktan sonra hızla saçlarımı düzeltiyor ve mutfağa doğru koşuyorum. Beklediğim gibi, Şef Matis

Soğukkanlı bir adamın olabileceği kadar öfkeli. Odanın ön tarafındaki bir masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, dudaklarında gergin bir çatıklık ve kaşlarının arasında en ufak bir çatıklık var.

"Dokuz," diyor üstünkörü bir selamlaymayla, sesi ni- trojen oksit kadar soğuk.

"Şef," diye saygıyla başımı sallayarak cevap veriyorum. Henüz *onu* aramak için kendime izin vermedim, ama eminim beni kömürlerin üzerinde tırmıklanırken görmekten kesinlikle mest olmuştur. O böyle sadisttir.

"Sen ve On'un arasında, günlerimize zamanında başlayabilecek miyiz diye merak etmeye başladım. Bir restoranı bu şekilde mi işletmeyi planlıyorsun, Dokuz? Çünkü etkilendiğimi söyleyemem."

"Hayır, şef," diye cevap veriyorum, ses tonum saygılı ama özür dilemez. Mazeret sunmayacağım; ona haber verilmeden yapılan yol çalışmasının dördüncü kattaki boktan dairemi çevreleyen sokakların yarısını kapattığını söylemeyeceğim. Güzergâhım neredeyse otuz dakika değişti ve sadece üç dakika gecikmemin nedeni, her sabah erken çıkıp her zaman vaktinde geldiğimden emin olmam. Çünkü bu fırsat için minnettarım ve bazı insanların aksine bunu asla bencilce heba etmem.

Özür dilemiyorum çünkü bu, babamın çok uzun süren istismarcı bir pislik olarak yaşamında bana öğrettiği tek şey. Asla özür dileme. Bu sadece insanlara saldırıya geçtiklerinde hedef alabilecekleri yumuşak bir nokta verir. Zayıflık göstermeyin çünkü her zaman bundan faydalanmak isteyen birileri olacaktır.

Şef Matis bir an için düşünceli bir şekilde beni süzdükten sonra kaşları neredeyse ayırt edilemeyecek kadar yumuşuyor ve kaşlarının arasındaki çatıklık kayboluyor. "Görev yerinize, Dokuz."

"Evet, şef," diye cevap veriyorum, artık beni arkadaşlarımdan önünde azarlamayı tercih etmediği için minnettarım. Gözlerimi indirerek mutfakın arka tarafına doğru yürüyorum ve tenime çarpan bakışları görmezden geliyorum. Beni istedikleri kadar yargılasınlar ve küçümsesinler. *Onları* memnun etmek için burada değilim. İstasyonumun önünde duruyorum, boş ve sevgili bıçaklarımdan gitmiş olduğunu görünce kafam karışıyor.

Hazırlık istasyonuayla aynı. Orada olduğunu anlamak için başımı kaldırıp bakmama gerek yok. Kokusunu alabiliyorum. Kiraz ve vanilya gibi. Alkolden çok şeker içeren bir kokteyl gibi iğrenç olmalı, ama nedense dilimi çıkarıp havayı yalayarak tadının ona benzeyip benzemediğini görmek istiyorum. Bir şekilde biliyorum ki o tatlı olurdu-

bir fırt çekebileceğim en küçük bağımlılık. İşte bu yüzden asla deneyecek kadar yaklaşmayacağım.

"Biliyorsun, bazı insanlar işlerine geldiği zaman ortaya çıkma *lüksüne* sahip değiller," diye selamlıyor artık çok iyi tanıdığım Fransız aksanlı sert bir ses.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. Onun yumuşak tenini oyma alıştırmaları için kullanmaya hazırım ve saat daha sabahın sekizi

"Kapa çeneni Aurélie," diye karşılık veriyorum yanımdaki altın kıza. Google'da yanlışlıkla yaptığım bir aramada adının bu anlama geldiğini keşfettim. *Altın*. Ailesi onun doğumunda iddialı bir şekilde kehanette bulunmuş. Sinirle omzuna attığı saçlarında sabah güneşinin parıltısını izlemeyi reddediyorum. Dudağını ısırarak birlikte sinir bozucu alışkanlıklarından biri daha. Beni çıldırtmak için yaptığı her şeyin zihinsel bir listesini yapıyorum. Gittikçe uzuyor.

"Oh, şimdi de *Aurélie* mi oldum? 'Bu bir yarışma ve sen bir numaradan başka bir şey değilsin' sözüne ne oldu?"

Yanıt olarak gülüyorum, ses sıcak ve şaşırtıcı derecede samimi. Bunu ona geçen Cuma günü fileto tekniğimi eleştirirken beni derinden etkilemeyi başardığında da söylemişim. "Biliyor musun, benden nefret eden biri için," gözlerimin onun deniz mavisi mavilerine kaymasına izin vermek için duraklıyorum, "her sözüme asılıyor gibisin." Çılgılık atmak ister gibi bakıyor ve güzel yüzündeki öfke karanlık kalbime neşe getiriyor.

"*Bâtard*," diye hayalet bir biberin acımasız ısırığıyla karşılık veriyor.

"Çok da uzak değil aslında," diye cevap veriyorum. "Yine de, tam bir stereotip olmamak adına, babamdan ziyade beni sahiplenmek istemeyen sevgili annemdi. Sevgili yaşlı babam, ilgili herkesin büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen etrafta kaldı."

Aurélie belki de ilk kez mutlu bir sessizliğe bürünmüş, garip bir şekilde orada duruyor. "Doğru olma ihtimaliyle başa çıkamayacaksan hakaretler savurma, altın çocuk," diyerek dikkatimi Şef Matis'e geri çeviriyorum. Lanet kız konsantrasyonumu bozuyor ve en azından bir yarışmaya talimatların ne olduğunu bilerek girmeyi çok isterdim.

"Şehir sınırları içinde istediğiniz her yere gidebilirsiniz," diye devam ediyor Şef Matis, güzel, çileden çıkarıcı, başımın belası Fransız'la tartışırken kaçırdığım sözlerine. "Her ne kadar size sınırsız bir bütçe sağlanacak olsa da, siz ve

Ortakların yemek için gerekli tüm malzemeleri makul bir maliyetle temin etmek için birlikte çalışması gerekecek."

Lanet olsun, az önce *ortak* mı dedi? Aurélie'ye bakıyorum, yüzümde panik ifadesi var. Kızgın bir kabullenişle cevap veren bakışı bana yanlış duyma şansına sahip olmadığını bildiriyor. Şefler eşleştirilecek. Umarım kendimizi seçme şansımız olur ve ben de en öne koşarım.

"Bazılarının hayal kırıklığına uğramış gibi baktığını görüyorum," diyor Şef Matis, gözlerini bize dikerek. "Ama unutmayın ki mükemmel bir şef olmak sadece yemekle ilgili değildir. Farklılıklarınıza rağmen ekibinizdeki insanlarla iyi iletişim kurabilmeniz gerekir. *Ve* lüks ile maliyeti dengeleyebilmeniz gerekir. Bu yarışma sizi her iki konuda da sınayacak."

Şef Matis gözlerini kaçırıyor ve tüm mutfağa bir kez daha sesleniyor. "Bana en düşük maliyetle hazırlanmış en iyi yemeği sunmak için birlikte çalışabilecek çift bugünün galibi olacak." Zaferden söz edilince salonda bir heyecan dalgası yükseliyor. "Bu bir popülerlik yarışması olmayacak ve eşlerinizi kendiniz seçmeyeceksiniz. Yanınızdaki şefle numara sırasına göre eşleştirileceksiniz."

Hay sikeyim. Çenemi sıkıyorum, ellerim yumruk oluyor. Aurélie sadece onun yanında çalışmak zorunda kaldığımda beni çıldırtıyor. Onunla çalışırken bütün bir *yarışmayı* nasıl tamamlayacağımı sanıyorum? Şu anda alt dudağına gömülü dişleri bana onun da endişeyle aynı şeyi düşündüğünü söylüyor.

"Bugünkü yemeğiniz "Coq au Vin."

Rahat bir nefes aldım. Hamur işiyle alakası yok ve bunu uykumda bile yapabilirim. Bu kolay bir galibiyet olmalı. Sonra yanımdaki altın kıza bakıyorum ve bugünün hiç de *kolay* olmayacağını hatırlıyorum.

Şef Matis çıkışa doğru işaret ediyor. "Gidip beyazlarınızı asın ve eşyalarınızı alın. Her türlü harcamanız için size bir şirket kartı verilecektir. Hazırlığa başlamak için öğlen burada buluşalım. Güneşin altında gününüzün tadını çıkarın şefler." Bununla birlikte Şef Matis mutfaktan çıkıyor ve geri kalanımızı kafası kesilmiş tavuklar gibi çırpınmaya bırakıyor.

Dört saatten az. Mükemmel coq au vin için malzemeleri toplamamız gereken süre bu kadar. Aurélie, personel odasından eşyalarımızı almak için mutfaktan çıkarken beni dikkatle izliyor. Diğer

O ve ben sessizce görevimize hazırlanırken şefler birbirleriyle heyecanla konuşuyor. Üniformamı çıkarıp kancalardan birine asıyorum. Üzerimde siyah bir v yaka ve bir çift siyah dar kot pantolon var.

Aur lie'nin şef beyazlarını çıkarışını izlemek için omzumun üzerinden dikkatlice bakıyorum. Beni çok şaşırtacak şekilde, altında kolsuz kırmızı bir elbise var, ipeksi kumaş odanın içinde hareket ederken dizlerinin etrafında dalgalanıyor ve akıyor. *Mon Dieu*, kırmızılar içinde bir kız görmeye bayılıyorum. Elbisenin tonu dudaklarındaki kiraz rengiyle birebir örtüşüyor. şu anda  i nedi i dudaklarıyla. Bir iniltiyi bastırıyorum ve pantolonumun içinde giderek büyüyen bir ereksiyonla onu izlerken beni yakalamadan önce arkamı dönüyorum. Yıpranmış deri sırt çantamı omuzlarıma atıyorum. O da üzerinde bir servet harcadı ınızı herkese belli eden yapışkan bir logoyla kaplı çok büyük el çantasını alıyor.

Bana acımasız bir gülümseme fırlattı. "Hadi şu işi bitirelim."

" nden buyur goldie," diye karşılık veriyorum, ona yolu göstermesini işaret ediyorum ve odadan çıkarken kı ının hafifçe zıplamasını takip etmemeye çalışıyorum.

"Le Bloc'a gidemeyiz," diye karşı çıkıyorum, bu lanet Fransız kızla ne kadar ilerleme kaydetti imi görünce kendimi ya lanmış bir kapta yumurta akı  ırpıma çalışıyormuşum gibi hissediyorum. K  k veledin her şeyden çok bir şaplak yemeye ihtiya ı var.

"Tabii ki Le Bloc'a gitmeliyiz," diye bağırıyor. "Soleil Blanc etlerini oradan temin ediyor, bu yüzden gidilecek en iyi yer orası."

Nereden başlayaca ımızı tartıştığımız son on dakika içinde onuncu kez inliyorum. "Aur lie," diyorum, şakaklarımdaki gergin noktaları ovarken sakın kalmaya çalışarak. "Soleil Blanc'ın Paris'in en *pahalı* restoranı olması, etimizi onlarla aynı yerden almamız gerektiği anlamına gelmez. Bu yarışma en iyi yemeği en iyi fiyata yapmakla ilgili. Ve tüm bütçemizi sizin gibi şımarık Parislilere pazarlanan yüksek fiyatlı etlere harcayarak kazanamayız."

"*Pardon?*" diye tersliyor, iyice kırılmış görünüyor.

"Sakın inkâr etmeye kalkma prenses."

"Bana öyle deme," diye homurdanıyor beyaz dişlerinin arasından. Gök mavisi gözleri hiç görmediğim kadar fırtınalı.

"Peki neden? Bu gerçek senin güzel teninin altına mı işliyor?" Parmaklarımın çıplak kolunun üzerinde kaymasına izin vererek soruyorum, sadece zar zor dokunuyorum. Yaz sıcağına rağmen dokunuşumun altında titriyor.

"Bana babamı hatırlatıyor." Yüzünde kasıtlı bir duygusal boşluk var. Bu bende daha fazla soru sorma isteği uyandırıyor.

"Peki bu kötü bir şey mi?"

"Evet," diye kısaca yanıtlıyor.

"Tamam o zaman, sana nasıl hitap edeyim?"

"Benim bir adım var, biliyorsun," diye karşılık veriyor, sesi restorandan ayrıldığıımızdan beri hissettiğim kadar sinirli çıkıyor. Güzel, bana yaşattığı cehennemi takdir edebilir.

"Hmm, yeterince eğlenceli değil." Seçeneklerimi düşünerek duraksıyorum. "Goldie?" Karşı çıkıyorum.

"Kulağa bir köpek ismi gibi geliyor," diye somurtuyor, kaşlarının arasında sevimli bir tüy sırası var.

"Şey, sen bir bitc-"

"Sözünü bile bitirme," diye tersliyor.

"Peki," diye cevap veriyorum, ellerimi teslimiyetle kaldırarak.

"Altın kız mı?" "Neden bu renk takıntısı?"

"Adına baktım." *Siktir*, bunu söylememeliydim. Bu sapıklık. Sanki o da aynen böyle düşünüyormuş gibi bana yargılayıcı bir bakış attı. "Bilirsin işte, biraz keşif. Rakiplerimin kim olduğunu bilmem gerek." Kendimi daha büyük bir çukura sokmam için bana alan açıyormuş gibi sessizce bekliyor. "Her neyse, Aurélie altın anlamına geliyor ve saçının rengine bakılırsa, bu bariz bir seçim gibi görünüyor." Sözcüklerimde tökezliyorum ve sesim tam bir aptal gibi çıkıyor. Şu anda kendimi La Seine'de boğmak istiyorum.

Beni uzun ve rahatsız edici bir sessizliğe mahkum ettikten sonra "Peki," diye cevap veriyor. "Bir daha asla *presses* kelimesini duymamam şartıyla altın kıza izin veririm. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye kabul ediyorum, çocukken kız kardeşimle yaptığım gibi anlaşmayı mühürlemek için serçe parmağımı uzatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, elime bakarak. "Serçe parmak sözü." Bana boş boş bakıyor. "Tanrım, sen çok Fransızca. Al." Sağ elini tutuyorum ve parmaklarını, sadece serçe parmağı dışarıda kalacak şekilde yumruk yapacak şekilde düzenliyorum. Sonra elimi

Sözü resmileştirmek için serçe parmağını onunkine doladı. "Gördün mü? Serçe parmağı sözü."

"Tecavüze uğramış hissediyorum," diye karşılık veriyor, elini geri çekiyor ve sanki onu kirletmişim gibi elbisesine siliyor. Kahretsin, keşke ona tecavüz etmeyi, verebileceği her şeyi almayı ve onu daha fazlası için yalvartmayı ne kadar çok istediğimi bilseydi.

Ama ona bunu söylemek yerine elimdeki işe geri dönüyorum. "Montorgueil Sokağı'ndaki pazarlara gidip ürün bakmalıyız. Açılan tezgahlardan birinde birinci sınıf sebzeler için her zaman yerleşik bir marketten daha iyi bir fiyat alacağız."

Uzun, dikkat çekici bir Fransız iç çekişi yapar. Giyotinle ilk tanışan kişi olmaya gönüllü gibi "Peki," diye kabul ediyor. "Pazarlara gidebiliriz."

Gülümsüyorum. Altın kızım nasıl teslim olacağını öğreniyor.

SOKAKLAR KALABALIK ve pazarlarda insanlara çarpmadan geçmek için ancak yeterli alan var. Yaz havasını daha da sıcak hissettiriyor. Aurélie gördüğümüz ilk tezgâha gidip sebzeleri avuçlamaya başlıyor, biz daha tezgâhları gezip fiyatları karşılaştırmadan satın almaya hazırlanıyor. Satıcılar için en iyi yerler her zaman sokağın başlarıdır ve bunun için fiyat artırma eğilimindedirler.

"Bunlar çok güzel," diyor bir çift tombul cremi mantarını tutarken. *Pahalı* kreminiler olduğunu da eklemeliyim.

"Onları yerine koy," diye emrediyorum.

"Neden?" diye soruyor, bir başkasını alırken beni görmezden geliyor.

"*Onları yerine koy* dedim." Sesimdeki sertlik duraklamasına ve bana bakmasına neden oluyor. Güzel, belki gerçekten dinlemeye başlar. "Elimizi sürdüğümüz ilk ürünü almayacağız." Bir avuç dolusu mantarı görünce kaşlarımı çatarak onaylamadığımı belirtiyorum. "Karar vermeden önce pazarın geri kalanını da incelememiz gerekiyor."

"Ugh, sen imkansızsın." Ürünleri kasaya geri koyarken o güzel kırmızı dudaklarını büzüyor. Ve beni kalabalıklar arasında takip ederken küçük ayaklarını yere vurma dürtüsüne direndiğinden oldukça eminim.

Etrafımdaki tezgahlara bakıyorum, boyutları, renkleri, kokuları karşılaştırıyorum, fiyatları sayıyorum. Etrafımda Aurélie'nin ince saplı bir demet havuca uzandığını görüyorum. "Ona dokunma," diye uyarıyorum.

"Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun!" diye homurdanıyor.

"Özür dilerim; bu yarışmayı kazanmak istediğinizi sanıyordum?"

"Ve bu, sen bana çoktan sous olmuşsun gibi patronluk taslarken burada hiçbir şey yapmadan durmamı mı gerektiriyor?"

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum, sırf onu deliliğe sürüklemek uğruna mükemmel kurgulanmış bir çekicilikle gülümsüyorum.

Bana dik dik bakarken mavi gözleri keskin bıçaklar gibi. "Umarım kendi dilinde boğularak ölürsün."

"Ama *seni* dilimle boğmak çok daha eğlenceli olurdu, altın kız." Öfkeyle nefesi kesiliyor ve ben kendimi kötü bile hissetmiyorum.

Onu geçip nihayet aradığım şeyi buluyorum. İlk tezgâhtakilerin neredeyse yarı fiyatına mükemmel kreminiler. Titiz olmak işe yarıyor. Eğilip dört tane, iyi büyüklükte mush- room alıyorum. Aurélie'nin omzumun üzerinden baktığını hissediyorum, gerçekten bir karar verdiğim için şok olmuş. Fiyatı görünce daha da şaşırdı.

"Ama kilo başına neredeyse üç avro daha az," diye haykırıyor, iri gözleri her zamankinden daha da geniş.

Sırıtiyorum. "Kesinlikle," diye tekrar karşılık veriyorum, ses tonum kendini beğenmiş.

En iyi tezgahı seçtiğim için, kök sebzeleri, inci soğanlarını ve sarımsakları seçmesine yardım etmesine izin veriyorum. Sadece hıyarlık olsun diye mantarların yanına yaklaşmasına izin vermiyorum. Taze otları Dix'teki küçük mutfak bahçesinden temin edebiliriz, aynı şekilde un ve tuz gibi kiler malzemelerini de. Hâlâ bir şişe Côte du Rhône, ota beslenmiş but, bir bütün tavuk, domuz pastırması ve bir kalıp bitter çikolataya ihtiyacımız var.

"Şarap mı et mi?" İlerlerken onun biraz söz sahibi olmasına izin vermek isteyerek soruyorum.

"Le Bloc mu?" diye soruyor mavi gözlerinde umutlu bir parıltıyla.

Siktir et, öğrenmiyor. "Sözümü geri alıyorum, karar verme ayrıcalıklarının iptal edildi." Alt dudağını dışarı çıkarıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Surat asarsan ben de sana surat asacak bir şey veririm Aurélie."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor, sanki beni baştan çıkarmaktan kendini alamıyormuş gibi.

"Giydiğin şu güzel kırmızı elbiseyi görüyor musun?" Önümde yürürken sırtına bastırarak soruyorum. İçerisi yeterince kalabalık.

Ellerimin kalçalarına değmesi bir kaza olarak değerlendirilebilir. Ama değil. Parmaklarımı nazikçe belinden aşağı akan kumaşın üzerinde gezdiriyorum. İpeksi bir yumuşaklıkta, ama eminim teni daha da yumuşaktır. Kendimi onun tenine gömmek ve tatlı kiraz kokusunu içime çekmek istiyorum. Boynundan omurgasının çıkıntılı girintisine doğru boncuk boncuk ter akıyor. Dilimi çıplak sırtında gezdirmek ve vücudundaki tuzu yalamak istiyorum.

"Elbisem ne olacak?" diye sorarak beni fantezilerimden koparıyor.

Ona biraz daha sertçe bastırıyorum, ellerim kalçalarında, dokunuşlarımın kasıtlı olmadığını anlayacağı kadar sıkı kavırıyor. Şaşkınlıkla omzunun üzerinden bakıyor, bana tam olarak *siktir git* olmayan bir ifadeyle bakıyor. Şu anda ne düşündüğünden emin değilim ve bunu anlamaya çalışmak yerine, kafamdan atamadığım çarpık düşüncelerimi ona anlatıyorum.

"Beni sınamaya devam edersen seni bu ara sokaklardan birinin arkasına götürür, sert taş duvara yaslar, elbiseni kaldırır ve kışın o güzel kırmızı tonuna gelene kadar sana şaplak atarım."

Sessizliğe gömüldü. Küstah bir cevap vermesi için geçen beş saniye boyunca nefes aldığından bile emin değilim ve sonra her zamanki öfkesiyle patlıyor. "*Va te faire foutre!*" Kalçasını sert bir şekilde iterek beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Bu onun açısından korkunç bir hareketti çünkü tek başarabildiği kışının yumuşak, zar zor örtülmüş kıvrımını pantolonumun içinde büyüyen ereksiyona sürtmek oldu.

"Bunu tam anlamıyla kabul etmemi ister misin, benim ağzı bozuk küçük Fransız kızım?" Bana karşı mücadele ederken sikimin sert izini hissetmesine izin vererek soruyorum. "Çünkü bunu kabul etmekten çok mutlu olurum."

"*Espèce de connard,*" diye tersliyor. "Bırakın beni. Halka açık bir caddenin ortasında tartaklanmayı kabul etmiyorum."

"Seyirci hayranı değil misin?" Gülerek soruyorum, onu serbest bırakıyorum ve önümde hışımla gidişini izliyorum. Çok uzağa gidemiyor. Kalabalık onu bir kol mesafesinde tutuyor. İstesem şu anda ona uzanabilir ve kendime doğru çekebilirdim. Ama yapmayacağım. Kendimi bir kadına zorla kabul ettirmeyecek kadar centilmenim. Tabii o *istemediği* sürece.

"Nereye gittiğini biliyor musun Aurélie?" Onu takip ederken kısa bir mesafe uzakta durarak soruyorum. Nereye gittiğini bilmiyor. Dönmemiz gereken sokağın yanından geçip gitti.

Beş dakika önce. Bistro'da çalıştığım dönemden bu bölgede bir boucher ile yakınlığım var. Sahibi Philipe ile olan iyi ilişkimi göz önünde bulundurursak, yarışmayı kazanmamız için bize yeterli indirimi sağlayabilirim.

Olmamız gereken yerin tam tersi olan bir sokağa saptığında, nereye gittiğini anlıyorum. Küçük sürtük Le Bloc'a doğru yürüyor. İki saatten az zamanımız kaldı ve o benim lanet zamanımı boşa harcıyor. Bileğinden tutup kendime doğru çektim.

"Alley. Şimdi," diye homurdanıyorum, bana ayak uydurmaya çalışırken topuklarının kaldırım taşına takılmasına izin veriyorum.

"Hayır, bekle-" Onu en yakın ara sokağa sürüklemeyi önce savunmasını bitirmesine izin vermiyorum. İki beyaz taş bina arasında dar bir geçit ama en azından ıssız. Tehdidimi gerçekleştirmeye tamamen hazır bir şekilde onu döndürüyorum ve yüzüstü duvara itiyorum. Saçlarından tutup bana bakması için başını yukarı çekerken yanağını taşa sürtmemeye dikkat ediyorum.

"Ne yaptığını sanıyordun Aurélie? İyi bir kız olup sana söylediklerimi dinliyor muydun?" Eğildim ve dudaklarımın kulağına değmesine izin verdim. "Yoksa kötü bir kız mı oluyordun?" Fısıldıyorum.

İnliyor. *İnliyor*. Ve lanet olsun ki onu burada, sokakta bulduğum ucuz bir fahişe gibi becermek için can atmıyorum. Aletimin nabzını görmezden gelerek saçlarını daha sıkı çekiyorum. "Bu soru retorik değildi. Cevap ver bana."

"Le Bloc'a gidiyordum," diye cevap veriyor, sesi öfke ve korku karışımı. Baş döndürücü ve tatlı.

"Etimizi Le Bloc'tan almayacağımızı *özellikle* söyledim mi?"

"Evet," diye ısırdı. "Ama sorumlu *sen* değilsin. Biz bir takımız." Kıpırdanmaya çalışıyor ama onu duvara sıkıca bastırıyorum. Daha fazla debelenirse sadece kendine zarar verecek.

"Ah ah ah, her takımın bir lidere ihtiyacı vardır," diye karşılık veriyorum. "Ve bu *ben oluyorum*." Alay ediyor ve ben de başparmağımla kırmızı dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmak için çenesini tutuyorum. "Bu yarışmayı kazanmam gerek. Ben senin gibi değilim. Klasik eğitim almadım ve babamın parasına sahip değilim. Bu tür fırsatlar her gün karşıma çıkmıyor. Ve eğer bu işi batırırsam, Dix gibi bir restoranda yemek pişirmek için bir daha ne zaman şansım olur bilmiyorum."

Tutuşumu hafifçe gevşeterek nefes alması için ona alan açıyorum. "Kaybetmek benim için bir seçenek değil, bu yüzden yoluma çıkmayı bırak," diye emrediyorum

onu bırakmadan önce.

Zaman kaybetmeyi bırakıp görevimize geri dönebilmemiz için duvardan inmesini bekliyorum ama inmiyor. Orada öylece duruyor, altın sarısı saçları dağılmış, kabarık göğüsleri duvara yaslanmış, elbisesi hafifçe eğrilmiş ve ince kırmızı askılarından biri omzundan aşağı kaymış. Tecavüz için olgunlaşmış görünüyor. Ve parlak mavi gözlerindeki ısıya bakılırsa, öyle de olabilir.

"Ne yapıyorsun?" Ona bakarken sesim boğuk ve sert çıkıyor.

"Bekliyorum," diye cevap veriyor, gözlerini bana dikmiş bakarken dişlerini dudağına gömüyor.

"Neyi bekliyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Tehdidini yerine getirmeni."

Yüce Tanrım. İmkânı yok. Porno dışında böyle kızlar yok. Ve cennet. Tekil zevklerime rağmen, bunu daha önce hiç kimseye yapmadım. Kimse de gönüllü olmadı.

"Yapmamı mı istiyorsun," sertçe yutkunuyorum, doğru yanıt arıyorum, "sana *şaplak atmamı* mı istiyorsun?"

Başını sallıyor ve bu küçük anlaşma hareketi kanımın doğrudan sikime akmasına neden oluyor.

"Neden?" Ellerimi vücudunda gezdirmekten kendimi alamayarak ona yaklaşıyorum. O kadar sıcak ki; yaz sıcağı ve tamamen başka bir şeyin karışımı.

"Çünkü bunu hak ettim," diye omuz silkerek cevap verdi. "Haklıydın, senin bu takımdaki ya da bu restorandaki konumunu düşünmüyordum. İşlerin bana daha kolay geldiğini inkâr etmeyeceğim ve başarılı olmak için elinden gelenin en iyisini yapmana engel olmayacağım." Başını kaldırıp bana bakıyor, periwinkle gözleri kocaman ve pişman. "Özür dilerim."

Onu dikkatle inceliyorum, bunu istemediğine dair herhangi bir vücut ipucu arıyorum. Tek bulduğum özlem ve ihtiyaç. Yavaşça başımı sallıyorum. "Elbiseni kalçalarına kadar kaldır," diye emrediyorum, sesim sinirlerime rağmen sert.

Elbisesinin eteklerini kavrayıp beline kadar kaldırırken parmakları titriyor ve mükemmel dolgun poposunun üzerindeki bir çift kırmızı dantelli külotu ortaya çıkarıyor. Parmaklarımı sıcak, kremi teninde gezdirerek inliyorum. O mükemmel - mükemmel boş bir tuval. Tek ihtiyacı olan biraz renk.

Onu uyarmıyorum. O zaten razı oldu. Neredeyse bunun için *yalvardı*. Kendime bir an bile vermeden-

Bunu düşünürken sağ elimi kaldırıp avucumu kıkına vuruyorum. Nefes nefese kalıyor ama sesi acı dolu değil; çaresiz ve aç gibi geliyor. Onu acı içinde bırakmak istemediğim için tekrar şaplak atıyorum ve diğer yanağının da aynı pembelikle çiçek açmasını izliyorum.

"Kahretsin, çok güzel pembeleşmişsin," diye mırıldanıyorum, ona tekrar şaplak atıyorum ve kendime bir ritim tutturuyorum. Teni darbelerimin altında ısınıyor ve ikimiz de yaz sıcaklığında terliyoruz. "Çok iyi gidiyorsun, altın kız." Yemin ederim, cevaben *mırıldanıyor*.

"Acıyı seviyor musun?" Avucumu tenine vurmaya devam ederken soruyorum. Pembe artık derinleşiyor, rozeden vişne şarabına dönüşüyor.

Her şaplakta inlese bile soruma cevap olarak başını sallıyor. Her darbeyi karşılamak için kıkını geriye doğru bastırabilir.

"İhtiyacın var mı?" Acaba o da benim gibi acıyı hissetmek için vücudunun derinliklerine gömülmüş aynı karanlık içgüdüye sahip mi diye merak ederek tekrar gözden geçiriyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, sesi nefes nefese ve dengesiz. Sesi her an boşalabilecekmiş gibi geliyor.

Onu sert ve hızlı bir şekilde tokatlıyorum, tam istediğim gibi olana kadar üzerinde çalışıyorum. Bir kez haykırıyor, yumuşak bir hıçkırık boğazını dolduruyor ve anında duruyorum. Onu nefessiz ve soluk soluğa duvara yaslanmış halde bırakıyorum ve yaptığım işe hayran olmak için geri çekiliyorum. Mükemmel olduğuna karar verdim. Kırmızının mükemmel tonu.

Ara sokağın zeminindeki pisliliği umursamadan arkasına diz çöküyorum. Sıcak tenini okşuyorum, kiraz rengi külotunun kıkının yanmış etiyle uyumunu seviyorum. Altımda titrediğini hissederek, kırmızı danteli kıkından ve bacaklarından aşağı kaydırıyorum ve kirli zeminde ayak bileklerinde birikmesine izin veriyorum.

"Tadına bakabilir miyim?" Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yiyip bitirmek için yanıp tutuşarak soruyorum.

"Evet. *Mon Dieu, evet*," diye inliyor.

Daha fazla davete gerek duymadan başparmaklarımla kıvrımlarını ayırıyorum ve dilimi ıslak yarığına kaydırıyorum. Gözlerim onun ilk lezzetli tadıyla kapanıyor; tatlı, tuzlu ve zengin; her damlasını yutmak istiyorum. Dilimi en- transtan göt deliğine kadar gezdiriyorum, büzülmüş deliğin etrafında dolaşıyorum.

delik. Altımda kıpırdanıyor ama kıpırdamaması için kıçına bir şaplak atıyorum.

"Hayatımda tattığım en tatlı şeysin," diye inliyorum yalamalarımın arasında tenine karşı. "Patlayana kadar güneşte olgunlaşmış kirazlar gibisin." İnliyor ve bacaklarını daha geniş açıyor, kürkünü duvardan itiyor, böylece her santimini yiyebiliyorum. "İşte bu, *chérie*, ver onu bana." Ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Onu kalçalarından tutup yüzüme doğru çeviriyorum ve sırtını duvara yaslamaya zorluyorum. Bu açıdan, onun güzel amını yemek çok daha kolaydı. Elbisesi hala beline yapışmış ve onu çıplak bırakırken, başparmaklarımla dış dudaklarını aralıyorum ve klitorisini yalayıp emerek içine giriyorum. Aurélie çığlık atıyor, ben onu serbest bırakmaya doğru sürüklerken gözleri heyecanla kapanıyor.

Daha yakın olmasını isteyerek onu dizinin altından kavriyorum ve bacağına omzuma atıyorum. Dengesini kaybedince gözleri irkilerek açıldı. Uzaklaşmaya çalışıyor ama kalçasına sert bir el koyarak onu kendime doğru çekiyorum. "Tüm ağırlığını bana ver. Seni tutuyorum," diyorum diğer bacağına uzanarak.

"*Hayır*," diye itiraz ediyor, hâlâ ona olabildiğince yakın olma talebimden kaçmaya çalışıyor.

Her iki kalçasını da tutmadan önce arkaya uzanıp kıçını tokatlıyorum. "Kapa *çeneni* ve beni bu tatlı amcığınla boğ, tatlım." Vücudunun üst kısmını desteklemek için sırtını sıkıca duvara yasladıktan sonra diğer bacağına tutup omuzlarımla üzerine kaldırıyorum, böylece amı doğrudan ağzıma gelecek şekilde başımın üzerine oturuyor.

Dilimi klitorisinin üzerinde defalarca gezdiriyorum, daha fazlası için haykırmasına neden olan daireler çiziyorum. "Boşalmaya hazır mısın Aurélie?" diye soruyorum, sözlerim amının ıslak kıvrımları tarafından boğuluyor.

"*Oui*," diye hıçkırıyor, bacakları yanaklarımla etrafında titremeye başlıyor.

"Dilimin üzerine boşalmak ister misin?" Çıgıllıklarının tonu yükseldikçe nefesim kesiliyor.

"*S'il te plaît*. Evet," diye yalvarıyor, odaklanmaya çalışırken Fransızcası ve İngilizcesi birbirine karışıyor.

"O zaman gel," diye emrediyorum, dilimle klitorisine saldırırken onu sabit tutmak için parmaklarımla kıçına sokuyorum. Şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kızlardan d a h a yüksek sesle boşalıyor, ağzımı ve çenemi uyarılmışlığıyla ıslatırken dudaklarında bir çığlık.

İnlemeleri kesilene kadar kalçalarının arasını yalıyorum ve tamamen bitkin bir halde üzerime çöküyor.

Yavaşça, bacaklarını boynumdan teker teker çözüyorum ve onu dengesiz ayaklarının üzerine oturtuyorum. Çenem hâlâ ıslak ve dudaklarımın arasına alıp emerek temizlemeden önce fazlalıkları silmek için başparmağımı ağzımın üzerinde gezdiriyorum. Gözlerinde ateşle beni izliyor; neredeyse beni kendisinin yalayarak temizlemeyi tercih edeceğini düşünüyorum.

Hâlâ diz çökmüş vaziyette yerde duran külotunu yerden alıyorum ve ayağını kaldırmasını işaret ediyorum. Külotunu giydiriyorum ve amına sıkıca yapışana kadar yukarı çekiyorum. Kirli ve sıırıslıklam olduklarının farkındayım ve bütün gün bunları rahatsız bir şekilde giydiği düşüncesi yüzüme parlak bir gülümseme getiriyor. Elbisesini parmaklarının sıkı pençelerinden çekip alıyorum ve ayağa kalkmadan önce kalçalarının üzerinden aşağı doğru düzeltiyorum.

Aur lie, artık onun altında değil de, yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme ve dudaklarımda d l yle onun üzerinde y kseldiğimde belirgin bir şekilde huzursuz görünüyor. Geniş gözlerine bakıyorum, bundan pişman olduğuna dair bir işaret arıyorum. Karanlık bir şeyin parıltısı var ama ne olduğundan emin olamıyorum. Gözlerinin altında siyah lekeler var, altın sarısı saçları terden nemlenmiş ve lekeli dudakları sanki onları ısırmaya çalışmış gibi görünüyor. Parmak uçlarını sol yanağına sürüyorum; uzun süre duvara bastırıldığı için iz kalmış. Sanki yeni bir bağımlılık keşfetmişim ve *daha fazlasını* istiyormuşum gibi ona bakıyorum.

"Lütfen bana öyle bakma," diyor, gelmek için yalvardığından beri söylediği ilk sözler. şimdi sesi o kadar tatlı ve çaresiz gelmiyor.

"Ne gibi?" Omuz silkerek masum numarası yaparak soruyorum.

"Sanki bir arka sokakta şaplak attığın ve dilini becerdiğin ilk kız benmişim gibi," diye tersliyor.

"Arka sokakta tokatladığım ve dilimle becerdiğim ilk kız sensin." Sokakta olsun ya da olmasın, genel olarak ilk olduğu gerçeğini atlıyorum.

Gözlerini kırpmadan önce peygamber çiçeği gözlerinde yumuşak bir şey titreşiyor. "Merak etme, sonuncu olmayacağım." Uzaklaşmaya başlar.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Bileğini yakalayıp onu geri çekmeye çalışarak soruyorum.

"Kazanmamız gereken bir meydan okuma var, unuttun mu?" diye karşılık veriyor, kendini tekrar koparmaya çalışırken sesi yuzu gibi ekşi.

Aslında, yaklaşık yirmi keyifli dakika boyunca mücadeleyi unuttum. Harcayacak vaktimiz olmayan dakikalar. K a h r e t s i n , bu kız konsantrasyonumu hiç olmadığı kadar bozuyor. "Peki," diye

cevap veriyorum, kızınlıkla

sesime karışıyor. "Hadi gidelim." Onu itip geçiyorum ve sokağın girişinden içeri süzülen güneş ışığına doğru ilerliyorum.

"Bekle," diye sesleniyor. Arkamı döndüğümde elbisesinin kumaşını yumruklarken dudağını ısırıldığını görüyorum, enerjisi endişeli görünüyor. "Lütfen kimseye söyleme."

Alay ediyorum. "Neden yarışmacıyı dilimle becerdiğimi alenen ilan edeyim ki? Neredeyse düşmansın."

İfadesi düştü, sözlerim istenilen acıyı yarattı. Gerçi incinmesi için bir sebep yok. Kaçıp gitmeden önce onu dizlerimin üzerinde memnun eden ve her şeyi unutmak istiyormuş gibi davranan bendim.

"Sadece, kimse bilemez. Bana söz ver." Sesi titriyor ve daha iyisini bilmesem, altın kızımın korktuğunu söyleyebilirim.

"Peki, *söz veriyorum*," diye karşılık veriyorum, gözlerimi devirerek. "Serçe parmağımla yemin etmemi ister misin?" Kibirli ve şımarık bir sesle homurdanıyor ve bu bende onu tekrar duvara fırlatma isteği uyandırıyor.

"Sanırım bir gün için sapkın Amerikancılığınızdan yeterince çektim, teşekkürler."

Chapter Four

Garbure

T Yağda pişen soğan ve sarımsağın zengin kokusu mutfağın buğulu havasını dolduruyor. Ortam her zamankinden daha sakin, daha sessiz. Hepimiz etrafta koşuşturup bir şeyler yapmaya çalışmıyoruz.

zamanında hazırlanır, pişirilir ve tabağa konur. Sabırla bekliyoruz, karıştırıyoruz, odanın içinde dolaşmak için zaman ayırıyoruz ve diğer şeflerin yemeklerini tadarken onlarla konuşuyoruz ve iltifatlar ya da iyileştirmeler sunuyoruz. Eminim her zamanki acımasız zihniyetimiz bir sonraki yarışmaya kadar yerini sağlam bir şekilde koruyacaktır, ancak bir kez olsun etrafınızda rakiplerinizi ziyade akranlarınız varmış gibi hissetmek güzel.

Bu sabah Şef Matis bize bir çorba yapma görevi verdi. Kulağa basit geliyor ama doğru yapıldığında tüm gününüzü alabilecek bir yemek. Çorba, en kıt kilerle bile hazırlanabilecek bir şey ve mutfakta denediğimi hatırladığım ilk şeylerden biri. Yemek yapmak için zar zor bir araya getirebildiğimiz günler olurdu. Ablamla bunu bir oyun haline getirirdik; neredeyse boş olan dolapları karıştırır, buzdolabının köşelerini arar ve akşam yemeğine benzeyen bir şeyler yapmak için bir araya getirilebilecek şeyler bulurduk.

Biraz deneme yanılma yoluyla, ayıklanmış tavuk kemiklerini, havuçları ya da patatesleri - ya da sahip olacak kadar şanslı olduğumuz sebzeleri - suya ekleyebileceğinizi ve çorba dediğimiz şeyi yapmak için yeterince uzun süre pişirebileceğinizi keşfettim. Bazen ekstra özel olması için yedek bir kutu bezelye bile olurdu. Çorba, bölge ya da ekonomik sınıfa rağmen çoğu mutfak kültürünü birbirine bağlayan bir şeydir ve bence çok az değer verilen bir yemektir.

Jambon butlarım ve ördek konfitim bir avuç karanfil, soğan, sarımsak, kereviz ve taze otlarla yaklaşık altı saattir kaynıyor. Kaynamış su ve artıklardan uzun bir yol kat ettim ve

Gaz ocağından yayılan koku coşku verici. Bir tencerede ördek yağında kök sebzelerimi soteliyorum, diğer tencerede de kabak haşlamak için su kaynatıyorum ve bir yandan da Aurélie'nin durduğu yere bakmamaya çalışıyorum. Böylesine yavaş bir mücadelede, tüm gün boyunca varlığımdan habersiz kalmasına rağmen aynı kararlılıkla onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sokaktaki patavatsızlığımızdan beri soğuk ve mesafeli. O gün ikinci olduk, Bir ve İki'ye zar zor yenildik çünkü onlar risk almaya ve tariflerindeki nişasta kaynağını çıkarmaya karar verdiler. Şef onların lezzetlerini yeterince beğendiği için buna izin verdi ve bu ihmal onların coq au vin'inin bizimkinden daha düşük maliyetli olduğu anlamına geliyordu. Daha sonra neredeyse zaferimizi kutlamak için bir kahve içmeyi önerdiğimde, siyah bir Cadillac'a binmeden ve tek kelime veda etmeden ayrılmadan önce bana siktir olup gitmemi söyledi.

Ve o zamandan beri benimle neredeyse tek kelime konuşmadı. Kendisine *istediği* cezayı verdiğim için beni cezalandırıyormuş gibi hissediyorum. O anı tekrar tekrar düşündüm, çok ileri gittiğimden endişelendim. Belki de ona çok sert vurdum. Belki de amını çırılçıplak soymamalı ve pis bir sokağın ortasında bir hayvan gibi ona ziyafet çekmemeliydim. Belki de dikkatimi doğrudan meydan okumaya vermek yerine daha sonra ona sarılmalıyım. Belki de ona teşekkür etmeli, özür dilemeli ya da kız arkadaşım olmasını istemeliydim. Hiçbir fikrim yok.

Dürüst olmak gerekirse, spazm sonrası ve orgazm protokolü konusunda deneyimsizim, ancak Aurélie'nin soğuk tavrı beni bir şekilde berbat ettiğim varsayımıyla baş başa bırakıyor.

Bugün garip görünüyor. Her zamanki taze yüzünün ışıltısı yerine yüzü makyajla kaplanmış. Dudakları hala parlak kiraz kırmızısı, ama eskiden ona uyan yanakları pembe bir renge boyanmış ve cildinde sıcak bir kızarıklık yok. Yüzü bu kadar kapalıyken duygularını okumak zorlaşıyor. Mutfakta onunla alay ettiğimde kızardığını görmeyi özlüyorum.

Beni bakarken yakalıyor ve kaçmak yerine ona meydan okuyorum. "Farklı görünüyorsun," diyorum, pırasaların tavada çok kararmasını önlemek için tahta spatulamı karıştırmaya dikkat ederek.

"*Quoi?*" diye karşılık veriyor, tenceresinden başını bile kaldırmadan. Bouillabaisse seçiyor ve deniz mahsullerinin kokusu benim çöpümle çarpışıyor. Şu anda damak tadımız bile uyumsuz.

"Yüzün," diye açıklamaya devam ediyorum. "Kendin gibi görünmüyorsun."

Dumanı tüten tenceresine bir sıkım limon eklerken alay ediyor. "Yüzümün her yönünü bu kadar iyi tanıman için üç haftanın yeterli olduğunu fark etmemiştim. Bana olan bariz takıntın karşısında gurur mu duymalıyım yoksa korkmalı mıyım emin değilim."

"Üç hafta senin amını iyice tanımam için yeterince uzun bir süreydi, tatlım," diye karşılık veriyorum. Başı panikle havaya kalkıyor, kocaman gözleri mutfığı tarıyor, belki biri amına dilimi sokarken duvara karşı nasıl boşaldığını anlattığımı duymuştur diye. Zavallı küçük şey, birilerinin onun şımarık Fransız kıcıyla yüzümü şereflendirmek için eğildiğini bileceğinden çok korkuyor.

Ocağımdaki alevleri gereğinden biraz daha fazla saldırganlıkla söndürüyorum ve sebze tenceremi ocaktan alıyorum. Stoklarımın sıcaklığını kontrol ettikten sonra Aurélie'nin bulunduğu yere doğru yürüyorum, onun alanını işgal ediyorum çünkü bunun kanını ısıtacağını biliyorum. "Ve eğer beni görmezden gelmeye devam edersen, sana olan takıntımdan *çok* korkmalısın." Sobasına yaslanırken dövmeli kollarımı kavuşturuyorum. "Kim bilir ne yaparım."

"İstasyonuma gelip beni tehdit etme *Connard*," diye homurdanarak bir adım geri çekiliyor, karıştırma kaşığı hâlâ elinde. Yeterince sinirlendiğinde bunu kafama vurmak için kullanma ihtimali, kullanmama ihtimalinden daha yüksek.

Ona bir adım daha yaklaşırken bu olasılığı göz ardı ediyorum. "Neden beni görmezden geliyorsun?" Şımarık tavrına duyduğum öfke beni tüketmekle tehdit ederken bile kayıtsız bir ses tonuyla soruyorum.

"Değilim," diye homurdanıyor. Bir adım daha geri.

"Evet, öylesin," diye homurdanarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için ellerimi usulca kalçalarının üzerinde kaydırıyor, başparmaklarımı yumuşak tenini dokunuşumdan koruyan beyaz kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Neden?"

"Sen dikkat dağıtıyorsun," diye cevap veriyor, alt dudağı hafifçe titriyor. "Mücadeleyi kaybettik çünkü birlikte olduğumuzda odaklanamıyoruz."

"Hayır, *lanet* olası bir patates yüzünden kaybettik," diye bağıriyorum. Bahaneler uyduruyor ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kalçalarını kavrayarak onu daha yakına çekiyorum, pantolonumdaki sert ereksiyona doğru bastırıyorum, bana ne yaptığını hissetmesine izin veriyorum. Dikkat dağıtan biri varsa, o da şişmiş kiraz dudakları ve gözyaşlarıyla dolu çok güzel görünen geniş, Cezayir menekşesi gözleriyle odur. Eğer bir mutfak dolusu

onu dizlerinin üstüne çöktürür ve o kırmızı ağzını sikerdim.

"Grey, yapamam," diye fısıldıyor, sözleri bir yalvarış. Elleri benimkilerin üzerine düşüyor ama beni itmiyor.

"Evet, yapabilirsin," diye baştan çıkarıyorum, dudaklarımda şeytani bir gülümseme hissediyorum.

"Beni mahvedeceksin," diye iç geçiriyor ve ses tonundaki kızgınlığı duyabiliyorum.

"Ama hoşuna gidecek." Ayrıca, küçük bir işyeri pisliği kimseyi öldürmez.

Güzel dudağını ısıırıyor, teklifimi düşünüyor. Sonra mavi gözlerinde hınzırca bir şey kıvılcımlanıyor. "Bir meydan okuma kazan."

Ağzından çıkmasını beklediğim şey hiç de bu değildi. "Ne?" Zorlukların aramızdaki karanlık şeylerle ne ilgisi olduğunu merak ederek soruyorum.

"Bir meydan okumayı kazan," diye tekrarlıyor, dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Birbirimize yakın olmamıza rağmen başarabileceğini kanıtla. Ben de bana tekrar dokunmana izin vermeyi düşüneneğim."

İşbirlikçi kaltak. Ona dokunma ayrıcalığını kazanmak için benden bir meydan okumayı kazanmamı istiyor çünkü bunun imkansız olduğunu düşünüyor. Kendini beğenmiş ve beni hafife alıyor ve her ikisi de onun çöküşü olacak. "Söz mü?" diye soruyorum, sesim sahte bir tatlılıkla dolu, tıpkı benim zayıf, tecrübesiz bir çocuk olduğumu düşündüğü gibi.

"Evet," diye cevap veriyor, küçük elleri benimkileri daha sıkı kavıyor. Beni avucunun içine aldığı sanıyor. Bu kadar yanılıyor olması çok sevimli.

"Pinky söz mü?" Alay ediyorum, ona tadına baktığım günü hatırlatıyorum onun amcığı.

"*Espèce d'imbécile d'Américain*," diye Fransızca homurdanıyor beni iterken.

"Suyun kaynamak üzere altın kız," diye uyarıyorum onu, dönüp bakmaya bile gerek duymadan. Ocağı çok yüksek bir ısıya ayarladığının kokusunu alabiliyorum. "Bu kadar ısınmasına izin vermemelisin. Yanabilir." Başka bir bakış atmadan, mükemmel sıcaklıkta bıraktığım gar- bürüme odaklanmak için istasyonuma geri dönüyorum. Jambon, ördek ve otlardan oluşan zengin et suyu karışımının tadına bakıyorum ve bunun en iyi yemeklerimden biri olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Ne kadar karanlık ve çarpık olursa olsun, bu yemek içten geliyor.

Sikimi pişireceğim, kazandıktan sonra da Aurélie'nin boğazına sokacağım.

Hiç mütevazı turta yemedim ama Aurélie'nin güzel yüzündeki tiksinti dolu ifadeye bakılırsa tadı berbat olmalı.

Ben kazandım. Yakın bile değildi. Şef Matis, sıvı bazlı bir yemekte daha önce hiç bu kadar katmanlı bir lezzet temsili görmediğini söyleyecek kadar etkilendi. Çorba tabağının Fransız mutfağında pek de önemli bir yere sahip olmadığını kabul etmekle birlikte bu övgüyü takdir ettim.

Yarışmanın galibi olarak ilk kez istasyonuma döndüğümde Aurélie sanki biri suflesine sıçmış gibi bakıyor. Ödülümü almak için sabırsızlanıyorum. "Beni tebrik etmeyecek misin?" Ses tonum kendini beğenmiş bir şekilde soruyorum.

"*Bravo*," diye yanıtlıyor alaycı bir tavırla ve o gün için eşyalarını toplamaya başlıyor.

"Gördüğüm kadarıyla Fransızcaya geri dönmüştün.

Birileri çıldırdı mı?" Ben kışkırtıyorum. "*Hayır*."

"Mutfakta İngilizce konuş, Aurélie," diye azarlıyorum. "Chef'e kötü bir kız olduğunu söylemek zorunda kalmamı istemezsin, değil mi?"

Yanakları tüm o makyajın altından görebileceğim kadar kızarıırken gözleri ateşle parlıyor. Aşağılanmayı *seviyor* ve bu düşünce yüzüme sinsî bir gülümseme getiriyor. "Belki de yapmamı istediğin şey tam olarak budur," diyorum ve başparmağımı dudaklarında gezdirmek için uzanıyorum. Dokunuşumun altında titriyor ve bana bakıyor, gözleri ihtiyaçla parlıyor, sanki dokunuşuyla ona ateşi hissettiren ilk erkek benmişim gibi. Onun yanışını izlemekten başka bir şey istemiyorum.

"Hey, tebrikler!" arkamdan tanıdık ve hoş olmayan bir ses geliyor. Sırtımda dostça bir okşama hissediyorum ve Bir'in lanet elini koparma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. "Galipler sirkine hoş geldin, *hermano*."

"Teşekkürler Bir," diyorum dişlerimi sıkarak ve davetsiz misafiri selamlamak için küçük yaramaz Fransız kızımdan uzaklaşıyorum. Bir an yaşadığımızı göremiyor mu?

"Hey, ben Javi," diye düzeltiyor. "Chef'in rakamlarla ne işi var bu arada? Garip, bağımsız bir robot gibi."

Sıkıca gülümserim. Aşırı konuşkan insanlarla iletişim kurmak bana göre değil. Tabii Aurélie beni kurtarmak için atlamıyor. Sadece boğulmamı izliyor. "Sanırım bizi ayrı tutmaya çalışı-

Böylece hepimiz birbirimizle kişisel ilişkiler kurmak yerine yemeğe odaklanabiliriz." Sanki işe yaradı da.

"Boş ver onu. Burası Paris. Eğlenmeli ve tadını çıkarmalıyız."

"Elbette," diye kısaca cevap veriyorum, sözümüz kesilmeden önceki konuşmama geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

"Kapanıştan sonra bazılarımız L'Armurerie'ye gidecek. Siz de var mısınız?"

İşimi elimden almaya çalışan bir grup insanla oturup içmektense yapacak daha iyi işlerim olduğunu söylemek için ağzımı açar açmaz Aurélie benden önce davranıp cevap veriyor.

"*Oui, avec plaisir.* Gelmeyi çok isteriz." Sanki onu yalnız yakaladığımda ona yapacağım şeyleri konuşmak üzere değilmişiz gibi parlak bir şekilde cevap veriyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve pazarlığımızdan kaçış yolu olarak düşündüğü şeyi bulduğu için belirgin bir şekilde memnun görünüyor. Başkalarının etrafında olmanın onu kurtaracağını sanıyor ama yanılıyor. Eğer onu istiyorsam, hiçbir şey onu benden kurtaramaz.

"Evet," diye kabul ediyorum, çok açık bir şekilde kolumu beline doluyorum. "*Gelmeyi çok isterim.*" Son kelimemdeki vurgu sadece onun için ve bunu yapmamı sağlayacak kişinin kendisi olacağı iması karşısında kıvranıyor. Tercihen yaramaz dizlerinin üzerinde.

Paris'in müdavimlerinden çok turistleri ağırlayan Fransız barı L'Armurerie'nin soluk mavi duvarlarında ANTİKA MÜSKETLER, Napolyon portreleri ve bir dizi Fransız bayrağı sıralanıyor. Alkolle birlikte pek hoşuma gitmeyen teatral bir havası var ama otantik üst raf likörleri var, bu yüzden kendim için eski moda ve Aurélie için vişneli martini sipariş ederken çok fazla şikayet etmiyorum. Bunu o istemedi, ama istemiyormuş gibi davransa bile hoşuna gideceğini bildiğim şeyleri ona vermekten büyük zevk alıyorum.

"Bu ne?" diye soruyor, kırmızı renkli, yanında kiraz şişi olan içeceği ona uzattığımda. Kaşlarını kaldırarak bana bakmadan önce içeceğe şüpheyle bakıyor.

İma edilen hakaretle alay ediyorum. Sanki bana teslim olması için sakinleştiriciye ihtiyacım varmış gibi. Ve eğer onu zehirlemek isteseydim -ki bunu kesinlikle bir iki kez düşünmüştüm- bunu lanet olası bir barın ortasında yapmazdım. "Bu bir içki, Aurélie," diye açıklıyorum her ne kadar açık olmasa da. "Sana uygun olduğunu düşündüm. Vişneli tatlı ama aynı zamanda acı."

Elini tutup onu partimizin geri kalanının beklediği alçak masaya ve pelüş deri şezlonglara doğru götürürken kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Biz altı kişiyiz - bekâr olan ve eve dönecek aileleri olmayanlar. Masada sadece bir kişilik boş yer var ve o da iki kişilik bir loveseat olarak zar zor işlev gören büyük boy bir sandalye. Aurélie onu paylaşmak zorunda kalacağımızı söylediğinde yüzünde beliren ekşi ifade karşısında dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

"Hey, işte buradalar," diye sesleniyor Bir, ya da *Javi*, masaya vardığımızda, elindeki içkinin yarısı çoktan bitmiş. "Böyle iyi mi?" diye soruyor, eliyle koltuğu işaret ederek. "Eğer uygun değilse, masalardan birinden başka bir sandalye çekebiliriz." Kalabalık mekânda etrafına bakınıyor. "Eminim arka tarafta bir tane bulabiliriz."

Bu kez, Aurélie itiraz edecek bir kelime bulamadan yanıt verme sırası bende. "Hayır, sorun değil," diye rahat bir gülümsemeyle cevap veriyorum ve onu öne doğru çekiyorum. "Aynı istasyonu paylaşıyoruz. *Bunu* gayet iyi idare edebiliriz, değil mi altın kız?" Ona tatlı tatlı bakıyorum ve o da hâlâ kendisini tutan elimi kesmeye hazır görünüyor. Pelüş koltuğa kayıyorum ve onu yanıma çekiyorum. "Rahat, değil mi?" Sanırım bunu onun için benimle eve gitmekten çok daha zor hale getireceğimi fark ediyor.

"Peki siz Dix'e nasıl geldiniz?" Javi, on kişi yerleştikten ve tanışma faslını geçtikten sonra soruyor. Gusteau kuzey Fransa'dan, Erich Almanya'dan, Luukas Finlandiya'dan ve Javi'nin kendisi de Küba'dan. Oldukça karışık bir grubumuz var. Ve zavallı Aurélie tek kız.

"Neredeyse üç yıldır Paris'te yaşıyorum," diye başlıyorum. "Önceki restoranımdaki kızlardan biri Dix tarafından sous pozisyonu için aranmış. Reddetti ama onun yerine benim adımlı önerdi. Şef Matis boeuf bourguignon'umu bana bir şans verecek kadar beğendiği için şanslıydım," diye bitiriyorum omuz silkerek.

"Bourguignon zor bir yemektir," diye ekliyor Erich. "Beni krep ile seçti. Basit bir prosedür ama berbat etmeye yer yok."

"Matelote," diyor Javi şarap suyunda pişirilen deniz ürünleri güvecinden bahsederken küçük bir hoşnutsuzluk ifadesiyle. "Benim favorim değil ama yine de lezzetini getirdim."

"Ördek confit," diye ekliyor Luukas. "Çok lezzetliydi." Sanki övünmek yerine dürüst davranıyormuş gibi basitçe söylüyor.

"Istakoz à l'Américaine," diye anons ediyor Guesto, koyu Fransız aksanıyla.

"Seni şanslı piç," diye takılıyor Javi. "*Istakozu* lezzetli yapmak için neredeyse hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben buna Fransız kayırmacılığı derim."

"Lafı açılmışken," diye ekliyorum, yanımdaki güzelce sinirlenmiş kıza bakarak. "Ne pişirmek zorundaydın Aurélie?"

"Ben mi?" diye soruyor, sesi sanki sohbe katılmayı beklemiyormuş gibi bir şaşkınlık ifadesi taşıyor.

"Evet, Şef Matis mutfakını şereflelendirmeye uygun olduğunuzdan emin olmak için sizi neyle test etti? Sanırım o güzel mavi gözler yeterli olmadı." Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim, her mükemmel detayı takdir ettim. Alçak bir sesle, "Eminim seninle ilgilenmesi için yeterli olmuşlardır," diye takılıyorum.

"Oh, umm-tarte aux myrtilles," diye cevap veriyor, kendinden biraz emin değil gibi.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Baharda yaban mersinli tart mı yaptın?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Bu biraz mevsim dışı."

"Beklenmedik bir durumla nasıl başa çıktığımı görmek istedi," diye karşılık veriyor, sesi keskin.

"Yeterince makul," diye kabul ediyorum, sözleri benim de aynı şeyi keşfetmeye yönelik sinsi arzumu harekete geçiriyor.

İnsanlar sarhoş oldukça sohbet de hareketleniyor ve ben eski moda içkimi yavaşça yudumlarken, turta kıvamındaki vişneme en iyi nasıl işkence edebileceğimi düşünüyorum. Aurélie'nin içkisini bitirdiğini ve sıkıntıyla kokteyl çubuğunu bardağın kenarında döndürdüğünü görmek için ona bakıyorum. Boş bardağı onun elinden kapıyorum, kendi bardağımın dibindeki kirazı yutuyorum ve yeniden doldurulmasını söylüyorum. Masaya geri götürürken bardaklar ellerimde taze ve soğuk. Diğer şefler bize bakmıyorlar bile, trüf mantarını bir yemeğe aşırı güç katmadan en iyi şekilde nasıl kullanacaklarını tartışıyorlar.

Aurélie'ye içkisini uzatıyorum, ne bir teşekkür alıyor ne de bir teşekkür bekliyor. Soğuk tavrını kişisel olarak algılamıyorum; yakında bana yalvaracak. Erkeklerin hâlâ kendi sohbetlerine dalmış olduklarından emin olmak için onlara bakıyorum ve eğilip

dudaklarımı Aurélie'nin kulağına dayadım. "Bacaklarını aç," diye fısıldıyorum, sözlerim burbon kadar yumuşak.

Cezayir menekşesi gözleri şok içinde benimkilere dikildi. "Ne?" diye tersledi, küstahlığım karşısında kırmızı ağzı açık kaldı. O dudaklarla beni baştan çıkarırken dikkatli olmalı. Onları becermeye karar verebilirim.

"Bacaklarını aç, *chérie*," diye emrediyorum. "Kazanırsam sana dokunabileceğimi söylemiştin." Ve şimdi yapabileceğimden şüphe etmesinin bedelini ödeme zamanı.

"*Nerede olduğunu* belirtmedim," diye karşılık veriyor, sırf bana inat olsun diye bacak bacak üstüne atıyor. Tavrına homurdanıyorum; bu tür davranışlar başını belaya sokacak.

"Aurélie, *şimdi* bacaklarını aç, yoksa yaramazlık yaptığında şaplak yemekten ne kadar hoşlandığını tüm bara gösteririm."

Bembeyaz kesiliyor, dudağını ısırtıyor ve bacaklarını yavaşça açıyor. Hafifçe.

"Daha geniş, Aurélie," diye emrediyorum sert bir fısıltıyla. "Elin uyluğumda otururken ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum." Parmaklarının hafifçe sağ üst uyluğuma dayandığı yere dikkatle bakıyorum. Elbette kalabalık ama elini herhangi bir yere koyabilirdi. Elini *oraya* koymuş olması, beni itiraf etmek istediğinden biraz daha fazla istiyor olabileceğini gösteriyor - hatta kendine bile.

Elini kaçırmak için hamle yapıyor ama ben onun dar yüzgeçlerini yakalıyor ve daha önce olduğundan biraz daha yukarıda, kendime doğru tutuyorum. Sertçe yutkunarak bacaklarını daha geniş açıyor ve eğer istersem amına girmeme izin veriyor. Ki bunu kesinlikle yapıyorum.

Elim elbisesinin kenarından kayıyor, yavaşça yukarı doğru kayıyor. uyluk. Bugün düz beyaz giymiş, rengin masumiyeti bir yanılsama çünkü ince katmanların arasından külotunun sürtük kırmızısının görüldüğünü görebiliyorum. Bir fahişenin amcığına sahip bir melek gibi. Parmaklarım kalçalarının tepesine ulaştığında cevabımı almıştım. Külotunun içinden sızıyor.

"Edepsiz kız," diye iç geçiriyorum, parmak uçlarımla merkezini okşuyorum. "Çıkar şunları," diyorum, tek bir parmağımı külotunun kenarında kaydırarak, daha ileri gidebileceğim korkusuyla onu kızdırıyorum.

Aurélie'nin gözleri endişeyle karşımda oturan şeflere kayıyor, küçük oyunumuzu görebileceklerinden korkuyor. Tek bir parmağımın başını bana doğru çeviriyorum, burbon bardağı hâlâ elimde.

Buğu, ağır makyajında bir iz bırakıyor ve altından mükemmel cildini görebiliyorum.

"Onlara bakma," diye emrediyorum. "Bana bak. Seni bu barın ortasında boşaltacak olan benim ve sen başka bir herife bakarken bunu yapmayacağım." Nemli bardağımın kenarını çenesine sürterek makyajını daha da bulaştırıyorum. "O güzel gözlerin *bende* kalacak, anlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyor, parmaklarımı külotunun üzerinden kıvrımlarının arasına kaydırırken itaat etmeye çalışırken gözleri dalgalanıyor.

"Evet, *şef*," diye düzeltiyorum. Egom ortaya çıkıyor ama umurumda değil. Bana hak ettiğim saygıyı gösterebilir ve bu onun biraz daha acı çekmesine neden olur.

"Evet, *şef*," diye cevap veriyor, kelimeler kırmızı dudaklarından doğal bir şekilde akıyor. Üzerinde fazla düşünmediğinde, oldukça kolay boyun eğebiliyor.

"Aferin kızıma. Şimdi şu külotu indir. İçinin ne kadar sıcak olduğunu hissetmek istiyorum." Elimi çekiyorum ve görevimi mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde kendi başına tamamlamak için mücadele etmesine izin veriyorum.

Bu kez hiç tereddüt etmeden elleri kalçalarına doğru kayıyor, külotunun kenarlarını kavıyor ve aşağı çekiyor. Herkesin içinde külotunu çıkarma eylemi beklediğimden daha kolay; pratik yapmış olmalı. Benden başka biriyle sürtüklük yaptığı için onu cezalandırmanın bir yolunu düşünürken bu düşünce ruh halimi karartıyor.

Kırmızı ipeği ayak bileklerine kadar indirdiğinde, almak için elimi uzatıyorum. Vermeden önce bir an duraksıyor. Başparmağımı ıslak noktanın üzerinde gezdiriyorum, onları burnuma götürüp kokusunu içime çekme dürtüsüne direniyorum. Karşılarındaki külotu koklamaya başlasaydım, meşgul meslektaşlarımız muhtemelen fark ederdi. Bunun yerine, daha sonra kullanmak üzere arka cebime koyuyorum.

Hâlâ bana bakıyor, parlak mavi gözleri kocaman, olacakları bekliyor, dudakları sanki onları atış talimi için kullanmamı istiyormuş gibi ayrık. İstemiyorsam ne olayım. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel küçük cumslut olurdu.

Javi birdenbire, "Dışarı çıkıyoruz," diye seslenince ikimiz de koltuklarımızda zıplarken irkildik. Bu adam ölmek istiyor olmalı. Bugün kız arkadaşım ile konuşmamı iki kez böldü. Siktiğimin horozu. Aurélie suçlu görünüyordu; ben ise çok kızgın görüldüğümünden oldukça eminim. "Yarın erkenden yola çıkacağız. Siz de geliyor

musunuz?"

"Daha yeni doldurduk," diye cevap veriyorum, elimdeki dolu bardağı kaldırırken zoraki bir gülümseme dudaklarımı rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyor. "Merak etme, bitirdikten sonra gideceğiz. Sana mutfakta çok fazla zaman kaybettirmek istemem, Bir," diye göz kırparak şaka yapıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Dostça şakalaşmalar bende kendi şef bıçağımla öğürme isteği uyandırıyor ve bu neşeli herif sosyal nezaketimin son kırıntılarını da yiyip bitiriyor. "Ohhh, o *el fuego* getiriyor! Sana dikkat etmemiz gerekecek, *hermano*," diyor şakacı bir şekilde, sanki az önce ona meydan okumuşum gibi

bira pong oyunu.

Hayatımı sikeyim.

"Bunu yapmazsan kendi sorumluluğunu üstlenmiş olursun," diye karşılık veriyorum, jilet gibi keskin kenarlarımın parıltısını görmesine izin vererek. Haklı; dikkat etmeli, özellikle de şu anda parmaklarımın ucunda olmak istediğim Fransız amcığından dikkatimi dağıtmaya devam edecekse.

Javi bu uyarıya güler. "Siz ikinize iyi geceler. Bir iki kadeh daha için. Yarın sabah ikiniz de akşamdan kalma olarak gelerseniz bir avantajım olur."

"Evet, kazanmak için bir üstünlüğe ihtiyacın var," diye karşılık veriyorum. "İyi geceler, Bir. Şefler," diye selamlıyorum, bardan çıkarken başımı sallayarak onları selamlıyorum. Ve beni mobilyaları ıslatırken üzerinde külotu olmayan beyaz elbisesiyle oturan güzel küçük fahişemle yalnız bıraktılar. Tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ne kadar iyi bir kız. Bir ödülü hak ediyor. İşkenceyi ödüllere tercih etmem çok yazık.

"Artık benimle yalnızsın, *chérie*," diye alay ediyorum, buz kenara çarparken bardağımdaki likörü döndürüyorum. "Asıl soru şu: Sana ne yapacağım?"

Alışkanlıktan dolayı dudağını dişlemeye çalışıyor ama ben alt dudağını yakalayıp çenesine kadar çekiyorum ve muhtemelen hiç de hoş olmayan bir şekilde dişlerini ortaya çıkarıyorum. Panikleyerek, bakan biri olup olmadığını görmek için bir anlığına odanın etrafına baktı ve bu benim izin verdiğimden bir saniye daha fazlaydı. Onu daha da küçük düşürmek için başparmağımı ve işaret parmağımı dişlerinin önünden ağzına sokup dudaklarını iyice geriyorum. Eğer onu bu şekilde çok uzun süre bırakırsam, elime salyalarını akıtmaya başlayacak. Her ne kadar onun kendini dağıtmasını görmek istesem de, burası ihtiyaçlarımı serbest bırakabileceğim bir yer değil. Onu *gerçekten* istediğim gibi mahvetmek için mahremiyetim olana kadar beklemem gerekecek.

"Benim muhtaç küçük srtğmle ne yapacağım?" Kulağına karşı mırıldanıyorum. Parmaklarımı dudaklarından çekiyorum ve tükürüğü yanağına doğru siliyorum, ıslaklığı tenine yayıyorum. Aynı parmaklarımı kendi

Bardağı dudaklarına götürmeden önce alkolün içinde döndürdü. "Aç."

Anında itaat ediyor, kırmızı dudaklarını ayırıyor ve dilini de dışarı çıkarıyor, böylece sikim kot pantolonumun içinde acı içinde zonkluyor, yalamak için can atıyor. Burbonla ıslatılmış iki parmağımı ağzına sokup boğazının arkasına ulaşana kadar dilinin ortasına bastırıyorum. Sonra parmaklarımı daha da kaydırarak onu elimin etrafında anında öğürmeye zorluyorum. Duraklıyorum, ona sadece boğazının doldurulmasına alışması için bir an veriyorum.

"Daha fazlasını ister misin?" Parmaklarımı yavaşça dilinin üzerinde gezdirerek soruyorum. Elinden geldiğince başını sallıyor ve ben de bir barın ortasında ağzının parmaklanmasından ne kadar hoşlandığına gülümsüyorum. Geri çekiliyorum ve kadehimi dudaklarıma götürüyorum. Ağzındaki tükürüğü silmek için elini kaldırıyor ama ben uzanıp bileğini yakalıyorum. "Ah, ah, ah," diye azarlıyorum. "Seni dağınık seviyorum." Ne demek istediğimi vurgulamak için uzanıp başparmağımı rujundan arta kalanlar üzerinde gezdiriyorum ve bir şakacının gülümsemesi gibi yanağına bulaştırıyorum.

"Ağzını açık tut ve başını geriye doğru eğ," diyorum. Parmaklarımı altın sarısı saçlarına geçirip başını daha da geriye çekiyorum ve burbondan bir yudum daha alıp dilimle karıştırıyorum. Sanki onu ilk kez öpecekmişim gibi kafatasını kucaklayarak üzerine eğiliyorum ve ağzına tükürerek tek bir yudumda al-cohol, bitter, portakal, şeker, kiraz ve *benim* tadıma bakmasını sağlıyorum.

Ağzını kapatmaya fırsat bulamadan dudaklarım dudaklarının üzerinde, dişlerinin arasına giriyor ve içine dalıyor. Onu altımda sabit tutuyorum, her şeyini içime çekiyorum. İlk öpücüğümüzün tadı burbon ve kiraz gibiydi. Mükemmel bir birliktelik. Tadı sanki sadece benim için yaratılmış gibiydi.

Onu yutmaya çalışırken Aurélie bana karşı koymuyor. Daha da geniş açıyor, dilimle dişlerinin çıkıntılarını ve ağzının çatısını keşfetmeme izin veriyor. Onu havası tükenecek kadar uzun süre öptüğümde bile karşı koymuyor. Nefesim kesilene ve başım dönene kadar onu öpüyorum ve sonunda ikimizin de göğsü kabararak onu bırakıyorum.

"Sana dokunmamı ister misin?" Sesim titreyerek soruyorum. "Evet," diye cevap veriyor, sesi de bir o kadar titriyor.

"*Burada* mı?" Soruyorum, gözlerim bizi görebilecek tüm insanlara bakıyor. Saat geç oldu, neredeyse on bir ve kalabalık azalmaya başladı. Çoğunlukla çiftler kaldı, kendi küçük köşemizde

yaptığımız kirli şeylerden çok birbirimizle ilgileniyoruz. Kahretsin,
muhtemelen onu dizlerinin üstüne çökmeye zorlayabilir ve sikimi o
güzel boğazına sokabilirim,

ve kimse gözünü bile kırpmazdı. Bu düşünce sikimi onun ağzı için ağlatıyor.

"Evet," diyor tekrar, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Şu anda diğer insanları umursamayacak kadar kendinden geçmiş durumda. Benim için açlık çekiyor ve ben onun aç kalmasına izin vermeyeceğim.

"Sikimi çıkar," diyorum ona, gözlerindeki korku parıltısı hoşuma gidiyor. Halka açık bir yerde onu memnun etmeme izin verdiği için mutlu, ama belli ki karşılık vermekle o kadar ilgilenmiyor. "Sana hiçbir şey yaptırmayacağım," diye alay ediyorum. *Yine* de. "Sadece taş gibi olmuş sikim pantolonumun içindeyken sana dokunmayacağım."

Başını sallayarak bana doğru uzanıyor, titreyen parmakları kemerimin tokasını kavırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kemerimi boynuna dolayıp yanaklarından yaşlar süzülene kadar sıkma düşüncesini bastırmaya çalışıyorum. Elleri fermuarıma gidiyor ve fermuarıma sürtünürken sikim titriyor. Kot pantolonumu ve boxer'ımı, sikim üstten görünecek kadar aşağı indiriyor ama bana dokunmuyor. Sonunda nefes alabiliyorum ve bu şimdilik yeterince iyi. Önümüzdeki masa, yaptıklarımızın çoğunu pusuda bekleyenlerden saklayacak kadar büyük, ama biri görmek isterse görebilir.

"Arkana yaslan." İtaat ediyor, başını koltuğun kenarına yaslıyor, böylece bacakları bana dönük olacak şekilde yanımda yarı uzanmış duruyor. Bardağımdan bir yudum alıyorum, bu kez bir parça buzun ağzıma kaymasına izin veriyorum. Ona doğru eğilerek, tekrar ağzına tüküreceğimi düşünmesini sağlıyorum. Onun yerine uzanıp meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum. Sütyen giymemişti ve elbisesinin ince kumaşı onu ağzıma sokmak için hiçbir şey yapmıyordu. Altımda kıvranıyor, halka açık bir yerde cesaret edebildiği kadar yüksek sesle inliyor.

Onunla birlikte ağzımda inleyerek, kiraz çekirdeği kadar sert olan hassas memesine karşı titreşimi hissetmesine izin veriyorum. Buz erimeden önce diğer meme ucuna geçiyorum, dilimi ve buzu onun etrafında döndürürken sertçe ısıyorum. O inliyor ve benim sikim onun çağrısına cevap olarak sarsılıyor. Meme ucunu çekiyorum ve ağzına doğru eğiliyorum. Ne istediğimi anlayınca ağzını açıyor ve ben de küçük bir parça buzu ağzına tükürüp iyi bir kız gibi yutmasını izliyorum.

Bardağımdan bir parça daha buz almadan önce eğilip bir kez daha ağzının tadına bakıyorum. Bu kez parmaklarımın arasında tutuyorum, elimi elbisesinin altından kalçalarının arasına

kaydırıyorum. Buzu kalçalarının iç kısmında gezdirdiğimde titriyor,

Gideceğim yere doğru geriliyor. Uyluklarının tepesine ulaştığımda kalçalarını ayarlamaya ve yoldan çekilmeye çalışıyor. "Kıpırdamadan otur," diye emrediyorum, bir elimle kalçasını kavrayıp buzı kıvrımlarının arasına sokuyorum. Buzu doğrudan klitorisine bastırduğımda ciyaklıyor, sıcaklık hassas sinir demetine acı verecek kadar soğuk.

Buzu klitorisinin üzerine sürüyorum, o rahatsızlıkla kıvranırken bile onu zevke doğru zorlamak için kullanıyorum. Buz, amının sıcaklığı altında elimde eriyor, elbisesinde ve altındaki koltukta bir ıslaklık birikintisi oluşturuyor. Bardağımdan bir parça daha buz almak için uzandığımda inliyor. "Sus," diye azarlıyorum. "Bunu sevdiğini biliyorsun." Bacaklarının arasına yeni bir buz parçası soktuğumda başını sallıyor, kalçalarını elime sürtmek için hareket ettirmeye başlasa bile. "Evet, bunu çok seviyorsun seni pis küçük sürtüğ. Tatlı klitorisine buz sürmek için kalçalarını hareket ettirmek çok güzel."

Bardağımdan bir parça daha almak için damlayan ıslak elimi çekiyorum. Neredeyse tamamı erimişti. "Gelmek ister misin, *chérie*?"

"Evet," diye cevap veriyor ve aynı anda başını çılgınca sallıyor.

"Bu son parça," diyorum ona bir küp buz tutarken. "Eğer erimeden önce gelebilirsen, sana izin vereceğim. Aksi takdirde, bu gece gelmene izin yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet, şefim," diye inliyor. Ve *lanet olsun*, dudaklarındaki bu cümle içimi daha önce hiç yapmadığı bir şekilde büküyor. Elim amının üzerindeyken tatlı inlemelerini dinlerken sikime dokunmadan bile boşalabileceğimi hissediyorum.

Ona yardım eli uzatmak isteyerek iki parmağımı kaygan amına sokuyorum. Ani saldırı karşısında inliyor, ben buzı klitorisinin üzerinde kaydırmaya devam ederken amcığı elimi sıkıyor. Üçüncü parmağımı da içine soktuğumda, hiç uyarmadan boşalıyor, çılgılık atmamak için elini ısıtırken parmaklarımın etrafında titreşiyor ve elimin yarısından fazlası amına sokulmuş halde orgazm olduğunu tüm bara duyuruyor. Sonunda koltuğa yığılıyor ve ben de kalçalarının arasından küçük buz parçasını çekip çıkarıyorum.

"Benim iyi küçük fahişem zaman öldürmeyi başardı," diyorum ona, performansından oldukça memnun hissederek. "Aç." İtaat ediyor, buzun geri kalanını diline alıyor ve parmaklarımdaki kendi tadını yalıyor. İş bittiğinde parmaklarımı ağzından çekiyorum ve

dudaklarıma götürüyorum, tükürüğünün her damlasını yalayana kadar dilimi yanlarda gezdiriyorum. Sonra dilinin ucunda dans eden dölünün topraksı tadını severek ağzını talep ediyorum. Onu sonsuza dek yiyip bitirebilir, uyarılmışlığını içime çekebilir, tenindeki teri yalayabilir, damarlarındaki kanı emebilirim. Onun tamamını tüketene kadar tatmin olmayacağım.

Geri çekilmeye başladığında kaşlarımı çatıyorum. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var ve onu aletimle doldururken içeriden hissetmek için çaresizim. "Geç oldu," diye fısıldıyor dudaklarıma, gözleri uzak duvara monte edilmiş saate kilitlenmiş. Küçük elleri göğsümü itiyor ve iki bileğini de ellerimle kavırıyorum.

"Bunu daha özel bir yere taşımaya hazır mısınız?" Tekrar ağzını almak için eğilerek soruyorum. Çünkü kesinlikle hazırım.

"Eve gitmem gerek," diyor dudaklarımdan kaçmak için başını çevirerek.

Ona bakarken gülüyorum, ta ki altımda sessizce oturduğunu fark edene kadar. "Bekle, ciddi misin?" Alay ediyorum.

"Geç oldu," diyor yine, kaşlarının arası çatık.

"Sorun ne Aurélie? Baban sana hâlâ sokağa çıkma yasağı koyuyor mu?" Gözlerini benden kaçırarak irkildi.

"Onun gibi bir şey," diye fısıldıyor. Görünüşe göre onu neden eve götürüp bu gece yatağında becermediğime dair alacağım tek açıklama bu.

"Tamam," diyorum teslimiyetle, konuyu zorlamak istemeyerek. Bacaklarımı onunkilerden çözüyorum ve oturmasına yardım ediyorum. "Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

"Hayır, iyi olacağım." Aşağıya bakıp göğüs uçlarının pembe rengini görebildiğim beyaz kumaşın saydamlaştığı göğüslerinin üzerindeki ıslak noktaları görünce kaşlarını çatı. Elbisesinin kalçalarının aşağısında bıraktığı dağınıklığı fark etmedi bile. "Sen de eve gitmelisin. Sabah ilk iş Dix'te olmamız gerekiyor."

"Evet anne," diye karşılık veriyorum, gözlerimi devirerek. Hesabı ödemek için bara gittiğimde çantasını kaptığı gibi tuvalete koşuyor. Bu kadar uzun sürmesinden sadece pes edip gideceğimi umduğunu tahmin edebiliyorum ama bu bardan onsuz çıkma şansım yok. Sonunda ortaya çıkıyor, yüzü bir kez daha mükemmel bir makyaj tablosu. Anında rujunu ağzımla sürme arzusuyla dolup taşıyorum.

"Bana öyle bakmayı kes," diyor yanımdan geçip çıkışa doğru ilerlerken.

"Ne gibi?" Kızgınlıkla soruyorum. Gözlerimin vücudunda gezinmesini bu kadar sorun eden biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Belki de ilk kez onun yanındayken damarlarımda dolaşan saplantıyı andıran bir şey hissettiğim içindir.

"Sanki beni yemek istiyorsun," diye sesleniyor omzunun üzerinden, kapıları iterek açıyor ve ılık yaz gecesine doğru yürüyor. Haklıydı. Yapmak istediğim şey *tam olarak* bu.

Onu takip ediyorum, kapıları gereğinden biraz daha sert iterek açıyorum. *Orgazm için bir teşekkür* bile etmeden *caddede* yürümeye başladı. "Hey," diye sesleniyorum, hızla ona yetişiyorum ve dirseğinden tutuyorum. "Öylece çekip gidemezsin."

"Gece yarısına kadar evde olmalıyım Grey," diye homurdanırken kolunu elimden çekmeye çalışıyor.

"O zaman izin ver seninle yürüyeyim," diye ödün veriyorum, o çırpınırken bile kolundaki tutuşumu bırakmayı reddediyorum. Bu kız imkansız. "Bu saatte Paris sokaklarında tek başına yürümene izin veremem."

Bana aptalmışım gibi bakıyor, kaşları çatık bir şekilde düğümleniyor. "*Sen* muhtemelen hayatım boyunca yürüdüğüm sokaklarda karşılaşacağım herkesten daha tehlikelisin." Muhtemelen doğru olduğu için verecek bir cevabım yok. "Daha önce eve gitmeliyim, sadece eve gitmem gerekiyor. Erken kalkmalıyız."

"Evet, bunu söyledin," diye kaşlarımı çatarak cevap veriyorum. Parmaklarımı şimdi mükemmel olan dudaklarında gezdirmek için uzandım. "Kaçmanın başka bir nedeni mi var? Hoşuna gitmeyen bir şey mi yaptım?" Onu korkutup kaçırmak için yapabileceğim her şeyi zihnimden geçiriyorum. *Ağzına tükürmek* gibi. Ve kimsenin görmediği o yanımı görmesine izin verdiğim için anında ikinci bir tahminde bulunuyorum.

"Hayır," diyor öylesine kesin bir ifadeyle ki, cin gibi davrandığından şüpheleniyorum. "Hayır, sen mükemmeldin. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım." Elleri boynuma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Hoşuma gitti." Dudakları benimkine konuyor ve dudaklarımı yumuşak bir öpücüğe ikna ederken onu yönlendirmesine izin veriyorum. "Ve daha fazlasını istiyorum." Bir öpücük daha. "Ama bu gece değil." Dudakları bir kez daha dudaklarımla buluşuyor; bu sefer, sanki yarım kalmış bir öpücük gibi. "Bu gece yatağa gidip iyi bir uyku çekmek istiyorum, böylece yarın mutfakta senin Amerikalı kışını tekmeleyebilirim."

O uzaklaşırken bile gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Tamam, altın kız. Git boş yatağında uyu." Benden uzaklaşmaya başladı ve onu bir kez daha geri çektim, kollarımı dar beline doladım ve kışını kavradım. "Ve yarın getirsen iyi olur, yoksa o dolgun Fransız kışını dizimin üzerine koyar ve istediğim gibi kızarana kadar şaplak atarım."

"Sadist," diye suçluyor, benden kurtulurken gözlerini deviriyor.

"Sürtük," diye karşılık veriyorum, onun da benim kadar işkencemden zevk aldığını biliyorum.

Arkasını dönüp dairemin aksi yönünde yürümeye başlarken gülümsüyor. "*Bonne nuit*," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"*Bonne nuit, chérie*," diye cevap veriyorum, her ne kadar beni duyamayacak kadar uzakta olsa da.

Chapter Five

Croquembouche

M Dördüncü kattaki boktan dairem boşlukla yankılanıyor. Deri ayakkabılarımı tekmeleyip kemerimi ve gömleğimi çıkardıktan sonra serbest düşüşe geçtiğimde genelde çok sakın olan sessizlik sağır edici bir hal alıyor

boş yatağıma. Çarşaflarım bergamot ve baharat kokuyor, kiraz tatlılığından eser yok. L'Armurerie'de olanlardan sonra bu gece eve yalnız geldiğime gerçekten inanamıyorum. Kalçalarımın arasında sert ve ağırlı bir şekilde duran sikim de aynı şaşkınlık içinde.

Bu ona *ikinci* kez dokunuşum ve tadına varışım ama yine de onu istediğim şekilde sahiplenemeyişim. Ve sizi temin ederim, üçüncüsü olmayacak. Ona bir daha sahip olduğumda, benim olacak. Tamamen benim olacak.

Elimi arka cebime sokup küçük kırmızı parçayı çıkarıyorum. Külotu parmaklarımın arasında ovuyorum, yumuşaklığı tenimi okşuyor, tıpkı giydiğinde kaygan amcığını okşadığı gibi. İpek artık onun uyarılmasından dolayı nemli değil ama kokusunu içime çekmek için burnuma götürüyorum. *Kahretsin*, çok güzel kokuyor. Dilimi merkez boyunca gezdiriyorum, bir miktar baharatla topraksı lezzetini yalıyorum. İçinde mutlu bir şekilde boğulabileceğim duyular için bir cennet.

Külotunu yumrukladıktan sonra uzanıp pantolonumu ve boxer'ımı çıkarıp yere bırakıyorum. Tamamen çıplak, yatağa sürünüyorum ve yatağın uyumadığım tarafından bir yastık alıyorum. Sonunda onu ait olduğu yere getirdiğimde onun olacak taraf. Yastığa sarılıyorum, Aurélie'nin kırmızı külotunu sikimin etrafına sararken **k a l ç a l a r ı m ı n** arasında *bir şey* olması hissinin tadını çıkarıyorum. Kalçalarımı sertçe ileri geri hareket ettirirken, yumruğuma sanki onun dar amcığymış gibi sokarken, kalçalarımındaki siyah dövmele beyaz çarşaflara çarpıyor.

Acaba bakire mi? Onu ilk kez yırtarken sikimi kırmızıya boyayacağı düşüncesiyle inliyorum. "*Siktir*," diye inliyorum, hayal ediyorum-

Elimi saçlarına sokar, sonra zorla yalatır, güzel dudaklarının kendi bekaletiyle kıpkırmızı olmasını izlerdim. Ve sonra onun ağzından tadına bakardım.

Sikimi daha sert yumrukluyorum, yarığımdan a k a n pre-cum'un kayganlığıyla şişmiş kafa yumruğumun arasından kayarken o küçük acı kenarını seviyorum. "*Siktir, Aurélie,*" diye homurdanıyorum, fantezinin içinde kayboluyorum. "Al şunu." Elim daha hızlı kaydırıyorum, ucuna ulaştığımda bileğimi büküyorum. "Bütün sikimi o sürtük boğazından aşağı al." Külotunun ıslandığını hissediyorum, kendi uyarılmışlığım o kadar yoğun ki, parmaklarımı bir kase kremanın içinde gezdirmek gibi.

Oda, yumruğumun her pompalanışında elime çarpan taşaklarımın ıslak sesiyle doluyor. *Tanrım*, keşke beni sonuna kadar içine alırken çenesine çarpıyor olsalardı. "Bunu çok seviyorsun, değil mi tatlım?" Nefes nefese kalıyorum, göğsüm kabarıyor, ter kalçalarımın arkasına kayıyor. "Sen rahatlamak için öğürürken benim havanı almamı seviyorsun. Ama hiç alamayacaksın, değil mi?" Dizlerimi sertçe altımdaki yastığa bastırıyorum. "Hayır, ben boğazından aşağı boşalana kadar alacaksın. Ve her damlasını yutacaksın." Taşaklarımın tutulduğunu ve aletimin elimde kalınlaştığını hissediyorum. "Çünkü sen benim malımsın." *İt.* "Lanet olsun." *İt.* "Fahişe." *İt.*

Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı boşalıyorum, patlarken elim sikimin üzerinde hafifçe sarsılıyor. "*Fuuuuck,*" diye inliyorum, altımdaki yastığa yaslanıp orgazmımı yaşarken tek elime düşüyorum. İçimden ılık dölleri fıskırıyor, o kadar çok ki külotumu ıslatıyor ve altımdaki yastığa inmeden önce şaftımdan aşağıya ve pürüzsüz taşaklarıma damlıyor. Pompalamaya devam ediyorum, tamamen tükenene kadar zevk dalgaları beni fırtına gibi vuruyor.

Yatağa geri düşüyorum, ciğerlerim ve kalbim kan dolaşıma oksijen taşımak için fazla mesai yapıyor. Sikim hâlâ sert. Yumuşamaya başlamam genellikle biraz zaman alır ve yumuşamadan önce genellikle iki kez boşalırım. Ama dolduracak sıcak bir amcık yokken tekrar boşalacak enerjim yok. *Onun* amcığı.

Islak külotu yatağın onun tarafına atıyorum, yapışkan döl parmaklarımı çarşafın üstüne siliyorum. Yarın gece yatağın o tarafı boş olmayacak ve ben de lanet elime boşalmayacağım.

Yarın, Aurélie tamamen benim olacak.

Onu öldüreceğim. Bunu hızlıca yapabilirim - şahdamarına bir kemik bıçağıyla hızlı bir kesik atarım ve işim biter. Bu noktada, akıl sağlığımı korumak için diğer seçenekler tehlikeli bir şekilde azalıyor. Ve eğer sous yapacak kadar uzun süre hayatta kalacaksam, onun gitmesi gerekecek.

Aur lie, L'Armurerie'den sonraki sabah mutfağa bile gelmedi. Ya da ertesi gün. Üçüncü gün biri arayıp hasta olduğunu ve gelecek haftaya kadar gelemeyeceğini bildirdi. Şef çok şaşırdı ama o haftanın yarışmasında zaten yarıştığı için onun yokluğunu görmezden gelmeyi tercih etti. Ve günün geri kalanında öfkesini mutfaktaki herkesten çıkardı.

Soğanları aynı boyuta gelene kadar kıymak için hiç bu kadar uzun süre harcadığımı hatırlamıyorum. Çünkü *görünüşü* göre bu en yüksek mertebede bir mutfak becerisi. Sonunda gözyaşları içindeydim - lanet soğanlar yüzünden, hassas bir kalp yüzünden değil. Sanırım sadece kızgındı ve kırbaçlayacak birini arıyordu. Ke  ke altın kızımın cezadan ne kadar hoşlandığını bilseydi. O zaman bunu gerçekten hak eden şefe verebilirdi.

Odaklanmam berbat durumda. Tüm hafta boyunca mutfak kapılarını izlemeye, tanıdık bir altın saçlı kafanın içeri girmesini beklemeye o kadar odaklandım ki kendimi mutfak işime veremiyorum. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Aramızdaki bağın bir çeki  me olmadığını söylerken yalan söyledim. Birbirimize karşı doğuştan gelen çekiciliğimizin bizi kaçınılmaz olarak zaferden uzaklaştırdığı aşik  r. Mutfaktayken tek düşünebildiğim o oluyor. O benim yıkımım. Benim mah  şerim. Bu da onu en büyük rakibim yapıyor.

Bug  n Pazartesi. Yeni bir hafta. Yeni bir meydan okuma. Ve kırmızı k  lotu h  l   yatağımda d  l lekeli duran kıza olan bu bağımlılıktan bıktım. Bu benim mecazi olarak zulamı temizlemem. Temizleniyorum. Aur lie artık kan dolaşımımı kirletmeyecek. Buraya yapmaya geldiğim şeyi, kırmızı dudaklar ve ıslak bir amcık tarafından saptırılmadan yapma zamanı.

Mutfağa girip orayı kendime ait bir yer haline getirme kararlılığım, k  şeyi d  n  p arkadaki tezgahın her sabah olduğı gibi boş olmadığını g  rd  ğ  mde parampar  a oluyor.

Aur lie'nin ikinci kez gelmesini sağladı. Hazırlık istasyonumun yanında duruyor, gün için malzemelerini hazırlarken sırtı bana dönük, altın sarısı saçları g ne te parılıyor.

Ona doğru yürürken içgüdüsel olarak nefesimi tutuyorum, akıl sağlığımı mahveden tatlı kiraz ve vanilya kokusunu almak istemiyorum. Kesinlikle son be  gündür soğuk algnlığıyla savaşıyormu  gibi görünmüyor. Her zamanki gibi göz kamaştırıcı, makyajı m kemm l yapılmış,  ef beyazlarının altından siyah elbisesi görünüyor ve bir çift kırmızı topuklu ayakkabısı mermer üzerinde tıkırdayarak istasyonunda geziniyor.

"Kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun," diye yorum yapıyorum yanındaki yerime yerle tiğimde, ses tonum acı badem gibi. Panik içinde ba ını kaldırdı. Onu korkutmu tum. İyi oldu.

" z r dilerim," diye fısıldıyor bir anlık garip sessizlikten sonra.

"Kendine sakla," diye çıkışıyorum, ona bir daha bakmayı reddederek. Fa- vorite bıçağımı elime alıyorum ve m kemm l keskinlikte tutmak için bileme çeliğinin üzerinde kaydırmaya ba lıyorum. Bu eller k r bir bıçağı asla tutamaz.

"Burada olmak istedim-"

Sözünü kestim, "Yalanlarını ihanetin tadından hoşlanan birine sakla. Benim yutacak daha iyi  eylerim var."

"Grey, *lütfen* bana bak."

Hırlayarak ona doğru ilerliyorum, gözlerim klitorisinde buzla y zge lerimin üzerine geldiği geceden beri görmediğim güzel kızın her santimini yutuyor. Parlak mavi gözleri d k lmemi  g zya larıyla parlıyor. Kalbimin ona boyun eğmek isteyen zayıf tarafını susturuyorum. G zya larının hiçbir anlamı yok. Onlar sadece kimyasal bir reaksiyon. Kahretsin, bana güçlü bir soğan verin, size eski bir adamı nasıl ağlatacağınızı göstereyim.

" z r dilerim," diyor tekrar. "Bana inanmadığını biliyorum ama burada seninle olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu."

"Ama sen yapamadın?" Alay ettim.

"Hayır," diye cevap veriyor küçük bir sesle.

"*Hasta* olduğun için mi?" Ona bir kürek veriyorum; kendi mezarını daha derine kazmak isteyip istememesi onun seçimi.

Duraksıyor. "Evet."

"Sen ne dersen de Goldie," diye çıkışıyorum, sesimden inan sızlığım belli oluyor. İstedıği kadar yalan söyleyebilir. Ama bu ona inanacak kadar aptal olduğum anlamına gelmez.

"Herkesin dikkatine," diye sesleniyor Şef Matis, Aurélie'nin yalancı ağzını sikimle cezalandırma düşüncemden hoş olmayan bir şekilde uzaklaşmamı sağlıyor. "Bugün mutfağımız *dolu* gibi görüldüğüne göre," diye yanımdaki kıza suçlayıcı bir bakış fırlatıyor ve onun suçluluk duygusuyla kıvranmasını izlemeye bayılıyorum, "hemen bir yarışmaya başlayalım."

Elleri arkasında ve yüzünde buyurgan bir ifadeyle odanın ön tarafına doğru ilerliyor. "Sanırım hepinize karşı çok yumuşak davrandım. Bu da *bazılarınızın* gevşemesine yol açtı. Bu dikkatsizlik için özür dilerim ve bu hatayı bugün düzeltmeye niyetliyim."

Şef Matis ellerini çırpıyor. "Mod değiştiriyoruz. Pasta denemek istiyorum. Pastacılık hassas bir iştir ve kötü tekniği iyi lezzetlerle gizleyebileceğiniz bir alan değildir. Her ikisinde de mükemmel olmalısınız." O günkü işkencemizi açıklamadan önce uzun, dramatik bir duraklama oluyor. "Croquembouche yapacaksınız. Boşluksuz, uzun, güzel kuleler, mükemmel inşa edilmiş pâte à choux ve seçtiğiniz bir dolgu bekliyorum. Dekorasyon size kalmış, istediğiniz kadar yaratıcı olun. Sunum ve lezzet eşit olarak değerlendirilecektir, bu yüzden bana eğik bir Pisa kulesi vererseniz, mutfağımdan defolup gitmeniz söylenecektir."

Odada küçük bir kahkaha tufanı kopuyor ama Şef Matis her zamanki gibi metanetini koruyor. "Sekiz saatiniz var. Başlayın."

Şef odadan çıkar çıkmaz panik başlar. Ben bunu yapamam. Pastacılıkla ilgili son mücadelede deneyimsizliğimden boğulmuştum. Croquembouche gibi teknik bir şey daha da kötü olacak. Boku yedim.

"İyi misin?" diye soruyor yanımdan tanıdık bir ses. Şef bıçağımın sapını tuttuğumu ve bir santim bile kıpırdamadığımı ancak o zaman fark ediyorum.

"Siktir git Aurélie," diye ısıırıyorum, hâlâ ona bakmayı reddederek. "İhtiyacın varsa yardım edebilirim."

"*Siktir git* dedim. Beni kurtarmana ihtiyacım yok. İhtiyacım *olsa* bile, elimi uzattığımda ısırma ihtimali çok yüksek olan bir yılanın yardımını kabul etmektense başarısız olmayı tercih ederim."

"Peki," diye tersliyor, altın sarısı saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Sikeyim başarısızlığı o zaman."

"BU DA NE BÖYLE?" Şef Matis, pek de yüksek olmayan krokan kulemin durumuna bakarak soruyor. İlk parti pâte à choux'um fırında yandı, bu yüzden ihtiyacım olan tüm hamur işlerine sahip değildim. Sonuç olarak, seyrek, kalem inceliğinde bir kule ya da daha çok küçük bir piramit elde etmeyi seçtim. Ben ikincisini seçtim.

"Benim croquembouche yorumum, şef," diye cevap veriyorum, kendime olan güvenimin her şeyi berbat etmediğimi göstermesini umarak.

"Pek de hoş olmayan dil becerileriniz göz önüne alındığında, karşılıklı iletişimin en güçlü yanınız olmadığını söyleyebilirim, Dokuz."

Benden beklendiği gibi "Evet, şef" diye cevap veriyorum. Bana croquembouche'umun kendimle birlikte La Seine'e atılmaya değer bir çöplük ateşi olduğunu söyleyebilirdi ve cevabım yine aynı olurdu. *Evet, şef.*

"Umalım da lezzetleriniz sizi binadan atılmaktan kurtarmaya yetsin. Dolgunuz nedir?"

"Velouté, şef."

Biraz boğuluyor, Fransız mutfağından duyduğu gurur boğazına takılıyor. "Onları *tuzlu* mu yaptın?"

"Evet, şef. Yorkshire pudingi üzerine yaptığım bir oyundu." Ve bize verilen süre içinde tatlıyı denemek zorunda kalmamam için aklıma gelen tek kurtarıcı lütuf. Tatlıdan hoşlanmıyorum. Ne yapmaktan ne de yemekten.

"Burası bir *Fransız* restoranı, Nine. İngilizleri bu işe karıştırma. Senin tuzlu krokan yapmak gibi bir işin yok. Sanatsal yaratıcılığa sempati duyuyorum ama bana çizburger verip adını da Châteaubriand koymayın."

"Evet, şef." Hakareti umursamıyorum. En iyi işimi sunmadım ve bunun farkındayım.

"Bunu tadımla onurlandırmayacağım bile." Elini benim küçük kuleme doğru salladı. "Bu canavarı istasyonunuza geri götürün." Gözleri odanın arka tarafını tarıyor. "On," diye emrediyor, sesi asit gibi keskin.

Kendi croquembouche kulesiyle geçerken gözlerini benden kaçırıyor. Sanırım benden başka bir şey istemiyor.

Eğer meydan okumayı kaybedeceği anlamına gelmeseydi, bütün yapışkan hamur işi kulesini suratına fırlatırdı.

Çok güzel, itiraf etmeliyim ki hayranlık duyuyorum. Şahsen gördüğüm en kusursuz kule. Mutfağın onun tarafı portakal lorunun tatlı kokusuyla doluydu ve süsleme için hamur işlerinin arasına örmek için portakal çiçekleri bile bulmayı başardı. Kulesine detay ve doku katmak için hamur işlerinin yarısını karamel ve ezilmiş antep fıstığına batırmış ve hafifçe bükülmüş şeker bulutlar gibi kuleyi çevrelemiş. Çok başarılı.

"On," diye selamlıyor Şef. "Bu, bütün gün gördüğümüz en şık kule gibi görünüyor." Bu onun kendi övgü markası. "Bakalım gerçekten de buna uygun bir tadınız var mı?" Şef Matis bütün bir pufu ağzına atıyor, parmakları karamelden yapış yapış oluyor. Aurélie kırmızı topuklarının üzerinde kayarak onun kararını beklerken endişeli görünüyor.

Yuttuktan sonra "Lezzetli," diye açıkladı. "Çok sevindim, bir meydan okumayı kazandın, Ten." Aurélie heyecanla gülümsemiyor.

Hatta kaşları çatılmış, neredeyse hakarete uğramış gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim şef," diye cevap veriyor sonunda, kiraz dudaklarını bastırarak

Croquembouche kulesini almaya giderken suratını asıyor.

"Bırak onu," diye emretti. "Bu bir örnek teşkil edebilir." Mutfağın geri kalanına hitap etmek için gözlerini çevirir. "Bugün çoğunuz pastacılık becerilerinizle beni etkilediniz. Aferin." Gözleri bana dikiliyor, ağır ve yargılayıcı. "Dokuz, senin pastacılık yaklaşımın berbat. Geleneksel Fransız tekniklerinde daha fazla beceriye ihtiyacın var. Ve resmi bir eğitim almadığın için mutfakta öğrenmen gerekecek. Bunun kadar mükemmel bir kule yapana kadar pratik yapmak için bu gece geç saatlere kadar kalacaksın." Aurélie'nin başyapıtını işaret ediyor ve ben kendimi tutamayıp alay ediyorum. Hiç şansın yok.

Aurélie'nin parlak mavi gözleri kendini beğenmiş bir memnuniyetle bana dikilmiş, güzel dudakları mağrur bir gülümsemeye dönüşmüş. Beni herkesin içinde derimi yüzerken görmeye bayılıyor. Derisine bir bıçak saplayıp damarlarındaki kanın dudaklarının rengiyle uyuşup uyuşmadığını görmek istiyorum.

"On," diye sesleniyor ve kızın ona bakarken yüzünde beliren alaycı gülümseme anında yerini saygılı bir ifadeye bırakıyor. "Geç saate kadar kalacak ve ona yardım edeceksin."

Bu komut karşısında nefesi kesilir. "Neden cezalandırılıyorum? Yarışmayı ben kazandım." Küçük burnu, beni eğitmek zorunda olduğu düşüncesiyle hoşnutsuzluk içinde buruşmuş.

"Her günahın vadesi gerektiği zaman gelmez, Ten. Belki de *destin*'dir," diye yanıtlıyor ve gülümsemesi ancak zalimce olarak tanımlanabilir. "Aferin sana

Herkese. Günün geri kalanında iyi eğlenceler, sabah erkenden görüşmek üzere."

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, yaklaşan işkenceyi kabullenmeyi reddederek somurtuyorum.

"Dokuz buraya gel."

Sinirle hırlayarak, Aurélie'nin hala yüzünde ekşi bir ifadeyle beklediği mutfağın önüne doğru hışımla ilerliyorum. Aramızda sağlıklı bir mesafe bırakarak onun yanında duruyorum. "Evet, şef?"

"Tekniğiniz mükemmel olana kadar ikinizin de bu binadan ayrılmanızı istemiyorum, Nine. Bunun ne zaman olacağına karar verecek kadar sana güveniyorum. Dix'in anahtarları ofisimde. Çıkarken kapıyı kilitle. Ve seni sabah herkes gibi erkenden burada bekliyorum, anlaşıldı mı?" Ses tonu kaba değil, sadece sizden daha iyisini bekleyen bir ebeveyn gibi sert. Gözlerindeki babacan endişe sinirlerimi bozuyor. Ebeveynlerimle olan ilişkiyi göz önünde bulundurduğumda, taciz çılgınlıkları atmasını tercih ederdim.

"Evet, şef," diye cevap veriyorum çünkü verecek başka bir cevabım yok. "Güzel," diye alkışlayarak cevap veriyor. "Siz ikiniz uslu durun. Görüşürüz.

Sabahleyin."

Şef Matis kapıdan çıkar çıkmaz ve biz yalnız kaldığımızda Aurélie'nin omuzları çöküyor. "*Et merde*," diye fısıldıyor nefesinin altından.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye kaşlarımı çatarak cevap veriyorum, her ne kadar benimle konuşmuyor olsa da.

"Evine git," diye ısıırıyor, benden nefret ediyormuş gibi bana bakarken gözleri kızgınlıkla parlıyor. Keşke ben de ondan nefret edebilseydim. "Bir tane daha kendim yapabilirim," diye devam ediyor, mutfakta en az dört saat daha geçirmeye hazırlanırken şef beyazlarını tonlamadan. Resmi üniforma bir süre sonra sıcak ve yapış yapış hissettirmeye başlayabilir ve zaten bütün gün mutfaktaydık, "Şef farkı anlamaz. Ona sadece senin yaptığını söyleyebiliriz."

"İşte benim sevimli küçük aldatıcım," diyorum, ses tonum zehirle karıştırılmış bal kadar tatlı. "Kıyafetlerin *üzerindeyken* en çok yalan söylemenin eğlenceli olduğunu düşünmeye başladım. Ve sanırım ikimiz de onlar yokken ne yapmaktan hoşlandığını biliyoruz."

"Siktir git," diye karşılık veriyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Belki de her yaklaştırmaya çalıştığım da kaçtığın içindir," diye feveran ediyorum. Ellerim şiddet ihtiyacıyla karıncalanıyor. Onları boynuma doğru kaldırıyorum ve üniformamın düğmelerini yavaşça

açmaya başlıyorum.

Bana ters ters bakıyor ama verecek bir cevabı yok. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap veriyorum, beyaz ceketimi omuzlarımdan kaydırıp en yakın hazırlık istasyonuna atıyorum. İçimde beyaz bir düğme var, gömleğim siyah pantolonumun içine sokulmuş. Aurélie'nin dişlerini alt dudağına geçirmiş bana baktığını görüyorum. Daha iyisini bilmesem, masmavi gözlerinde açlık olduğunu söyleyebilirdim.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Ona bir iyilik yapıp gözlerimi üzerinde gezdirirken ses tonum imalı bir şekilde soruyorum.

Bugün birbirimizin zıttıyız, karanlık ve aydınlık. Bunu birden fazla açıdan uygun buluyorum. Elbisesi siyah ipek, kolları dar omuzlarından kayıyor. Pahalı olduğu belli, vücudunu orta baldırlarına kadar sararken formuna uyacak şekilde dikilmiş. Kalçasının ortasına kadar uzanan ince yırtmaçtan kremi beyaz bir ten şeridi görünüyor ve daha fazlasını görme düşüncesiyle beni kızdırıyor. O kırmızı dudaklarıyla beni yutmak istiyormuş gibi görünmese neredeyse ağırbaşlı görünecekti.

"İstersen gömleğimi çıkarabilirim. Böylece açgözlü gözlerinle beni soyma zahmetinden kurtulursun."

Şehvet duygusundan anında sıyrılıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Sen bir *domuzsun*. Eğer sen gitmezsen, ben giderim." Kapıya doğru fırlarken yanımdan geçip gitti.

"O lanet kışını buraya geri getir," diye emrediyorum. Bileğinden tutarak onu kendime doğru çekiyorum, bunun gücü onu doğrudan göğsüme çarpıyor. İçgüdüsel olarak ellerini kaldırdı ve beni itmeye çalıştı. Bu sadece onu daha sıkı tutmamı sağlıyor. "Şef bana öğretilene kadar bu binadan ayrılmayacağını söyledi, her saniyesinden nefret etsen bile," diye hırlıyorum ve yüzüm onunkine birkaç santim kalana kadar başımı eğiyorum. Bütün gün görmezden gelmeye çalıştığım kiraz kokusunu içime çekecek kadar yakın.

"Her saniyesinden nefret edeceğim," diye tükürüyor, anlamsız olmasına rağmen hala mücadele ediyor. Kendine engel olamıyor. Kapana sıkışmış küçük bir kuduz gibi, son nefesine kadar çığlık atacak ve çekiştirecek. Ne yazık ki ben arkama yaslanıp izlemekten çok mutluyum.

"Güzel." Gülümsemem zalim ve acımasız. "Benim için acı çektiğini görmek hoşuma gidiyor."

"Senden nefret ediyorum," diye sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor.

"Mmm, şimdi beni tahrik etmeye çalışıyorsun," diye cevap veriyorum, onun tadına bakmak için dudaklarımı yalayarak. Sikime yapılan bu ince gönderme karşısında daha da zorlanıyor. Hareketleri

kalçalarının yatağa çarpmasına neden oluyor.

Bacaklarımla arasındaki ereksiyona kazara dokunduğunda inliyorum ve bana tekrar sürtünmesini engellemek için onu daha da sıkı kavriyorum.

"Bırak beni," diye bağıyor, çaresizliği onu çılgına çeviriyor.

Paniğinden besleniyorum, onu en zengin şarap gibi içiyorum, acı ve tatlı. Daha fazlasını istiyorum. Onun korkusunun kokusuyla sarhoş olmak istiyorum. Zihnimin karanlık bir köşesinde bir fikir oluşurken, bu düşünce beni rasyonellikten uzak bir yöne sürüklüyor. Bana doyduğumu hissettirecek kadar lezzetli dehşetini vermesinin bir yolu. En azından kısa bir süre için.

"Bak ne diyeceğim," diyorum, kanımda alışılmadık bir karanlık dalgalanıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyor. "Kaçmana *izin* vereceğim." Gözleri benimkilere dikiliyor, parlak mavi derinliklerinde umut ve şüphe birbirine karışıyor. "Hatta cömert davranıp sana saklanma seçeneği de sunacağım." Kaşları çatılıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Restorandan çıkmayı başarırsan ya da on dakika boyunca saklanmayı başarırsan, gitmene izin vereceğim." Anlaşmayı tatlandırarak bir şey düşündüğümde dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor. Karşı koyamayacağı bir şey. "Kahretsin, sana daha iyisini yapacağım. Eğer ben seni yakalamadan kaçarsan, kendimi şef yardımcılığı yarışından çıkarırım. Hayatından kalıcı olarak çıkmış olacağım."

"*Cache-cache* mi?" diye alay ediyor. "Büyük fikrin bu mu?" Başını sallıyor, gözleri korkudan ziyade kızgınlıkla dolu. "İhtar nedir? Sous şansını kaybetmeye degecek ne var?"

Ona şef yardımcısı olma şansımı tehlikeye atan *hiçbir şey* olmadığını söylemiyorum. Ona hiçbir şeyi riske atmadığımı söylemiyorum. Ve kesinlikle ona bu işin başlamadan bittiğini söylemiyorum. Sadece on dakika sonra onu saklandığı yerden çıkarıp ödülümü aldığım da tam olarak ne olacağını söylüyorum.

Eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Seni yakaladığımda, canını yakacağım."

Crème Légère

H Peygamber çiçeği gözleri korkuyla parlıyor, güzel dudakları şaşkınlıktan kırmızı bir O oluşturuyor. Ya da dehşetin. "Sen delisin," diye soluk soluğa geri adım atmaya çalışıyor ama gidecek hiçbir yeri yok. "Ben gitmiyorum beni incitmene *izin veremem*."

Gülüyorum, göğsümü dolduran alçak bir gümbürtü. Aptal kız bu konuda bir seçeneği olduğunu sanıyor. Ama yok. İstese de istemese de bu gece kırmızının kendi tonunu giyecek. "Arkana yaslanıp bunu kabullenmek zorunda değilsin, tatlım," diyorum onu bedenime sıkıca bastırarak. "Benimle istediğin kadar sert dövüşebilirsin. Aslında, bunu yaparsan daha da çok zevk alırım." Parmak uçlarımı boynunda gezdiriyorum, o kadar kırılgan ve solgun ki. "Ama bıçağımı boğazının yumuşak, kremi derisine bastırarak boşaldığında, senin de bundan zevk aldığını itiraf etmeni istiyorum."

"Sen hastasın," diyor, sesi küçük ve nefes nefese. Artık uzaklaşmaya bile çalışmıyor.

"Oyalıyorsun," diye karşı çıkıyorum, kaşlarım yargılayıcı bir şekilde kalkık. Aslında, sanki dokunuşuma doğru eğiliyor, daha fazlası için yalvarıyor gibi. Kalçaları, dizimi aralarına sokabileceğim ve muhtaç klitorisini bana sürtmesine izin verebileceğim kadar açık. Tahmin etmem gerekirse, ona her zaman istediği ama hiçbir zaman istemeye cesaret edemediği çarpık heyecanı yaşıyorum.

Evet demenin sonuçlarını düşünürken dişleri alt dudağına batıyor. "Kazanırsam gideceğine söz veriyor musun?"

Gülümsüyorum, heyecan sinir uçlarımda elektrik gibi dalgalanıyor. Sağ avucumu göğsümün üzerine koyarak, "Kalbimi çapraz yap ve ölmeyi umut et," diye yemin ediyorum.

Aur lie gözlerini devirerek, "Keşke *yapsaydın* da bizi varlı nla ilgili tüm zahmetlerden kurtarsaydın," diye tersliyor.

"Ama o zaman hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmanı sağlarken sana eziyet edecek kim olacak?" Kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasına bir kırışıklık yerleşiyor. "Ne olacak, altın kız? Şeytandan kaçacak kadar cesur musun?"

Duraksıyor ve o anda onu kaybettiğimi düşünüyorum. Ama sonra parlak mavi gözlerinde o umutlu parıltı belirliyor ve benim olacağını biliyorum. Ve o şimdiye kadar yediğim en tatlı şey olacak.

"Tamam. Kabul ediyorum. On dakika sonra sonsuza dek gidiyorsun. Tamam mı?" "Kazanacağından bu *kadar* emin misin, tatlım? Yaralıyım."

"Kapa çeneni ve saymaya başla. Ne kadar zamanım var?" "Sana avantaj sağlamakla ilgili bir şey söylediğimi sanmıyorum, Goldie." Panik, gözlerini buzlu su gibi doldurup daha da maviye çevirdi. "Ama madem bu kadar iyi bir kız oldun, sanırım sana küçük bir avantaj sağlayabilirim. Eski güzel on saniyelik geri sayıma ne dersin?"

"On saniye mi?" diye soluk soluğa soruyor, bu kadar kısa sürede beni nasıl yakalayacağını merak ediyor. Spoiler uyarısı: Yapamayacak.

"Sakin bana tereddüt ettiğini söyleme?" Alay ediyorum, sesim jilet gibi keskin. Kırmızı topuklu ayakkabılarına doğru başımı sallayarak, "Ayakkabılarını çıkarmak isteyebilirsin," diyorum.

Tavriyla kaynayarak benden uzaklaşıyor ve ayağındaki sivri topuklu ayakkabıları tekmeliyor. Tabanları kırmızıydı. Ayakkabıların altındaki bu rengin tam olarak ne anlama geldiğini hatırlayamıyorum. Sadece muhtemelen hiç aç kalma endişesi yaşamadığını biliyorum.

"İşte, oynamaya hazır mısınız?" diye soruyor her zamanki limonlu ses tonuyla. Gözlerini mağrur bir şekilde devirerek, nefesinin altından "*Çocukça konuşuyorsun*," diye ekliyor.

"*Bu* kadar heyecanlanma, tatlım. Henüz tam olarak hazır değiliz." Onu şaşkın bir sessizlik içinde bırakıp Şef Matis'in restoranın arka tarafındaki ofisine yürüyorum ve masasından anahtarları alıyorum. Mutfağının sorumluluğunu bana bıraktığında muhtemelen beklediği şey bu değildi ama ben hiçbir zaman beklentilere bağlı biri olmadım. Anahtarları ön kapıları kilitlemek için kullanıyorum; sevkiyat ya da yemek teslimatı yapmadığımız sürece diğer kapılar zaten kilitli tutuluyor. Anahtarları pantolonumun arka cebine sokuyorum, Aurélie'nin buradan sağ salım çıkma şansı olmadığını bilerek gülümsüyorum.

Mutfağa tekrar girdiğimde tezgahın üzerinde oturuyor, çıplak ayakları havada sallanıyor. Bu bende onun her bir parmağını ısırma

isteği uyandırıyor. Görüntüyü daha sonra kullanmak üzere saklıyorum. "Hepsi bitti," diye anons ediyorum,

mutfak kapısına yaslanıp onu inceliyorum. Gerçekten çok güzel. Bu kadar zehirli olması utanç verici.

"Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim." Tezgâhtan atlıyor, nazıkçe ayaklarının üzerine iniyor. "Mutfağın ortasında dur ve gözlerini kapat," diyor ellerini kalçalarına koyarak.

Odanın ortasına doğru ilerlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Gözlerimin kapalı olmasının onu kurtaracağını sanıyor. Saflığı o kadar lezzetli ki, üstüne kiraz eklenmiş bir dondurma gibi mideye indirebilirim. Bir kahkahayı bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve bir sonraki emrini bekliyorum. On dakika içinde bacaklarının arasında sıkım ve boynunda bıçağımla sırt üstü yatan kişinin o olacağını bildiğim için şimdilik ona hükmetmesine izin vermekten mutluyum.

"Sırada ne var?" Emrini beklerken kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Say," diye emrediyor, sesi keskin.

Kapalı gözlerimin kenarlarında bir gülümsemenin kırıştığını hissediyorum. Otoriter bir tarafı var, bundan nefret etmiyorum. Zayıf olan yerine güçlü olanın üstesinden gelmek çok daha tatlı. "Bir," diye başlıyorum, sesim yavaş ve tembel. "İki." Yerde koşuşturan ayak sesleri duyuyorum. Tahminimce kapıya doğru koşuyor. Saklanmak yerine koşarak şansını deniyor. Onu suçladığımdan değil. Sadece oyuna hile karıştırdığımı bilmiyor. Henüz bilmiyor.

"Üç, dört." Umutsuzca açmaya çalıştığı kapıların tıkırtısını duyuyorum. "Beş." Bu noktada, onu yanıma kilitlediğimi biliyor. Panikleyecek ve başka seçenekler arayacak. "Altı, yedi," diye yüksek sesle sesleniyorum, yakalanma korkusunu körüklemeyi umarak. Nereye saklanacak? Vestiyer dolabına mı? "Sekiz." Tuvaletlere mi? "Dokuz." Resepsiyon alanındaki masalardan birinin altına mı? "On." Fark etmez. Çünkü tam on dakika içinde onu bulacağım. "Hazır ya da değil, işte geliyorum."

Mutfaktaki eski tip çevirmeli zamanlayıcılardan birini alıp on dakikaya ayarlıyorum. Aurélie'yi aramaya gitmiyorum. Gerek de yok zaten. Onun yerine, onu yakalayıp biraz mahvettikten sonra bu gece yapmama yardım edeceği bir sonraki krokan partisi için malzemeleri çıkarmaya başlıyorum. Kilerden un, yumurta, vanilya fasulyesi, mısır nişastası ve şekeri çıkarıp hazırlık istasyonuma koyuyorum. Dolaptan süt, tereyağı ve krema alıyorum.

Daha sonra zaman kazanmak için malzemeleri ölçüyorum. Böylece küçük tatlı kurbanımla oynamak için daha fazla zamanım olacak. Kremayı paslanmaz çelik bir kaseye dökerken ve küçük bir mutfak robotuyla ölçerken

aklımda hıncı bir fikir kıvılcımlanıyor. Tezgâhın üzerindeki zamanlayıcıya bakıyorum, hâlâ yedi dakikam var. Bu crème légère partisine kişisel bir dokunuş yapmak için bolca zaman. Korkmuş küçük Fransız kızımın karanlık bir köşede saklandığını, onu bulup çılgılık attıracağım korkusuyla titrediğini düşünerek kemerimi çözüyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum ve sikimi yumrukluyorum. Aurélie'yi kovalamanın heyecanı şimdiden sikimi bıçak gibi sertleştirmişti.

Elimi sikimin ucunda gezdiriyorum, ön spermi uzunluğuma yayıyorum. Onu yakaladığımda Aurélie'ye yapacaklarımın düşüncesiyle zaten o kadar kaygı ki, kayganlaştırıcıya ihtiyacım yok. Elim sertçe pompalıyorum, sikimi acı verecek kadar sıkıyorum, Aurélie'nin dar amcığının beni boğduğunu hayal ederek, ona acımadan vuruyorum. Bana vücudunu acıtmam için sunduğunu bilmenin telaşı, tüm kanımı doğrudan ereksiyonuma gönderiyor. Sikimin başı kalın ve şişmiş, onun güzel ağzına ya da amına gömülme şansı için ağlıyor.

Yüksek sesle akmaya devam ederken gözlerim zamanlayıcıya takılıyor - neredeyse terk edilmiş restoranın sessizliğini katlederken aralıksız ses neredeyse sağır edici.

Beş dakika.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Ama beni uçurumun kenarına götürecek bir şeye ihtiyacım var. Gözümün ucuyla bıçaklarımın parıltısını yakalayıp koleksiyondan en sevdiğim şef bıçağı alıp elim alıyorum. Parmaklarımı sapın üzerinde gezdirirken, metale kazınmış küçük oyukları hissederken, çeliğe karşı horozuma karşı olduğumdan daha hassasım. Bıçağı kavrarken sikimi yumrukluyorum, bıçağı Aurélie'nin yumuşak teninde gezdirmeyi, solgun vücudunu güzel kırmızı çizgilerle boyamayı hayal ediyorum. Ona zarar vermek ya da yara açmak istemiyorum, sadece biraz yarmak ve içinin ne kadar sıcak olduğunu görmek istiyorum.

"Kahretsin," diye inliyorum, kiraz kırmızısı dudaklarının durmam için nasıl yalvardığını hayal ederken, deniz mavisi gözleri devam etmem için yalvarıyor.

Bıçağın ucunu karnımın üzerinde gezdirirken metal elimde ısınıyor, çelikle tenini okşadığımı hayal ediyorum. *Bunu istiyor*, diyorum kendime elimi becerirken. Sınıra kadar götürülmek ve sonra da sınırın ötesine itilmek istiyor. Benim için acı çekmek istiyor - onu barın ortasında aşağılamama izin verdiğinde damlayan ıslak amcığı bana bunu söyledi. Bana acı çektirmek istiyor, bunu ara sokakta bana bastırıp daha fazla şaplak atmam için yalvarmasından anlıyorum. *Benim* olmak istiyor.

"Lanet olsun, altın kız," diye homurdanırken kalçalarımı o kadar sert itiyorum ki elimi sikimle acımasızca dövüyorum. "Acıyı çok iyi karşılıyorsun." Aletimin kalınlaştığını, taşaklarımın şiştiğini ve keskin bıçağın derimi sıyırmasıyla karnımda küçük bir acı hissettiğimi hissediyorum. Bir elimle metal kâseyi tutup tam zamanında aletimin altına yerleştirerek doruğa ulaştığımda ilk beyaz fışkırmaları yakaladığımda bıçak tezgâha çarpıyor. Şaftımı sertçe sağıyorum, spermimin her damlasını krema kasesine aldığından emin oluyorum.

İşim bittiğinde nefesim kesiliyor, uyarılmışlığımın şeritleri kâsenin içinde yüzüyor. Yaklaşık yirmi dakika içinde meni sıvılaşacak ve kimse onu kremadan ayırt edemeyecek. Crème d'Grey olacak. Şef Matis bu göreve *kişisel* yaklaşımımı takdir etmeli. Aurélie'nin takdir edeceğine eminim. Ve demişken, iki dakika kaldı.

Krema kâsesini soğuması için dolaba koyuyorum ve tezgâhtan bıçağımı alıyorum. Kenarında kırmızı bir şerit var. Benim kanım. Onunkıyla karıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Küçük bir saklambaç oyunu oynama zamanı.

Bıçağın kenarını resepsiyonun siyah duvarında gezdiriyorum, gözlerim karanlıkta altın rengi bir ipucu arıyor. Paris'te yaz mevsimi gece saat ona kadar aydınlık olsa da, ağır kadife perdeler çekili olduğu için oda karanlık. Ağustos'ta açılana kadar restoranın bazı yönleri çok gizli tutulduğu için yemek odasını meraklı gözlere açık bırakmıyorlar. Masalar boş, geniş yuvarlak masalar ve ortak yemek için tasarlanmış uzun dikdörtgen masaların bir kombinasyonunu çevreleyen farklı sandalye çeşitleri var. Şef Matis oldukça seçici ve yemek odasının tasarımına henüz son şeklini vermediler.

"Aur-é-lie," diye sesleniyorum, adı dudaklarımda bir şarkı gibi. Bıçağı uzun masalardan birinin üzerinde sürüklüyorum, ahşabı kazarken çıkardığı sese bayılıyorum. "Dışarı çık, *chérie*." Ona eziyet etmekten büyük zevk aldığım için bıçağı alıyorum ve kenarını masaya sertçe vuruyorum. Sapı ileri geri sallayıp gevşetmeye çalışırken bıçak koyu renkli ahşaptan dışarı çıkıyor. Masanın üstünde büyük bir kesik var ama bu sadece bir model, o yüzden umurumda değil.

"Zaman neredeyse doldu, altın kız." Masaların altına bakmak için eğilip bıçağın siyah mermer zemine sürtünmesine izin veriyorum. Kara tahtaya çakılmış çiviler gibi ses çıkarıyor ve bunu duyduğunda yüzünde beliren tiksinti ifadesini hayal edebiliyorum. "Altmış saniyen kaldı," diye uyarıyorum onu. "Eğer pes eder ve dışarı çıkarsan, sana daha yumuşak davranabilirim."

Oda, zamanlayıcının uzaktan gelen tık tak sesleri dışında sessiz. "Kırk saniye. Eğer şimdi teslim olmazsan, bunun bedelini daha sonra ödersin." Tehdidi vurgulamak için masayı tekrar kesiyorum. Bıçağın gümbürtüsü bir satırın kemiği kesmesi gibi ses çıkarıyor ve ben bu melodiye bayılıyorum.

"Yirmi saniye." Bıçağı yuvarlak ta-blelerden birine fırlatıyorum, kana susamışlık bedenimi neredeyse tadını alabileceğim kadar yoğun bir şekilde beslerken hareketlerim düzensizleşiyor. Sol tarafımda bir inilti var; zayıf ama duyabiliyorum. Sesi yavaşça takip ediyorum, deri ayakkabılarımın mermer zeminde sürüklenmesine izin veriyorum. Geldiğimi bilmesini istiyorum.

"On." Onu duyduğum yere doğru yürürken bıçağın ucunu sandalyelerden birine sürtüyorum. "Dokuz. Sekiz. Yedi." Uzak köşedeki dar masanın etrafındaki alanı boşaltarak sandalyeleri yolumdan çekmeye başladım. Yüksek sesle yere çarpıyorlar. "Altı. Beş." Bıçağı masanın ortasında gezdiriyorum, sert çeliğin yumuşak ahşaba sürtünmesinin havayı doldurmasına izin veriyorum.

"Dört." Nerede olduğunu biliyorum. "Üç." Onu elleri ve dizleri üzerinde sinmiş, ona neler yapabileceğimi hayal ederken korkudan titrerken bulacağımı bilmek için masanın altına bakmama bile gerek yok. "İki." Acaba çılgılık atması ne kadar sürecek? "Bir." Masayı duvardan uzaklaştırıp yere çömeliyorum.

"Zaman doldu, tatlım," diyorum, gecenin ilk çılgılığı mutfaktaki zamanlayıcının sesine karışırken gerçekten korkmuş bir çift mavi göze bakarak. "Artık benimsin."

Aur lie'nin bileğine uzanıyorum ve onu saklandığı yerden çıkarıyorum. Onu omuzlarından tutup masanın üzerine fırlatırken tekmeliyor ve çılgılık atıyor. Nazik değilim. Ona merhamet için küçük bir şans verdim ama o bunu kullanmadı. Şimdi, istediğim kadar sert olacağım. Tutuşumdan kurtulmak için çırpınırken kolları ve bacakları sallanıyor. Bıçağımın düz tarafını alıp kalçasındaki eski deriye vuruyorum. "Dövüşmeyi bırak," diye emrediyorum.

"Çekil üstümden *Connard*," diye bağılıyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Ne iğrenç bir ağız," diye söyleniyorum, bıçağın ucunu dudaklarına götürüp yumuşak teninde gezdiriyorum. Hiç baskı uygulamıyorum; sadece istersem kırmızı dudaklarını parçalayabileceğimi bilerek onunla alay ediyorum. "Bir anlaşma yapmıştık. Sen kaybettin. Bu da benim ödülümü alacağım anlamına geliyor."

"Hile yaptın," diye suçluyor, dudaklarını çok fazla oynatmamaya ve bıçağını öpme riskini almamaya dikkat ederek. "Lanet kapıları kilitledin. Kazanma şansım hiç yoktu."

"Ah, ah, ah, teknik olarak hiçbir temel kural üzerinde anlaşılmadı. Bir şeyi kabul etmeden önce her zaman hüküm ve koşulları öğrenmelisin. Baban sana bunu öğretmedi mi?" Ona sırtıyorum, son yumruğum onu susturuyor. Onu dizlerinin altından tutup masanın ucuna doğru sürüklüyorum, böylece bacakları sarkıyor. Bu fırsatı taşaklarıma bir tekme atmak için kullanıyor. Atlayışının ortasında ayağını yakalıyorum ve irkilinceye kadar parmağımı kavisine sokuyorum.

"Bana tekme atma," diye azarlarken üst bedenimin ağırlığıyla bacaklarını yere bastırıyorum. "Birinin sana biraz terbiye öğretmesi lazım. Bu haliyle," kemerime uzanıyorum ve ilmeklerinden çıkarıyorum, "kendini nasıl zapt edeceğini öğrenene kadar kısıtlamalar yapmak zorunda kalacaksın. Vahşi bir hayvan gibi sağa sola saldırmaya devam edersen sonunda kendine zarar verirsin." Eğildim ve uyluğunun iç kısmını ısırdım. "Sana zarar vermenin benim işim olduğunu bilmiyor musun, tatlım?"

Uyarılarıma rağmen, kemeri sol baldırına dolayıp onu masanın ayağına bağladığımda masanın üzerinde kıvranıyor. Diğer ayağıyla tekme atıyor, beni hazırlıksız yakalamayı başarıyor ve en sevdiğim uzvuma çok yakın olan uyluğuma vuruyor. Boşta kalan ayak bileğini yakalayıp diğer elimdeki bıçağın düz tarafını kullanarak ayağının altına iki hızlı tokat atmadan önce rahat bir şekilde inliyorum. "Kıpırdama," diye bağırdım. "Yoksa bu bıçağı amına sokar, kanı da bıçağı sikimle değiştirirken kayganlaştırıcı olarak kullanırım."

Tanrım, *bu* nereden çıktı bilmiyorum. Sanki içimdeki canavarı o kadar çok beslemiş ki, bilinçaltımda dolaşan ve kan için haykıran keskin dişli canavarı tanıyamıyorum bile.

Ve onun güzel amına zarar verecek bir şey asla yapmamama rağmen, yüzündeki dehşet bana bunu bilmediğini söylüyor. Benim bir canavar olduğumu düşünüyor. Bununla başa çıkabilirim. "Aferin kızıma," diye övüyorum masanın üzerinde bir kadavra gibi kaskatı kesildiğinde. "Şimdi bacaklarını aç ve o güzel amcığının benim için ağladığını görmeme izin ver." Hiç tereddüt etmeden bacağını masanın diğer tarafına geçiriyor, kendini açıkta ve savunmasız bırakıyor.

Onu görünce ağzım sulanırken, "Lanet olsun, çok lezzetli görünüyorsun," diye iç geçiriyorum. "Bir kez daha tatmak için sabırsızlanıyorum. Ama henüz değil." I

beyaz gömleğimin düğmelerine uzanıyor ve yavaşça teker teker çözmeye başlıyorum. Aurélie'nin bakışlarındaki korkunun dağılışını, şehvetin gözlerini mavi ateş havuzlarına dönüşene kadar ısıtışını izliyorum. Beni istiyor. Daha iyi bir yargıya ve muhtemelen kendi kişisel tercihlerine rağmen, beni canlı canlı yemek istiyor, tıpkı benim onu yaptığım kadar. Ve ben de ona bu ayrıcalığı vermeye fazlasıyla istekliyim.

Gömleğimden sıyrılıyorum, göğsümdeki, omuzlarımdaki ve kollarımdaki siyah mürekkep tümüyle ortaya çıkıyor. Gömleğimin uzun kollarını kullanarak Aurélie'nin bacağına çift düğüm atıyorum ve arkama yaslanıp yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. Bu derme çatma bir esaret, ama daha önce hiç gerçek bir şey denemediğim için, ilk seferim için oldukça iyi olduğunu düşünüyorum. Bir ziyafet gibi masanın üzerine yayılmış muhteşem görünüyor ve ben de içine dalmak için sabırsızlanıyorum.

"*Kahretsin*, çok güzel görünüyorsun," diyorum bıçağımı elbisesinin siyah kumaşının üzerinde gezdirirken. "Yine de biraz fazla giyinmişsin," diyorum keskin kenarı kalçasındaki yırtmacın üzerine yerleştirip yukarı doğru kesmeden bir an önce.

İpek bıçağın altında parçalara ayrıldığında nefesi kesiliyor. Devam ediyorum, bıçağı vücudunda kaydırıyorum, kıyafetlerini keserken tenini okşuyorum. Elbisesini ikiye böldüğümde duruyorum, kumaş çıplak göğüslerinin üzerinde gevşekçe uzanıyor. Kalçalarından iki hızlı kesikle külotunu kesiyorum ve kırmızı ipek parçalarını yere atıyorum. Bıçağın ucuyla göğsündeki siyah ipeği savurarak göğüslerinden birini ortaya çıkarıyorum.

"Grey," diye soluyor, kalçaları masadan kalkarken sırtını kamburlaştırıyor. Dudaklarındaki adımın durmak için bir yalvarış mı yoksa devam etmek için mi olduğunu anlayamıyorum. Başka bir şey söylemeyince oyumu ikincisinden yana kullanıyorum. Bıçağımı diğer göğsüne götürüyorum ve elbisesini geri çeviriyorum. "*Kahretsin*," diye nefes alıyor hava açıkta kalan tenine değdiğinde ve pembe göğüs uçları titriyor.

"Seni *becermemi* ister misin, *chérie*?" Verdiği tek cevap bir inilti oluyor ve bu da taşaklarını amına sokmam için lanet olası bir davet değil de ne? "Bu onur için beklemen gerekecek," diye alay ediyorum, ona gülümserken gözlerim kötülükle kırışıyor. "Benim için çekeceğin tek acı amını yırtmak olmayacak. Daha fazlasına ihtiyacım var." Eğildim ve bıçağımı meme uçlarından birine bastırdım. "Bunu benim için yapabilir misin, altın kız?"

Başını sallıyor, gözleri yarı şaşkın.

"Yüksek sesle söyle Aurélie," diye emrediyorum. Bana evet

dediğini *duymam* gerek.

"Evet, şef," diye cevap veriyor, sesi ılık ve krema gibi kalın. "Bunu kaldıracabilirim."

Geri çekilmesini beklemeden bıçağın ucunu meme ucuna bastırıyorum, ta ki soluk teninde küçük bir kan damlası oluşana kadar. Nefes nefese kalıyor ama yüzünde korku yok. Geri çekilmiyor. Hatta göğsünü yukarı iterek göğüslerini bıçağıma sunuyor. Bu hareketin verdiği teslimiyetle sikim pantolonumun içinde kuduruyor ve bir kez daha boşalmak için yalvarıyor. Ancak bu sefer, onun içine derinlemesine boşalacağım, onu hak ettiği gibi dolduracağım.

Bıçağın ucunu diğer memesine ulaşana kadar derisinin üzerinde gezdiriyorum. Onu kesmeden önce gerilmesine fırsat vermiyorum. Soluk teninden aşağıya küçük bir kırmızı akıntı damlıyor. Karşı koyamayıp masanın yanına geçiyorum ve meme ucunu ağzıma almak için eğiliyorum. Hassas etini dişlerimin arasında emiyor, benim için kanarken onun tadını çıkarıyorum. Çilek ve krema, tam da düşündüğüm kadar tatlı. Ve daha fazlasını istiyorum.

Kalçalarının arasına yerleşerek bıçağı göğüs kafesine bastırıyorum ve yavaşça vücudundan aşağıya doğru sürüklüyorum; karnının üzerinden, göbek deliğinin çukurundan, kasık kemiğinin üzerinden. Onu yaracak kadar baskı uygulamıyorum, sadece derisine ince pembe bir çizgi kazıyacak kadar baskı uyguluyorum.

Bıçağı kıvrımlarında kaydırmaya devam ettiğimde kıvranıyor, onu kesmemeye dikkat ediyorum. Paniğin kanına karıştığını ve kalbinin daha sert çarpmasına neden olduğunu duymak istiyorum. "Kıpırdama," diye emrediyorum, kıpırdanmasını hafifletmek için avucumu karnının üzerine düz bir şekilde yerleştiriyorum. "Seni kesmek istemiyorum." Onu iki kez kestikten sonra bunun kulağa ne kadar inanılmaz geldiğinin farkındayım ama amını mahvetmek gibi bir arzum yok. Henüz.

Bıçağı çektiğimde, kızın uyarılmışlığının kayganlığıyla kaplanmıştı. Bıçağı ağzına götürürken, "Küçük sürtük işkenceden zevk alıyor gibi görünüyor," diyorum. "Dilini çıkar," diyorum. "Bunu ne kadar sevdiğini tatmanı istiyorum." İtaat ediyor, uzun, pembe dilini dışarı çıkarıyor. Bıçağın düz kenarını dilinin üzerinde gezdirerek kendini tatmasına izin veriyorum.

Sonra bıçağı çevirip dilinin ucunu kesiyorum. Kan fışkırırken ırkılıyor ama dilini dışarıda tutarak kendini bana sunuyor. Hırlayarak kendimi onun üstüne atıyorum ve dilini ağzımın içine çekiyorum, onu içime çekerken derinden öpüyorum. *Kahretsin*, tadı o kadar güzel ki, hiçbir şey kalmayana kadar onu yiyip bitirmek istiyorum. I

Elimi saçlarında yumruklayıp başını yana çeviriyorum. "Senin içinde olmalıyım," diye kulağına sertçe fısıldıyorum. Saçları avuçlarımdayken başını sallayabildiği kadar sallıyor. "Söyle," diye ısıriyorum.

"Lütfen doldur beni," diye yalvarıyor, mavi gözleri sersemlemiş.

Parlak beyaz dişlerimin arasından saf kötülük dolu bir gülümseme uzanıyor. "İyi ama yeterince belirgin değil," diye uyarıyorum bıçağı elimde çevirip kabzasını Aurélie'nin açılmış amına sokmadan birkaç dakika önce. Temas anında çığlık atıyor, sert çelik girişine kaymasını beklediğinden daha soğuk. "*Böyle* mi doldurulmak istiyorsun?" Alay ediyorum, bıçağın sapını sonuna kadar çekip tekrar içeri sokuyorum. "Şef bıçağımı amına sokup seni çelikle doldurmamı ister misin?"

İnlerken başını sallıyor, bacakları uyluklarını kapatma çabasıyla titriyor. Ama yapamıyor. Altımda bağlı ve çaresiz ve ben onu tam da böyle seviyorum. "Sözcüklerini kullan, chérie," diye emrediyorum, bıçağın amına defalarca saplanışını izlerken donup kalıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Lütfen bana sikini ver," diye yalvarıyor çığ bir sesle, sanki ona daha yeni işkence etmiş olmama rağmen boğuk bir çığlık atmış gibi.

"Hâlâ belli değil Aurélie." Sabırsızlığımın bir işareti olarak bıçağı daha hızlı ittim. "Sikimi *nerede* istiyorsun? Amında mı, ağzında mı, *kıçında* mı istersin?" Bıçağın sapını amından çıkarıp kık yanaklarının arasından aşağıya doğru sürüklüyorum ve büzülmüş gül goncasının etrafında dolaştırıyorum. Çelik, dölüyle o kadar kaygan ki, anal bakire olsa bile arka deliğine doğru kayabilirim. "Sikimi burada mı istiyorsun?" Sıkı kas halkasına bastırmaya çalışıyorum ama iniltisini duyunca ve vücudunun altımda titrediğini hissedince duraklıyorum. "Hangi delik olacak, fahişe?"

"Amım. Lütfen sikini amıma sok."

Kafamı kaldırdığımda alt dudağını kanayacak kadar sert ısırdığını görüyorum. Elleri kalçalarının yanında; masanın kenarlarına ölümüne tutunmuş. Çıplak vücudu titriyor, korku ve ihtiyaç karışımı bir his kan dolaşımında dolaşıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, yok edilmek için yalvaran parlak mavi küreler. Ve ben bunu ona vermekten çok mutluyum.

Bıçağımı masanın üzerine fırlatıyorum ve pantolonumu hızlıca indirip kalçalarımın altına aşağı çekiyorum ve ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum. Ne tür bir ekipmanla karşı karşıya olduğunu görmek için masanın üzerine oturmaya çalışıyor.

Ama elimi göğsüne bastırdım ve onu masaya geri yatırdım. "Yerde kal."

Kıçını masanın kenarına doğru sürüklüyorum, baldırları hâlâ masanın ayaklarına bağlıyken dizlerini rahatsız edici bir açıyla bükmeye zorluyorum. İyice açılmıştı, amı doldurulma ihtiyacıyla kasılırken döllerı deliğinden masanın üzerine damlıyordu. Kendimi onun girişıyle aynı hizaya getiriyorum ve sert bir hamleyle taşaklarımaya kadar sokuyorum. Vücudu sudaki saldırıya ve sikimin büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışırken çığlık atıyor. Sekiz inçim, yani ortalama bir aletten daha uzunum, ama onu öldürebilecek olan şaftımın kalınlığı. Sikimin çevresi çelik bir direk kadar ve şu anda ne kadar sert olduğıuma bakılırsa, muhtemelen onu bir direkleye sikiyormuşum gibi hissediyor.

Her itişte inliyor ve bu çaresiz ses onu daha çok içime almak istememe neden oluyor. Tüm ağırlığımyı ona yüklüyorum, vücudunu bana boyun eğmeye zorlarken ne kadar az güce sahip olduğunu hissetmesine izin veriyorum. Bıçağımyın parıltısını masanın üzerinde yakalıyorum ve boynuna götürmeden önce elime alıyorum. "Böyle boşalabilir misin, *chérie*?" diye soruyorum. "Bıçağımyı boğazındayken gelebilir misin?"

"Evet," diye nefes nefese kalıyor. "Daha sert."

Hayal kırıklığına uğratmak istemediğıimden parmaklarımı kalçasına sokup ondan nefret ediyormuşum gibi sikiyorum - ki edebilirim de. Ama aynı zamanda, şimdiye kadar karşılaştığım en değerli ve saf yaratıkmyış gibi onun dölünü, tükürüğünü, gözyaşlarını, terini ve kanını emmek istiyorum. Yaşam tanrıçasıymış gibi onun özünü içmek istiyorum. İlk kez onun içinde olma hissi beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir tür coşkulu sıcaklıkla dolduruyor. Ve karanlık kalbimin küçük bir parçasının onu sevdiğinden neredeyse eminim.

"*Mon Dieu, oui*," diye inliyor tekrar, kalçalarımın keskin darbeleri onu tam olması gereken yere götürürken. "*Plus, s'il te plait*."

Tıpkı istediğı gibi ona daha fazlasını veriyorum, itişlerimin şiddeti boğazındaki bıçağımyın deriyi delmesine neden oluyor. Boğazından küçük bir kan damlası akıyor ve ben bıçağımyın kenarını kullanarak kanı kremseye tenine bulaştırıyorum. Onu yalamak istiyorum ama şu anda sikime daha çok boşalmasını istiyorum. Ona o kadar sert giriyorum ki, sonrasında kalçalarımın ağrıyacağını tahmin ediyorum, dudaklarından çıkan her inilti ve çığlık hoşuma gidiyor. Sırtını masadan kaldırıyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. Elimı kalçasından çekip parmaklarımı ıslak kıvrımlarının

arasından geçiriyorum ve şışmış klitorisini buluyorum. Aurélie'nin iniltileri bir zevk ıǵlıǵına dönüşene kadar yumrunun etrafında sert daireler iziyorum.

"Sikimin üstüne mi boşalıyorsun, tatlım?" Amcığının sikimi sıkma şeklinden cevabını çoktan almış olmama rağmen soruyorum. Sadece onun söylediğini duymak istiyorum.

"Evet, evet, evet," diye bağılıyor orgazmını atlatmaya devam ederken.

Onu altımda sıkıştırıyorum ve bir hayvan gibi içine giriyorum, onunla birlikte zirveye ulaşıyorum. Doruğa ulaştığımda gırtlaktan gelen bir inilti boğazımı terk ediyor ve tohumumu onun içine döküyor. İçimdeki her damlayı aldığından emin olmak için ona birkaç kez daha pompalıyorum. Kafamın arkasında hafif bir uyarı zili çalıyor ve beni onun içinde çıplak olmamam gerektiği ve kesinlikle onun içine *boşalmamam* gerektiği konusunda uyarıyor, ancak zevk hızla mantığı bastırıyor.

Hâlâ sert olan sikimi içinden kaydırarak çıkarıyorum, sikimin üzerinde bir kan lekesi görünce kaşlarımı çatıyorum. "Bakire miydin?" Şaşkınlıkla sordum. Bu ihtimali düşünmüştüm ama tecrübesiz birinin bıçağımı amına sokup daha fazlası için yalvaracağını hiç düşünmemiştim.

Gülüyor, sesi hafif ve müzikal. Dört hafta önce onunla tanıştığımdan beri sesi en mutlu çıktığı andı. "Tabii ki hayır," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Az önce içimde yeni bir delik açmayı başardın."

Kaşlarım çatıldı. Onu ne kadar incitmek istesem de, herhangi bir iç hasara neden olmayı planlamamıştım. Ve kesinlikle hiç kimseyi kanayacak kadar sert sikmemiştim. Tenimdeki kırmızı lekeye bakmaktan kendimi alamıyorum ve bu görüntüyü ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum. "Özür dilerim," diye cevap veriyorum, sesimde yoğun bir suçluluk duygusu var.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakarken kıkırdıyor. "Beni karanlıkta bıçakla kovaladın, masaya bağladın, kıyafetlerimi mahvettin ve derimi kestin ama bana hayatımın en güzel *minyon mortunu* yaşattığın için üzgünsün öyle mi?" İnançsızlıkla başını sallıyor, "Sen gerçekten delisin, Grey."

Suçlama karşısında dudaklarım büküldü. Onun hiçbir fikri yok. Onu tekrar mahvetme düşüncesiyle aletim zonklamaya hazır. Yarı yarıya denemek istiyorum. Zaten iki kez boşaldım; bir kez kremanın içinde, bir kez de amına boşaldığımda. Muhtemelen üçüncü kez yapabilirim.

"Pekala," diye parlak bir şekilde anons ediyor ve masanın üzerine otururken beni fantezilerimden uyandırıyor. "Bu geceki işkencenin *geri kalanından* kaçamayacağıma göre, beni serbest bırak ve benimki kadar mükemmel bir croque-mouches yapmana yardım

etmeye *çalışalım*."

"Seni bırakacağımı kim söyledi, *chérie*?" Tekrar uzanması için üzerine eğilerek alay ediyorum. "Belki de seni sabaha kadar burada tutarım."

"Amım altın olsa bile Şef Matis'in standartlarına uygun yaşamının senin için aletini ıslatmaktan daha önemli olduğundan oldukça eminim."

Tek yapmak istediğim onu tekrar becermekken sorumluluklarımı hatırlattığı için inliyorum. Ama o haklı. Crème légère ve pâte à choux bu gece sikimin ihtiyaçlarından önce geliyor. "Peki," diye acı acı karşılık veriyorum, eğilip bir bacağımdan kemerimi, diğerinden gömleğimi çözüyorum. Elbisesini yok ettiğim için onu giymesine izin vermem gerekecek. "Surat asma, *mon bel Américain*," diye azarlıyor, harap dudaklarında hoş bir gülümseme. Serbest kalan bacakları belime dolanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Elleri kollarımdaki dövmelemin üzerinde nazikçe geziniyor, tenime siyah mürekkeple işlenmiş sanat eserlerinin desenlerini takip ederken Ellerini boynuma götürüyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Bu gece ilk defa, sanki benim zevkime katlanmak zorundaymış gibi davranmıyor. Bunu en az benim kadar istiyormuş gibi davranıyor. Ve yumuşak ağzı benimkine değdiğinde, sıcak ve istekli, sanırım ona inanabilirim. Öpüşmemiz tatlı, daha önce paylaştığımız kan ve içki dolu cinsel ilişkilerin sıcaklığına kıyasla neredeyse iffetli. Ve dudaklarının benimkiler üzerindeki masumiyeti, ağzını yeniden kirletme isteği uyandırıyor bende.

"Bak ne diyeceğim," diye mırıldanıyor küçük öpücüklerin arasında. "Bir meydan okuma daha kazan." Ağzı çeneme kadar iniyor. "Ve beni eve götürebilirsin." Dudakları boğazıma iniyor ve ben zevkten titriyorum. "Ve evim dediğin o küçük, tatlı kulübede bana *pis, iğrenç* şeyler yapabilirsin." Dümdüz dişleri boynuma batıyor ve saçlarından tutup onu üzerimden çekmeden önce saldırganlığının heyecanına kapılmak için kendime bir an izin veriyorum.

Kendimi onun tehlikeli sarmallarından kurtarmam bir anımı aldı. Kalbimi göğüs kafesimde boğacak kadar sıkıldığını fark etmeden önce kucağının daralması bir an rahatlık gibi geldi. Aurélie tehlikeli biri. Bana *hissettiriyor*. Ve duygular ölümcül bir dikkat dağıtıcı çünkü onlarla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum. Kimse bana birini nasıl nazikçe idare edeceğimi öğretmedi. Kendimi bildim bileli yok etme arzusunu bilirim. Ama sonrasında bir şeyleri onarmak için duyduğum özlem tamamen yeni bir şey.

Çırpınan kalbimin etrafına çelik sarıyorum ve Au- rélie'nin melek yüzüne bakıyorum. Beni kendi cehennemime gönderecek olan engerekli meleğe. Çenesini avucumun içine alıp sertçe sıkıyorum ve ona burada yok etme işini sadece *benim* yapacağımı hatırlatıyorum. "Anlaştık," diyerek teklifini kabul ediyorum. Bir sonraki meydan okumayı zaten kazanacaktım. Bana sadece güzel vücudunu ekstra bir ödül olarak verdi. Ve benim de onu mahvetmek gibi bir niyetim var. "Oyun başlasın, altın kız."

Aur lie mutfağa girip tüm malzemelerin mükemmel miktarlarda tezgaha dizildiğini görünce, "Şimdiden hazırladığına İNANAMIYORUM," diye soluk soluğa kalıyor. "Bütün bunları yapmak için ne zaman vaktin oldu ki?"

Özel kase kremamı almak için lavaboya giderken ona hınzırca bir gülümseme fırlatıyorum. "Karanlıkta restoranın etrafında ko u tururken, seni yakaladığımda ne yapacağımdan korkarken." Çelik kaseyi yanımda getirip tezgâhın üzerine koyduktan sonra çekmecelerden birinden el  ırpıcısını alıyorum. "Söyle bana, beklediğin gibi bir canavar mıydım?"

"Belli ki," diye karşılık veriyor, içine girerken boynuna bıçağı sapladığım küçük kesici göstererek. "Al- yine de, *d licieux orgasme* hoş bir sürpriz oldu."

Bu mutfakta ilk kar ıla mamızdan bu yana ne kadar yol kat etti imize gülüyorum. Yalınayak ve beyaz ti  rt mden başka bir şey giymiyor, bir tencerede sütü ha larken sallanan kalçalarının dış hatları tamamen fark ediliyor. Ben g mleksizim, siyah d vmelerim mutfağın bembeyaz görüntüsünde göze çarpıyor. Kemerimi hiç takmadım ve siyah pantolonum kalçalarımın üzerinde kabarıyor ve Aur lie'nin yanındayken asla kaybolmayacak gibi görünen ereksiyonu engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Sikim, kız arkada ımı tezgâhın üzerine yatırıp tekrar ağına vermek için çoktan hazır.

Kasedeki sıvıyı hızla  ırpıma başlıyorum, kendi kremamı elimle  ırpıyorum. Elektrikli  ırpıcı kullanmak daha standart olurdu, ancak dokuyu kendi ellerimle kontrol etmeyi her zaman sevmişimdir. Ve bu bana bastırılmış tüm gerginli imi atabileceğim bir şey veriyor.

saklambaç oyunumuzla doyurulmadığı açıktı. Aurélie'den ne kadar çok şey alırsam alayım, hep daha fazlası için açlık duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor beni krem patissiere tarifinde birkaç adım öne atarken gördüğünde. Yumurtaları çoktan sütle kıvama getirmiş ve krem patissiere koyulaşana kadar karıştırıyor.

"Tekniğimi uyguluyorum," diye nazlı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Şef Matis böyle istedi, değil mi?"

"Pekala," diye cevap veriyor hışımla. "Sadece sönmeye başlamadan önce içeri aldığınızdan emin olun."

"Evet, şef," diye takılıyorum, kremayı sert tepeler halinde çırpma devreye almadan önce kıcını tokatlıyorum. Hazır olduğunda, çırpma telini kaldırıyorum ve parmağımı üstteki krem şanti girdabında gezdiriyorum. "Dene bakalım," diyorum parmağımı dudaklarına götürerek.

"Bu crème fouettée, Grey," diyor gözlerini devirip tavayı karıştırmaya devam ederken. "Bence *sen* bile bu kadar basit bir prosedürle başa çıkabilirsin."

Lanet olası ekşi ağzı bu anı daha da tatlı kılıyor. "Dene o zaman," diye emrediyorum, beyaz kremi lekeli kırmızı dudaklarına sürerek. "Ya da sen yapana kadar seni mahvedeceğim."

"Peki," diye kabul ediyor, dudaklarını parmağımın etrafına doluyor ve pantolonumun içinde sikimin daha da sertleşmesine neden olacak şekilde emerek temizliyor. Parmağımı bıraktığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Tuzladın mı?" diye soruyor, az önce tattığı şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine vurarak. Az önce dölümün ilk tadını aldığını bilmiyor. Ve ben bir sonraki yarışmayı kazandıktan sonra daha fazlasını alacak.

"Bu benim kendi gizli tarifim," diye göz kırparak cevap veriyorum. "Sadece senin için fazladan bir şeyler ekledim."

Chapter Seven

Ratatouille

Lşef Matis'in yaz boyunca bize işkence etmeye karar verdiği her şey gibi, bu haftanın meydan okuması da beklenenden daha zor oldu. Ratatouille -vegan bir köylü yemeği, eş anlamlı hale geldi-Fransız mutfağıyla özdeşleşmiştir. Confit byal- di'de kullanılan ince dilimlerin aksine, küp şeklinde kesilmiş renkli bir dizi sebzeyi bir şekilde zarif ve modern bir şekilde sunmamız gerekiyor. Bu neredeyse yemek pişirmenin olabileceği kadar basit ve Şef Matis'in on tabak al dente sebze arasından nasıl bir kazanan seçeceği konusunda hiçbir fikrim yok.

İki yıl önce Paris'e geldiğimde üst düzey Fransız mutfağı hakkındaki ilk izlenimlerime dayanmaya karar verdim - bir lokanta ne kadar çok ödemeye razı olursa, tabağa o kadar az koyarsınız. Çalıştığım son restoran beyaz bir silindir üzerinde beş nokta sıvı servis ediyor ve bunu bir *mutfak deneyimi* olarak adlandırıyordu. Bu onlara bir Michelin yıldızı daha kazandırdı. İsyankâr bir ironiyle, ben de aynı türden yenilebilir bir tasarruf sunmaya çalışıyorum.

Sonunda, kırmızı dolmalık biber, sarı kabak, kabak ve patlıcan tabaklıyorum - her birinden tek, simetrik bir parça üst üste dizilmiş. Tabağımda dört lanet parça var ve nedense bunu seviyorum. Sebzelerin içinde haşlandığı domates, soğan ve sarımsak sosundan bir hilal şeklinde sürüyorum, dairesel bir çiseleme şeklinde otlu zeytinyağı ve tek bir dal taze kekik ekliyorum. Basit ve güzel. Umarım yarışmayı kazanmaya yeter çünkü bu yemek Şef Matis'in onayını almaktan çok daha fazlası.

Bir galibiyet altın kızımı yatağıma sokar.

"Dokuz," diye sesleniyor Şef Matis, kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki gibi kendisine sunulan her şeyden hoşnutsuz olmaya hazır. Yemeğimi masasına koyuyorum ve onun duruşunu taklit ederek kendi kollarımı kavuşturuyorum. Eleştirisinden korkmuyorum; ona açım çünkü işimi sürekli geliştirme ihtiyacımı besliyor. Beni istediği kadar parçalayabilir. Eğer

başarısız olduğumu düşünürse, ona yanıldığını kanıtlama fırsatının tadını çıkaracağım.

Şef Matis tabağımı kızgınlık ve onay karışımı bir ifadeyle incelerken, "Sonunda biri bana bir kase lapa *olmayan* bir şey yaptı," diyor. Hangisinin benim için olduğundan hâlâ emin değilim. "Aferin Dokuz," diye devam ediyor bir süre sessizce tabağımı eleştirdikten sonra. "Gerçi bu turda çok fazla rakibin olduğunu söyleyemem."

Muhtemelen tek bir lokmaya yetecek kadar tabak hazırlamış olmama rağmen, Şef her bir öğeyi ayrı ayrı tadıyor. Yaz kabağının tadına baktığında derin bir onay sesi çıkarıyor. "Mükemmel olmuş." Kabağı ağzına götürmeden önce çatalıyla döndürüyor ve yavaşça çiğniyor. "Mükemmel kesilmişler. Mükemmel terbiye edilmiş. Mükemmel pişmiş." En son patlıcanın tadına bakıyor, toma sosundan arta kalanlara batırıyor ve demlenmiş yağın içinden geçiriyor. Şef tabağı temizledikten sonra, "Bana mükemmel bir yaz lokması sundun, Nine," diye anons ediyor. "Çok etkilendim." Bana elini uzatıyor ve ben de sersemlemiş bir halde elini sıkmak için uzanıyorum.

Kendimi kovuyorum ve boş bir tabakla istasyonuma geri dönüyorum. Şef az önce *beş* kez mükemmel dedi. Bu onun kişisel rekoru. Tahmin etmem gerekirse, şu anda sous için listesinin başında ben varım ve daha fazla heyecanlanamazdım. Ta ki istasyonuma dönüp kırmızı dudaklarını çiğneyen güzel bir sarışın görene kadar. Ve hatırladım ki eğer kazanırsam, o *benim* olacaktı.

"On," diye sesleniyor Şef Matis, sesi biraz daha sert.

Aur lie i  çekerek kâsesini  n tarafa doğru götürüyor. Elbisesinin bir kısmının üniformasının altından dışarı çıktığını görüyorum ve *lanet olsun*, kırmızı giymiş. Sanki bu gece benim olacağını biliyordu ve ben de tenini elbisesine uygun şekilde boyamak için sabırsızlanıyorum. Elindeki ratatouille'i masaya bırakıyor ve elleri arkasında kenetlenmiş, tırnakları elbisesiyle aynı renge boyanmış bir şekilde geriye doğru bir adım atıyor. Bu restorandan çıktığımızda, onu parçalara ayıracağım.

Şef Matis k sesine bir göz atar. "Lanet olsun. Mush." Şef, kızın yemeğinin tadına bakmadan dikkatini tüm mutfağa çevirir. "Dokuz, bunu sen kazandın. şimdi herkes mutfağımdan defolup gitsin ve geceyi yemeğin *gerçekten* bir dokusu olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak geçirsin. Dağılabilirsiniz."

Herkes eşyalarını toplamak için koşuştururken Aurélie kımıldamıyor. Mutfağın önünde dimdik duruyor, el değmemiş tabağı hala önündeki masanın üzerinde. Şef'in standart acımasızlığı karşısında sersemlemiş mi yoksa kazanmamın sonuçlarıyla yüzleşmekten mi korkuyor emin olamıyorum. Ona doğru yürümeden önce son kalanlar da odadan çıkana kadar oyalanıyorum. Oda ikimiz dışında boş olduğu için, kolumu beline dolamadan ve onu önüme çekmeden önce parmaklarımı sırtının küçük kısmında gezdirecek kadar cesurum.

"İyi misin?" Aurélie beklediğim gibi dokunuşlarımın içinde erimeyince endişeyle soruyorum. Çenesine uzanıyorum ve bana bakması için yüzünü yana doğru çekiyorum. Peygamber çiçeği gözleri parlıyor ve kafamın içinde onun akmayan gözyaşlarını görmekten hoşlanan hastalıklı bir taraf var.

"Lütfen bana bakma," diye yalvarıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor. "Ağlamamam gerekiyor."

Çırpınışları sadece ona daha sıkı sarılmamı sağlıyor. "Bunu sana kim söyledi?" Gözyaşlarını saklamasını söyleyen her neyse onu öldürmeye hazır bir şekilde soruyorum. "Gözyaşlarına bayılıyorum. Beni sertleştiriyorlar."

Gülüyor, tatlı sesi sessiz mutfakta müzik gibi. "Tabii ki öyle, *espèce d'idiot*. Hiç kimse sana gözyaşı ve kandan tahrik olmanın sapkınlık olduğunu söylemedi mi?"

Onu yüzüme doğru çevirmeden önce alay ediyorum ve kıcı Şef Matis'in mutfağın önündeki jüri istasyonuna çarpana kadar yavaşça geri itiyorum. Onu kalçalarından tutup masanın üzerine kaldırdığımda çığlık atıyor, el değmemiş ratatouille kasesini rahatsız etmemeye dikkat ediyorum. Avuçlarımı yüzünün iki yanına getirip narin kemiklerini güçlü ellerimle kavırıyorum. Avuçlarımın içinde çok küçük, çok kırılabilir görünüyor. Belki de bu yüzden ilk kez birini mahvettikten sonra onu onarmayı arzuluyorum.

"Bunda hiçbir sapkınlık yok," diye savunuyorum. "Kan ve gözyaşı lezzetli bir kombinasyondur. Aksini söyleyenler henüz denememiş demektir." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve dişlerinin kavrayışından kurtarıyorum. "O lanet olası dişlerinle bu dudağı kırarsan, seni bu masanın üzerinde becerirken her santimini yalamak isterim."

Nefesi kesilirken gözleri kısa süreliğine dalgalanıyor. Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra sanki *tam da* olmasını istediği şey buymuş gibi bana gülümsüyor. Ve alt dudağını ısıyor. Sertçe.

Pervasızlığına öfkeleniyorum, parmaklarım içgüdüsel olarak yanaklarının çukurlarına giriyor. "Seni pis kız," diye azarlıyorum. "Mutfağın ortasında, herkesin görebileceği bir yerde sikilmeye bu kadar hevesli misin?" Gözlerindeki bakış durması için bir yalvarıştan başka bir şey değil, bu yüzden devam ediyorum. "Seni soymamı ve bu masanın üzerine on yemeklik bir ziyafet gibi sermemi ister misin?" Beyaz üniformasının önünü yırtıp açıyorum, etrafa saçılıyor. Askılı kırmızı elbisesinin önü göğüslerini çıplak bir şekilde örtüyor ve boş tehditlerim çok hızlı bir şekilde gerçek tehditlere dönüşecek.

"*Siktir*, altın kız. Bunu sadece benim için mi giydin?" Başını sallıyor, dişleri hâlâ alt dudağını kemiriyor. "Yüksek sesle söyle, Aurélie. Benim için ne kadar çaresiz bir sürtük olduğunu söyle."

"Senin için kırmızı giydim," diye fısıldıyor, deniz mavisini gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Bu sabah elbisemi giydiğimde, onu üzerimden çıkardığında nasıl hissedeceğimi hayal ettim. Ve umdum ki-" sabahki fantezisinden daha fazla ayrıntı ortaya çıkarıp çıkarmama konusunda düşünürken duraksıyor, "umdum ki beni de biraz incitebilirsin."

Vay anasını. Tam bana göre bir kız. "Gidiyoruz," diye homurdanıyorum, bileğinden tutup onu masadan kaldırıyorum ve sabit olmayan ayaklarının üzerine kaldırıyorum.

"Neden?" Parlak gözleri endişeyle açılmıştı.

"Çünkü şu anda sana yapmak istediğim iğrenç şeyler, biri bizi yakalayacak olursa tutuklanmama neden olur." Onu mutfak kapısına doğru sürüklemeye başladım. "Seni ait olduğun yere, eve götürüyorum."

Şimdi paniklemiş görünüyor, önceki tüm cesareti yüzünden akıp gidiyor. Kolunu tutmama karşı çekiştirirken topukları mermere sürtünmeye başlıyor. "Dur. Bekle-"

"Hayır," diye araya giriyorum ve sunacağı bahaneleri kesiyorum. "Ben kazandım. Ve seni eve götürüyorum. Ya kendi isteğinle gidersin ya da seni omzuma atıp kavga etmene ve çılgılık atmama izin vererek sikimi şu an olduğundan daha da sertleştiririm. Hangisi olacak?" Sessiz kalıyor, her iki kaderi de seçmeyi reddediyor. Kaçırma tehdidimi yerine getirme niyetiyle beline uzanıyorum.

"Peki," diye bağılıyor, sanki onu almak istersem bu onu kurtaracakmış gibi kollarını önüne uzatıyor. Ki kurtarmayacak. "Seninle eve geleceğim. Vahşi bir hayvan gibi davranmana gerek yok."

Ona bakarken hınzır bir gülümseme dudaklarımı boyuyor. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok. "Mantıklı olmana sevindim." Elini elime alıp çıkışa doğru yürüyorum.

"En azından birimiz olmalı," diye mırıldanıyor, parmaklarını benimkilerle birleştirirken bile.

"Merak etme, aklını başından alacağımdan emin olabilirsin."

Biz mutfaktan çıkmadan önce, küçük ve kahverengi bir şey önümüzde mermer zeminde koşturuyor ve yiyecek kilerine dalıyor. Aurélie çığlık atıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Bu onun geceki ilk çığlığı ve bana ait olmadığı için çok kızgınım.

"Tanrım," diye yemin ediyorum, küçük yaratığın kaçtığı yöne bakıyorum. "O lanet olası bir *fare* miydi?"

DAİREM KÜÇÜK, Paris standartlarına göre bile. Paris'in merkezinde yaşamamanın dezavantajları var, ancak konum ve Juliet balkonumdan şehrin ışıklarının manzarası bunlardan biri değil. Hafta sonları, sabahları temiz havayı içeri almak için tam boy pencereleri açmayı ve her zamanki *crois- sant aux amandes*'imi almak için Le Fournil'e birkaç dakika yürümeden önce bir veya iki kafe kreminin tadını çıkarırken güneşin doğuşunu izlemeyi seviyorum. Küçük olabilir ama bu daire şimdiye kadar tanıdığım ilk cennet dilimi.

Mutfakta, oldukça iyi çalışan küçük bir gaz ocağı, fena halde yanlış bir sıcaklık kadranı olan bir fırın ve tamamen dolu bir buzdolabı ve içki dolabı var. Yaşadığım yetersiz duruma rağmen, yoksul değilim ve kaliteli malzemelerden ya da iyi viskiden cimrilik etmiyorum. Neredeyse hiç tezgah alanı yok, bu yüzden ada görevi gören ve mutfaktaki odanın çoğunu kaplayan bir mutfak arabası aldım. Sadece ben yemek yaparken çok sıkışık oluyor, bu yüzden ikimizle birlikte çok daha rahat olacak.

"Ne düşünüyorsun?" Aurélie kalkık bir burun ve kaşlarının arasında bir hoşnutsuzluk çatlağıyla etrafı incelerken soruyorum. "Benim *küçük tatlı kulübemle* ilgili hayal ettiğin her şey var mı?"

Alanı ve parayı en iyi şekilde kullanmak için düz ekran yerine yerel bir friperie'de bulduğum bir plak çaları tercih ettim. Eski Edith Piaf plaklarımdan birini açtım ve mutfak tezgahına yaslandım.

"Küçükmüş." Mutfağında kendini evindeymiş gibi hissediyor, aletleri test etmeye, dolaplara ve buzdolabına bakmaya başladığında bana ister istemez sürtünüyor. "Ama ocak çalışıyor, lavabodaki su sıcak geliyor ve buzdolabı dolu. Daha kötülerinde de yaşadım."

Özel dikim kırmızı elbisesine ve tasarım ayakkabılarına bakarken alay ediyorum. "Son zamanlarda değil, sanırım," diye karşılık veriyorum, ses tonumdaki bir tutam acıyı tutamadan.

"Hayır, son zamanlarda değil," diye kabul ediyor ve ellerini elbisesinin kumaşına sürterek utanıyor.

Suçluluk duygusu anında kalbimi kemiriyor. Genelde para için insanları utandırmam. Ve şimdi neden bu yüzden ona saldırdığımı bilmiyorum. Aurélie'nin durduğu yere doğru birkaç adım yürüyüp onu kollarıma sürüklerken Edith arka planda "La Foule" şarkısını mırıldanıyor. "Ee, benim altın kızım ne yemek ister?" Onu mutfakta dolaştırırken müziğin ritmiyle sallanıyorum, ayaklarım tembel bir vals gibi hareket ediyor.

"Hmm, seçeneklerim neler, şef?" Bana bakarken yüzünde bir gülümseme var, mavi gözleri ışıқта parlıyor. Kalbim acıyla sıkışıyor ve bunun *şef* demesinden mi yoksa gözlerindeki alışılmadık hayranlık ifadesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Ya da her ikisinden.

"Ne istersen, *chérie*," diyorum, onu öyle bir yana yatırıyorum ki ikimiz de gülüyoruz. "Paris'in en gelecek vaat eden şeflerinden biri emrinde."

"Öyle mi?" diye soruyor sinsi bir gülümsemeye. "Peki ya senden yemeği atlayıp doğrudan tatlıya geçmeni isteseydim?" Mükemmel kaşlarından birini kaldırarak tam olarak yemekten bahsetmediğini ima ediyor.

"Genelde tatlı şeylerden nefret ederim ama seni tatlı niyetine yerim."

Baştan çıkarıcı parıltı gözlerinden kaybolur ve dehşete dönüşür. "Tatlı şeylerden *nefret ederim* de ne demek? Kim tatlıdan nefret eder ki? En güzel kısmı da bu! Artık senin dengesiz olduğunu biliyorum."

"Seni incitmek, kanını akıtmak, bağlamak ve halka açık yerlerde becermek istemem bunu anlamam için yeterli olmadı mı?" Onu duvara doğru iterken törpüledim. Sırtı küçük bir gümbürtüyle ahşap dolaplara çarpıyor. "Eğer hâlâ benimle eve geliyorsan, belki de deli olan sensindir."

"Sanırım direnirsem kaçırılmakla tehdit edildim." "Hmm," diye iç geçirdim, bir an düşünecekmiş gibi yaptım. ellerim Aurélie'nin kırmızı elbisesinin kumaşını yavaşça yukarı kaldırıyor.

uylukları. "Sanırım haklısın. Her zaman yaptığın gibi benden kaçma riskini göze alamazdım."

"Ben koşmam," diye cevap veriyor suratını asarak.

Elimi yanaklarına doluyorum ve dudaklarını birbirine bastırıyorum. "Evet, öyle. Bu yalancı ağzın seni hoşlanmayacağıın bir cezaya ikna *etmesine* izin verme." Dudaklarımı boynunun dibine indiriyorum, dilimi boğazının çukuruna doğru götürmeden önce tatlı kiraz kokusunu içime çekiyorum. "Peki, ne olacak benim küçük kaptanım? Seni besleyecek miyim yoksa yiyecek miyim?"

Kollarını boynuma dolayıp başımı daha da aşağıya çekerek beni boynunun kıvrımlarında boğarken teni sıcacık. Ve eğer hava almak için çıkmama hiç izin vermezse, mutlu bir adam olarak öleceğim. Elleri aşırı uzamış saçlarıma dalıyor, çevik parmakları koyu renk saç tellerimin köklerinde geziniyor. Onun dokunuşuyla boğazımda derin bir gümbürtü kopuyor, nazık okşamaları kafatasım boyunca varlığından bile haberdar olmadığım sinirleri aydınlatıyor. Saçlarımdan bir avuç alıp omurgamda karıncalanma hissi yaratacak kadar sertçe çektiğinde inliyorum. Ve daha fazlasını istiyorum.

"Karar vermek için beş saniyen var, yoksa seni o koltuğun üzerinden atıp senin yerine karar vereceğim," diye homurdanıyorum, dokunuşu kanımdaki deliliğı ateşliyor. Onu yırtıp açmaya ve içten dışa doğru yutmaya hazırım.

"İstiyorum ki," diye kulağıma doğru nefes alıyor, "sen," ıslak dilinin kulak mememde gezindiğini hissettiğimde ürperiyorum, "beni," dişleri kulak mememin yumuşak derisine derinlemesine batıyor ve yeniden bırakmadan önce sertçe çekiştiriyor, "tatlı."

Sık beni, *bu kız*. Tam bir şerefsiz ve gece bitmeden sikimi gırtlığına kadar sokarak bunun bedelini ödemesini sağlayacağım. Kalçalarını kavrayıp mutfak arabasına kaldırmadan önce onun acımasız dişlerini kendimden uzaklaştırıyorum. Kıcı sert ahşap yüzeyle güm diye buluştuğunda çığlık atıyor. Bu onun geceki ikinci çığlığı. Üçüncüsünün gerçekten buna değıceğinden emin olacağım.

"Tatlı ister misin?" Alay ediyorum, ellerim kremsi kalçalarını ayırmaya zorlamadan ve kendimi aralarına yerleştirmeden önce tenine sertçe vuruyor. Şimdi her bir kalçasında parlak kırmızı bir el izi var. Kısa elbisesi o kadar yukarı kalkmış ki, külotunu elbisesiyle eşleştirdiğini görebiliyorum ve bu bende onu yırtıp atma isteğı uyandırıyor. "Her şey bir yana, talebin *bu* mu?"

"Uh-huh," diye cevap veriyor, dişleri alt dudağını çekiştiriyor. Bacaklarını daha da açarken mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve külotunun ortasından sızan ıslak bir nokta görebiliyorum.

Lanet olsun, onu tatmak istiyorum. Her şeyini.

"Şef Grey'in bana şimdiye kadar yediğim en iyi tatlıyı yapmasını istiyorum," diye mırıldanırken parmaklarını kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyor. "Ve ödül olarak," parmakları külotuna kadar uzanıyor ve külotunu yana çekerek benim için ağlayan çıplak, pembe amına bir göz atmama izin veriyor, "beni yemene izin vereceğim."

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum, teni sıcak ve terden kaygan. Kalçalarına ulaştığımda külotunu bacaklarından aşağı yırtıp yere atıyorum. Artık çıplak olduğuna göre, bir elimi kıvrımlarının arasına daldırıp tek bir parmağımı girişine sokuyorum. O kadar ıslak ve benim için şimdiden hazır ki. Parmağımı yavaşça içeri ve dışarı kaydırıyorum, amının elimde sikilirken çıkardığı gıcırtilı sese bayılıyorum. Bir parmak daha ekleyip daha hızlı soktuğumda inliyor. Düşmemek için elleri masanın iki yanına doğru uçuşuyor.

"Biliyorsun," diyorum, parmaklarımı onun içinde döndürüp yayarak

ve onun muhtaç deliğinin benim için açılmasını izliyordum. "Sanırım son zamanlarda ağzımdan yeterince aldın, altın kız. Peki ben kazanayım, sen de bana seninkini ver, ne dersin?" Üçüncü parmağımı da içine sokuyorum, ona verdiğim şeyi almak ve küçük masadan düşmemek için kıvrınmasını takdir ediyorum.

"Tamam," diye soluk soluğa bağılıyor. Elimi sıkmaya başladığını şimdiden hissedebiliyorum. "Bana şimdiye kadar yediğim en iyi tatlıyı yap ve ağzımı istediğin gibi sikebilirsin."

"Bundan emin misin, *chérie*?" Kalçaları masadan kalkarken ona vurmaya devam ederek soruyorum. Diğer elimi ağzına götürüp parmaklarımı kiraz dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Bu güzel ağzı mahvederim." Elim boynuna doğru kayıyor ve nefes borusuna bastırarak onu sıkıca kavıyorum. "Bu gırtlak öyle bir sikerim ki her yutkunuşta sikimin büyüklüğünü hatırlatan morluklar oluşur." Çenesini kavıyorum ve gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Ve boşaldığımda, seni her damlasıyla besleyeceğim."

Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve yanaklarını tekrar açmasını sağlayacak kadar sertçe sıkıyorum. "Bana bak," diye emrediyorum. "İstediğin bu mu Aurélie?"

Yanıt olarak yavaşça başını sallamadan önce sertçe yutkunuyor.
"Evet, şef."

Kahretsin, bu iki küçük kelime benim felaketim olmak üzere. Elim Aur lie'nin ıslak amcısından çekip d l bulaşmış parmaklarımı dudaklarına silerken kurt gibi bir gülümsemenin dudaklarıma yapıştığını hissediyorum. "Şimdiye kadar tattığın en iyi tatlı, hemen geliyor."

Chapter Eight

La Coupe Glacée Chantilly

I Ne yapacağımı bulmak için kilerimi ve buzdolabımı karıştırmaya başladığımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Her zamanki tatlıları stoklamıyorum. Sadece mayayı aktive etmek için kullandığım bir kutu şekerim var. kendi ekmeğimi pişirmeyi deniyorum. Pek iyi sonuçlanmadı.

En sevdiğim baharatlı yemeklerin lezzetini arttırmak için kullandığım birkaç kalıp saf bitter çikolatam var. Bir kavanoz yüksek kaliteli kokteyl kirazım var. Amaretto, Grand Marnier ve Baileys gibi daha tatlı likörler. Sokağın aşağısındaki marketten aldığım taze yaz meyveleri. Ve buzdolabımın üstündeki küçük dondurucu bölmesinde yenmemiş bir bardak vanilyalı dondurma. Yaz sıcaklığı dalgası yaşadığımız günlerden birinde ani bir kararla almıştım ama hiçbir zaman yiyecek kadar ilgimi çekmedi.

Dengeli bir tatlıyı nasıl bir araya getireceğime dair hiçbir fikrim olmadan tezgahın üzerinde kaotik bir karmaşa içinde duran tüm malzemelere kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Sorun mu var şef?" diye sesleniyor arkamdan işbirlikçi velet.

Bu küçük meydan okumayı seçtiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ve onunla işim bitmeden önce sözlerinden daha fazlasını yediğinden emin olacağım. "Konuşmak yok," diye çıktım. "Konsantre oluyorum."

"Daha çok şeker ya da yumurta olmadan nasıl beze yapılacağını bulmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor. Bu da imkansız denemek olurdu," diye ekliyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Lanet bir şaplak mı istiyorsun?" Homurdanıyorum. "Konuşmak yok dedim." Kendini beğenmiş gülümsemesiyle karşılık vermesi kanımı donduruyor. "Aslında, sanırım görme ayrıcalığını da kaybettin. Masaya uzan."

"Neden?" diye soruyor, itaat etmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Çünkü ben *öyle dedim*. Dinlemen için sana daha iyi bir sebep vermemi ister misin? Çünkü şu anda canını yakmaya fazlasıyla hazırım."

Kızgınlıkla ofluyor ama dikkatlice masaya uzanırken cevap vermiyor. Başından baldırlarına kadar sığabiliyor ama çıplak ayakları masadan sarkıyor. Ocağın yanındaki tahta bloktan en sevdiğim bıçağı alıp getiriyorum. Bıçağı vücudunun üzerinde tutarken tehlikenin hafif uğultusunu hissetmesine izin veriyorum, sonra keskin kenarını alıp elbisesini göğüslerinden karnına doğru kaydırıyorum. Kırmızı kumaş yarıyor ve altındaki soluk teni ortaya çıkıyor. Tenini kırmızıya boyamaktan başka bir şey istemiyorum ama bu beklemek zorunda.

Bıçağı göbek deliğinden, tümseğinin üzerinden geçirip elbisesinin kalçasının üst kısmında kalan eteğine doğru sürüklediğimde kıvranıyor. Kıpırdanışı karnının derisini sıyırmama neden oluyor. İnce bir kan çizgisi oluşuyor ve onu yalayarak temizlemek için eğilmeden önce bu güzel görüntüye takılmadan edemiyorum. "Tüh," diye yalandan özür dilerken dilim dışarı fırlıyor ve dudaklarımdaki son kanı da silip süpürüyor.

Zaten harap olmuş elbisesinden bir parça kırmızı ipek koparıp yüzüne götürüyorum. "Başını kaldır," diye emrediyorum, kumaşı gözlerinin etrafına sarıyorum ve başının arkasından bağlıyorum. "Çok daha iyi." Onun yargılayıcı bakışları olmadan, çıplak vücudunu ışıpta tamamen değerlendirmeme izin verebiliyorum. Süt gibi teni mükemmel, çok mükemmel. Bu bende onu tamamen kirletme isteği uyandırıyor. "Dizlerini бүk. Ben çalışırken amının masaya akmasını izlemek istiyorum."

İtaat ediyor, ayaklarını masanın üzerine düz bir şekilde koyuyor ve topuklarını kışına doğru kaldırıyor. Dilimi yayılmış kıvrımlarında gezdirmek için eğilmeye karşı koyamıyorum. "Aferin kızıma," diye övüyorum ıslak dudaklarımda bir gülümsemeyle. Sonra mutfaktaki felaketime dönüyorum.

Dondurmada karar kıldım. Seçeneklerim kısıtlı olduğu için yapabileceğim en iyi şey bu gibi görünüyor. Koyu kırmızı kirazların çekirdeklerini çıkarıp ikiye böldükten sonra su, biraz şeker ve bir miktar Amaretto ile birlikte bir sos tenceresine ekliyorum. Çok tatlı olmaması gereken, bol köpüklü bir vişne sosu olacak. Aurélie'ye doğru yürüyorum ve ona bir parça taze kiraz yediriyorum, elimden yerken dudaklarının parmaklarımı sarmasına bayılıyorum.

"Beğendin mi?" O meyveyi yerken ben soruyorum. "Oui," diye mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Biraz daha lütfen?"

Mutfakta geçirdiğimiz uzun günden sonra açlıktan ölüyor olmalı. Haftanın büyük bölümünü yemek yaparak geçirmemize rağmen nadiren yemek yeme fırsatı buluyoruz. Sos tenceremi karıştırmaya geri dönmeden önce ona birkaç parça daha yediriyorum. Kendimi özellikle sinsi hissederek, küçük, kırmızı bir kırmızı biber bulana kadar buzdolabındaki ürün çekmecemi karıştırıyorum. Çok baharatlı ama bitter çikolatayla çok iyi uyum sağlıyor. Aurélie dudaklarına götürdüğüm kırmızı biberin ucunu ısırdığında bir kiraz daha çıkarıyor.

"*Putain!*" diye küfrediyor, diline dolanan baharattan boğulacak gibi oluyor. "Ne oluyor Grey?"

"Ne oldu, altın kız? Sıcağa dayanamıyor musun?" Doğrulamaya çalışıyor ama bıçağımın ucuyla onu tekrar yere bastırıyorum. Bıçak o kadar keskin ki göğüs kafesinde küçük bir kan damlası beliriyor. Yalayarak uzaklaştırma dürtüsüne direniyorum çünkü tenindeki kırmızıyı görmek hoşuma gidiyor.

"Yanıyor!"

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama biraz acıdan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Eğer bunu *hemen* düzeltmezsen, o lanet bıçağı alıp taşaklarına saplayacağım."

"Peki," diye gülüyorum, buzdolabından süt litresini alıp kapağını açıyorum. "Ama taşaklarımı bir kez daha tehdit edersen, seni onunla becermeden önce bu pep- per'i tatlı küçük meme uçlarına sürerim. Anladın mı?"

"Evet, anlıyorum," diye yalvarıyor. "Sadece düzeltin, lütfen."

"İşte böyle. Aç ağzını," diyorum, süt kabını ağzının üzerinde tutarak. Şikâyet etmeden dediğimi yapıyor ve sütü ağzına boşaltıyorum. Dağınık, dudaklarından ve çenesinden aşağı dökülen beyaz sütü boğulmadan yutmaya çalışıyor. Sonunda kıvranmayı bıraktığında dökmeyi bırakıyorum. "Daha iyi misin?"

Başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, *chérie*." Biberlere devam etmeden önce başparmağımla çenesindeki sütü siliyorum.

Biberleri küçük halkalar halinde dilimliyorum, cildimin iç kısımlarıyla temas etmemesine dikkat ediyorum. Kapsaisin her zaman cildimi yakar ve ellerimdeki yağı çıkarmak yıllarımı alır. Biberleri kırık bitter çikolata parçalarıyla birlikte küçük bir kaseye koyuyorum. Kaseyi kaynayan su dolu bir tencerenin üzerine koyarak malzemelerin yavaşça eriyip birbirine karışmasını sağlıyorum. Tamamen eridiğinde, biber parçalarını süzüyorum ve çikolatayı kalın tabakalar halinde yağlı kağıt üzerine sürüyorum. Soğuyunca

yenilebilir bir servis tabağı işlevi görecek.

Dolambaçlı bir ilham kıvılcımıyla, hala sıcak olan çikolata kasesini Aurélie'nin yanına getiriyorum ve bitter çikolatadan şeritleri göğüslerinin üzerine seriyorum. Çikolatanın sıcaklığı teniyle temas ettiğinde inliyor ama çikolata çok uzun süre acıtmayacak kadar çabuk soğuyor. Çakıllı meme uçları kaplanana kadar onu çikolatayla boyuyorum ve sonra eğilip her birini emerek temizliyorum. Karşı koyamayarak, hassas bir meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum ve o çığlık atana kadar ısııyorum, sesi sikimi olduğundan daha da sertleştiriyor.

Parmağımı tenindeki çikolata damlacıklarında gezdirip dudaklarına götürüyorum. "Em," diye emrediyorum. Küçük bir tereddüt anından sonra parmağımı ağzının derinliklerine doğru emiyor. Sırf onunla alay etmek için parmağımı boğazının arkasına kadar bastırıyorum. Çekmeden önce öğürmesine izin veriyorum. "Tadı nasıl?"

Kırmızı dudaklarını birbirine vurarak ne yediğini anlamaya çalışıyor. "Acı. Ve baharatlı. Hiç şeker yok. Tatlılık yok."

"*Aynen* öyle. Ama merak etme, yakında sana bol bol şeker vereceğim." Başka bir temiz tencere alıyorum ve doldurmadan önce ocağa koyuyorum-

şekerle dolduruyorum. Eriyene kadar sürekli karıştırarak kısık ateşte pişiriyorum. Ateşten alıyorum ve tencere fokurdayıp cızırdarken bol miktarda tereyağı ekliyorum ve her şey karışana kadar karıştırıyorum. Son olarak krema ekliyorum ve biraz deniz tuzu serpiyorum. Tencereyi tekrar Aurélie'nin vücuduna yaklaştırıyorum, karamel sosu hala yakabilecek kadar sıcak. Ve bu niyetle karameli kalçasının üzerinde gezdiriyorum.

Çığlık atıyor, sesi acı dolu, dolgun ve tatlı. Bütün gece duymayı beklediğim ses bu. "Dayanabilir misin, *chérie*?" Diğer kalçasına karamel damlatmadan önce cevap vermesine fırsat vermeden soruyorum. "Benim için yakabilir misin?"

Ağır ağır nefes alıyor, kalçaları titriyor ve onu yaktığım yerler kızarıp lekeleniyor. Ama bana durmamı söylemiyor. "*Evet*," diye cevap veriyor sonunda. "Buna dayanabilirim."

Karamel soğumaya fırsat bulamadan, cildini altın şurupla hızlıca çiziyorum, ışıktaki parlayana kadar vücudunu boyuyorum. Sıcak sıvının tenine her dökülüşünde biraz inliyor ama bu ondan aldığım en büyük itiraz. Bacaklarının arasından masanın üzerine taşan uyarılmışlığının tatlı kaymağını görebiliyorum. Altın kızım buna *bayılıyor*. Karamel zarar vermeyecek kadar soğuduğunda, amının üzerine son bir kez daha gezdiriyorum.

kıvrımlarına damlıyor. Onu tatmak için eğildiğimde, nihayet tadını çıkarabileceğim bir tatlı bulduğumu fark ediyorum.

Her şey uygun sıcaklığa ulaştığında, ona en son krem şanti yedirdiğim zamanı sevgiyle hatırlayarak hızlıca bir miktar krem şanti çırpıyorum. Ve bu sefer deneyimi iyileştirmenin bir yolunu düşünüyorum. "Ağzını aç," diye emrediyorum, pantolonumun kemerini çözüp fermuarını açmak için aşağı uzanıyorum. Aurélie'nin dudakları aralanıyor ve bir sonraki tadım için pembe dilini dışarı çıkarıyor. Omuzlarından tutup, başı uygunsuz bir açıyla sarkana kadar onu masanın kenarına çekiyorum. Ve sonra sert sikimi onun bekleyen ağzına sokuyorum.

Parmakla beslenmek yerine gırtlığından sikilmeyi beklemediği için uzunluğumda boğuluyor. "Ah, ah, ah," elleri kalçalarımın doğru uçup beni üzerinden itmeye çalıştığında tutuyorum. "Kavga etmeyi bırak, yoksa kemerimi boynuna sarar ve kıvrınmanı engellemek için seni masaya bağlarım." Diliyle müdahaleye karşı koyuyor ama ben sadece çenesini sıkıp onu sabit tutuyorum. Dişlerinin hassas tenimi sıyırdığını hissettiğimde, elimi boğazına dayayıp sertçe sıkıyorum. "Yapma. Isırma. Isırma."

Çırpınışları nihayet azalmaya başladığında boynundaki tutuşumu bırakıyorum ve parmaklarımı saçlarına doğru kaydırarak başını nazikçe okşuyorum. "Aferin kızıma," diye övüyorum. "Sana vermek istediğim şeye boyun eğdiğinde her şey çok daha kolay oluyor." Sikimi ağzına daha fazla sokmuyorum; sadece sıcak diline karşı oturmasına izin veriyorum. "Şimdi, durmamı ister misin, yoksa benim iyi küçük fahişem olmak ve sikimi o güzel boğazından ne kadar aşağıya alabileceğini görmek ister misin?"

Bir an bekliyorum, ağzı doluyken iki soruya da cevap veremeyeceğinin farkındayım. "Eğer durmamı istiyorsan, elini kalçama vur. Eğer ağzını sikmemi istiyorsan, o küçük dar boğazını aç ve içine kaymama izin ver." Bunu takip eden yüklü sessizlik o kadar uzun ki, onu tamamen yanlış anladığımı ve kendimi ona zorlamak gibi affedilmez bir hata yaptığımı için paniklemeye başlıyorum. Ama tam geri çekilmeye ve kibirli bir amcık olduğum için özür dilemeye başladığımda, kendini bana açarken dilinin şaftımın alt tarafı boyunca kaydığını hissediyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye iç geçiriyorum kalçalarımı geri çekip ağzının derinliklerine doğru itmeden önce. Etrafımda inliyor, boğazına daha fazla iterken titreşimler beni çıldırtıyor. Öğürdüğünü hissediyorum ama vazgeçmiyorum, neredeyse ağzından çekip çıkarma ritmini sürdürüyorum

sonra da geri çarptı. Onu istediğim kadar sert kullanmama izin veriyor, parmakları masanın kenarlarını kavıyor, böylece kendini bırakmaya kalkışmıyor.

Birlikte olduğumuzda ilk kez *onun* zevkine odaklanmadığım için rekor sürede doruğa ulaşıyorum. Ağzının sığ kısmına boşalırken "Yutma," diye homurdanıyorum. "Spermimi ağzında tut. Eğer tek bir damla bile yutarsan, ağzını tekrar doldurmadan önce bıçağımın yassısıyla kıkına şaplak atarım." Ağzını tıka basa doldurduktan sonra geri çekiliyorum ve hâlâ sert olan sikimi pantolonumun içine sokuyorum.

"Aç kapıyı. O pis ağzını görmeme izin ver." Dikkatlice dudaklarını açıyor ve pembe ağzının içinde dönen beyaz dölleri görmeme izin veriyor. "Açık tut ve sakın dökme." Buzdolabına doğru yürüyorum ve buzluktan vanilyalı dondurmayı alıyorum. Çenesinden tutuyorum ve başını yana çevirmek için saçını avuçluyorum. "Tükür," diye emrediyorum. Tükürüyor, benim dölümü ve kendi tükürüğünü özensizce dondurmanın içine döküyor. Vanilya hiç bu kadar nefis görünmemiştir.

Baharatlı çikolatamı yağlı kağıttan soymaya ve dikdörtgen şeridi Aurélie'nin karnına yerleştirmeye gidiyorum. Bu akşam tatlı servisine o yardım edecek. Islak bir kaşıkla kaptan silindirik bir kaşık dondurma alıp yavaşça çikolata tabakasının üzerine yerleştiriyorum. Dondurma hızla eriyip kalçalarından aşağı damlarken Aurélie kıvrınmaya başlıyor. Soğuk, metal kaşıkla kalçasına vuruyorum, cildinde dairesel bir kırmızı çiçek ve yapışkan krema lekesi bırakıyorum.

Şef Matis'in sertliğine rakip olabilecek bir ses tonuyla, "Kıvrınmayı kes," diye emrediyorum. "Tabağı mahvedeceksin."

"Ben lanet bir tabak değilim," diye karşılık veriyor ve elini uyluğundaki acıyı ovmak için hareket ettiriyor. Kaşığı diğer kalçasına daha da sert indiriyorum, metal derisine temas ettiğinde attığı küçük acı çığlığı hoşuma gidiyor.

"Ben ne olmanı *istersem* osun," diye homurdanırken parmaklarımı kalçasının üst kısmındaki yumuşak ete batırıyorum. "Şimdi tatlımı mahvetmeyi bırak, yoksa bu kaşığı amında kullanırım."

Ilık vişne şurubunu dondurmanın üzerine gezdiriyorum, beyazın karşısındaki kırmızının kontrastını seviyorum. Tüm vücudunun kırmızıya boyandığını görmek istiyorum. Çikolatanın üzerine birkaç top krem şanti ekliyorum, yemeğe kattıkları yükseklik ve dokuyu takdir ediyorum. Daire o kadar sıcak ki, dondurma tüm yol boyunca damladı.

Aur lie'nin amına. Pembe kıvrımlarının arasından tek bir damla beyaz damlayıp klitorisinin üzerinden kayarken b y leniyorum. Erimiş dondurma hassas teninin üzerinden kaydığı anda, kalçalarını havaya kaldırarak yer değiştiriyor. Belli ki içgüdüsel bir hareket ama yine de onu cezalandıracağım.

"Sana kıpırdama demiştim,"
diye azarladım. "Ben-"

Kaşığın arkasını amına acıtacak kadar sert bir şekilde vurduğumda yapacağı bahaneyi kesiyorum. Metal hassas teniyle temas ettiğinde nefesi kesiliyor. Bacaklarını kapatarak beni durdurmaya çalıştı ama kalçasına tekrar vurdum ve onu zorla açtım.

"Dur." Islak girişinin tam üstüne bir şaplak attım. "Lanet olsun." Kaşığı klitorisine doğru kaydurdım ve tekrar şaplak attım. "Hareket ediyor." İnemeye başlayana kadar buzlu metali klitorisinin üzerine sürüyorum, pozisyonundan her çıktığında amını tokatlıyorum. Ve karnındaki dondurmayı bozmadan şaplak atmayı öğrenene kadar da bırakmıyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyorum sonunda cezasına rağmen kıpırdamadan yatmayı başardığında. Kaşığın kenarını kıvrımlarında nazıkçe gezdiriyorum, aşağı kayarak girişini  evreliyorum. Hafifçe bastırıyorum, metalin içine girme tehdidiyle onu baştan çıkartıyorum. Benden uzaklaşmıyor. Hatta kalçaları hafifçe kalkarak daha fazlası için yalvarıyor. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ve biraz daha bastırarak kaşığın pürüzsüz ucunu damlayan deliğine kaydırıyorum. Aur lie iniliyor, çaresiz ve muhtaç bir ses.

Benim kadar sapkın bir kız bulacak kadar şanslı olduğumdan oldukça emin bir şekilde onun ahlaksız hevesine gülüyorum. "Benim küçük tatlı s rt ğ m, kaşığımla kendini becerecek kadar doyurulmaya muhtaç mı?" Sesim şehvetle kalınlaşarak soruyorum.

"Evet, lütfen, şef," diye yalvarıyor, bacaklarını daha geniş açıyor.

Amından aşağı dondurma damlıyor ve kendi tatlı kreması masanın üzerine dökülüyor. O, tadına bakılması gereken lanet bir ziyafet. Ve ben de bunu yapmak için can atıyorum. Ama bu bir meydan okuma ve ben zaferi biraz daha fazla istiyorum.

"Dondurmamın o sıcacık teninde erimeye başlaması çok yazık, yoksa sana bir iyilik yapabilirdim," diye takılıyorum, hayal kırıklığı içinde inlerken kaşığı ondan çekiyor. "  nk 

tatlımın tadına baktıktan sonra sikimi tatlı amına almakla yetinmek zorunda kalacaksın."

Elimdeki kaşık onun am sularıyla ıslanmıştı. Karşı koyamayarak sıcak metali dudaklarıma götürüyorum. Sosun vişne kokusu hala onun uyarılmışlığıyla karışıyor ve tadı sarhoş edici ve tatlı. Tatlımın son bileşenlerine geçerken dudaklarımı yalayarak temizliyorum.

Kaşığı tuzlu karamel kasesine daldırıyorum ve dondurmanın üzerine pürüzsüz, ipeksi altın şeritleri döküyorum. Sonra kokteyl dolabımdan saplı bir maraschino kirazı alıyorum ve bir sanatçının başyapıtına son dokunuşunu yapması gibi kirazı dondurmanın tepesinde patlatıyorum. Bu yaptığım ilk dondurma sundae ve altın kızımın mükemmel teninin üzerinde eriyerek çok lezzetli görünüyor.

Kaşığın arkasını kullanarak Aurélie'nin karnındaki çikolataya sertçe vuruyorum. Çikolata tatmin edici bir *çatırtıyla* parçalara ayrılırken ve teninde karanlık parçalar bırakırken irkiliyor. Bir parça çikolata alıyorum ve vişne sosu, karamel ve yumuşak krema yığınlarının arasından geçmeden önce dölle ıslatılmış dondurmaya daldırıyorum. Her şeyi tek bir lokmaya sığdırdıktan sonra, Aurélie'nin amına sürdüğüm kaşığın aynısını dudaklarına götürüyorum. "Yemek zamanı, güzelim."

Dudaklarını ayırdı ve bana doğru açtı. Sırf hıyarlık olsun diye, ağzına sokarken olabildiğince dağınık olmaya özen gösteriyorum, kırmızı dudaklarını çikolata ve kremayla boyuyorum. Tatlar dilinde patlarken inliyor ve parmaklarımı ağzıma götürüp son tatlılığı yaladığımda küçük bir onay homurdanmasına engel olamıyorum.

Dilimi karnının derisinde gezdirmeden önce büyük bir lokma daha yediriyorum, hızla eriyip karnından aşağıya ve kalçalarına doğru akarken parçalara ayrılmış sundae'yi yalıyorum. Çikolata tatlılığı dengeleyecek kadar acı, biberin baharatı krema ile iyi bir uyum sağlıyor ve içkili vişne şurubu tatlının yağlılığını kesecek kadar asit ekliyor. Ben pasta şefi değilim, ama bu lanet şey işe yarıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Tenini yalarken ve kemirirken ona her şeyi yedirmeyi bitirdiğimde soruyorum. Geriye kalan tek şey karnının üzerinden, amından ve kalçalarından aşağı akan yapışkan şeker izleri.

Dudaklarındaki kiraz ve krema kalıntılarını yalarken "Güzel," diye cevap veriyor. "Şimdiye kadar yediğim en iyi glace bile olabilir. Ama şimdiye kadar yediğim en iyi tatlı mı?" Şişmiş dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen değil."

Lanet olası velet. "O zaman sanırım o ekşi kiraz ağzını çoktan sikmiş olmam iyi bir şey," diye karşılık veriyorum, lekeli ve yapışkan dudaklarını kendi dudaklarımla kapmak için eğilerek. "Yoksa kazanırsam ödül olarak başka bir fahişe deliğini vermek zorunda kalırdın." Nefes nefese kalana kadar onu öpüyorum. Dudağını sertçe ısıriyorum, dilimde kanının tadını aldığımında inliyorum. "Kahretsin, tatlım, tadın cennet gibi."

Gözlerim göğüslerini boyayan çikolata çizgilerinde, çenesinden aşağı damlayan dondurmada, karnındaki yapışkan krema ve vişne karmaşasında ve amındaki parlayan karamel şeritlerinde geziniyor. Au- rélie'nin teni, servis tabağı olarak kullanılmanın verdiği pisliğe ek olarak ellerimin, dişlerimin ve bıçağımın bıraktığı kırmızı izlerle boyanmış. El değmemiş prensesi aldım ve onu tamamen mahvettim. Ve itiraf etmeliyim ki, kirliyen harika görünüyor.

"Ama cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyorsun," diye takılıyorum onu masadan kaldırıp kollarıma alırken, bana karşı çılgınca kıvranırken beyaz gömleğimi kirletmesine aldırmadan.

"Ne yapıyorsun?" diye çığlık atıyor, elleri hala gözlerini kapatan göz bağına doğru havalanıyor. Kollarını vücudunun altına sıkıştırıyorum ve banyoya kadar olan kısa mesafeyi yürürken onu kollarımda sabit tutuyorum.

Ben bıçağı teninde gezdirirken ve sikimi boğazına sokarken onun masanın üzerinde güven içinde ve kör bir şekilde yatmasının çelişkisine gülmekten kendimi alamıyorum ama ben onu kollarımda nazikçe tutmaktan başka bir şey yapmazken o panikliyor. Korunma duygusu en garip zamanlarda ortaya çıkıyor.

"Sakin ol," diye emrediyorum, ses tonum keskin değil yatıştırıcı. "Sadece seni temizleyeceğim, pis kız."

Chapter Nine

Huile de Truffe Blanche

Sekip daireyi doldurmaya başlıyor ve zaten sıcak olan daireyi bunaltıcı hale getiriyor. Aurélie'yi tuvalete yatırdığım yere geri dönmeden önce gece havasını içeri almak için boydan boya pencereleri açıyorum

ve ona olduğu yerde kalmasını söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde bıraktığım yerde, gözbağına dokunmadan alt dudağını çiğniyordu. "Ne kadar iyi bir kız," diyorum sıcak bir tonda, önünde dizlerimin üzerine çöküp kırmızı kumaş şeridi saçlarından nazikçe çözüp beyaz fayans zemine düşmesine izin verirken.

Parlak mavi gözlerini kırıştırarak bir saatten fazla karanlıkta kaldıktan sonra göz kamaştırıcı gelen ışığa uyum sağlarken kalın kirpikleri dalgalanıyor. Maskara gözlerinin altına bulaşmış ve birden gözyaşlarını gizlediğim için aptal olduğumu fark ediyorum. Sanırım onu tekrar ağlatmam gerekecek. "Çok güzel." Parmak uçlarımı gözyaşı lekeli yanaklarında gezdirirken hayranlıkla gülümsüyorum.

Alay ediyor. "Berbat durumdayım." Sanki tam bir enkaz olmanın onu daha da seksi yaptığının farkında değilmiş gibi söylüyor bunu.

"Gördüğüm en güzel dağınıklık," diye katılıyorum yanağına küçük bir çimdik atarak. Elbisesini ortadan kesmeme rağmen hala omuzlarında olan askıları çekiştiriyorum ve kırmızı elbisesinden geriye kalanlar aşağı düşüp yanlarında birikiyor. Onu benimle birlikte duşa çekmeden önce elimi uzatıyorum, suyun sıcaklığı mükemmel derecede haşlıyor.

Duş o kadar küçük ki Aurélie göğsüme bastırıyor, sırtı fayanslı duvara dayalı. Bir kalıp sabun alıp ellerimde köpürttükten sonra cildine götürüp çikolata ve şeker kalıntılarını ovalayarak temizliyorum. Güzel beyaz tenini yıkayıp temizlerken hava bergamot ve karanfilin tatlı kokusuyla doluyor. Göğüslerinin arasındaki kesik şimdi daha da belirgin ve ben sadece dilimi gezdirmek istiyorum

ve dişlerimle yırtıyorum. Sabunu karnının üzerinde ve bacaklarının arasında gezdirerek amındaki son şekerli tatlılığı da duruluyorum.

"Daha fazla, Grey. Lütfen," diye yalvarıyor dikkatimi amından kalçalarına doğru kaydırduğımda. Bugün ilk kez oynadığımız halde boşalmamıştı ve bu yüzden canı yanıyordu. "Bu küçük tatlı amcık kendini dışlanmış mı hissediyor, *chérie*?" Ellerimi tekrar kalçalarına vuruyorum ve kıvrımlarını iyice açıyorum. "Ağzımı ister misin?" Kaygan fayansın üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve içine girmeden önce dilimle onun en- trance'ını çevreliyorum. Yüksek sesle inliyor, sesi duşta yankılanıyor. Parmakları ıslak saçlarımı kazıyor ve ağzımı muhtaç amcığına doğru daha da zorluyor. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, dilimin üzerinde kıvranışını görmek hoşuma gidiyor.

Geri çekilip ona bakmak için topuklarımın üzerinde doğrulduğumda inliyor. "Yoksa sikimi mi istiyorsun?"

"Herhangi bir şey," diye nefes alıyor. Duvara yaslanırken gözleri kapalı, kalçaları kullanılmak için yalvaran çaresiz bir sürtük gibi boş havaya doğru itiliyor.

Her iki avucumu da ıslak tenine vuruyorum, ani acıyla inlerken gözlerini bir sarsıntıyla açmaya zorluyorum. "Gözlerini benden ayırma altın kız ve bana ne istediğini söyle," diyorum.

"Senin sakin," diye mırıldanıyor, ancak boşalacağı anlamına gelse deliklerinden birine herhangi bir şey sokmama izin vereceğinden oldukça eminim.

"İyi seçim," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıyorum, bir elimle onun kaygan kalçasını kavriyorum ve bacağına belime dolayarak açıkta kalmasını sağlıyorum. "Bana tutun ki kaymayasın."

Kollarını boynuma doladıktan sonra, aletimin şişmiş başını damlayan girişiyle aynı hizaya getiriyorum ve ona çarparak onu fayans duvara doğru zorluyorum. Hâlâ içindeyken, diğer bacağına tutup belime kadar getiriyorum, böylece kalçalarımın biniyor. Ayak bileklerini kilitliyor ve ben onu yukarı aşağı zıplatıp her hamlede ıslak duvara doğru iterken sıkı sıkı tutuyor. Islak saçlarım gözlerime dökülüyor ve su sırtıma çarptıkça kavuruyor; işimiz bitmeden tenim kıpkırmızı olacak.

Doruk noktam hızlı ve güçlü bir şekilde geliyor. Ağzına kendi ağzımla saldırıyorum, onu mümkün olduğunca doldurma ihtiyacıyla boğulmuş durumdayım. Benim için açılıyor, dilimi sıcak boğazına sokmama izin veriyor

Bu gece ikinci kez onu d llerimle doldurarak amının içine boşalıırken.

Benimle birlikte boşalıırken ağızımın içine doğru çığlık attığını hissediyorum, d llerimiz kalçalarından aşağı kaymadan ve kanalizasyonda kaybolmadan önce birbirine karışıyor. Aur lie'yi ayaklarının üzerine yatırıp benden arta kalanların suyla birlikte akıp gitmesini izlediğimde hayal kırıklığına uğradığımı fark ediyorum. Onun tertemiz kalçalarına bakıp kaşlarını atıyorum. Duşta seks benim zevkime göre yeterince kirli değil.

"Geri kalanını da temizleyelim ki seni yatağa götürüp tekrar kirletebileyim," diye kulağına doğru hırlıyorum. "Arkanı d n."

Dediğimi yapıyor, etrafında dönüyor, böylece göğüsleri ıslak duvara dayanıyor ve nefis kıcı bu gece ilk kez görüş alanıma giriyor. Ama kıcının sokakta yediği şaplaklardan hatırladığım o m kemm l, süt beyazı olmadığını görünce nefesim kesildi. Alacalı yeşil ve sarıdan oluşan bir karmaşa ve ortasında mor lekeler var. "Ne oluyor Aur lie?" Nefes nefese kaldım. "Ne oldu?"

"*Merde*," diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki onu zar zor duyabiliyorum. Arkasını dönmeye çalışıyor ama kolumu beline dayayıp onu duvara yaslıyorum, böylece hasarı inceleyebiliyorum.

"Ne oldu lan?" Tekrar soruyorum, cevap vermek yerine oyaladığının farkındayım.

"Hiçbir şey," diye karşılık veriyor.

"Hiçbir şeye benzemiyor."

"Düştüm."

"*D şt n* m ?" Kulağa ne kadar saçma geldiğini duyabilsin diye kendi sözlerini ona tekrarlıyorum.

"Evet. Evde merdivenlere takıldım ve sert bir şekilde kıcımın üstüne düştüm."

Kaşlarını çatarak ona bakıyorum, bir mucize eseri şeftali gibi kıcının damlayan suyla nasıl parladığını görmezden gelmeyi başarıyorum. Düşmüş gibi görünmüyor. Kıcını kırbalamış gibi görünüyor.  nce kemerini, sonra da yumruklarını konuşturma eğiliminde olan bir babayla büyüdüğüm için morlukları iyi tanıyorum.

"*Ch rie*," diye azarlıyorum, kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Bana yalan söyleme." Parmak eklemlerimi çürüklerin üzerinde gezdiriyorum. "Biri seni incitti mi? Birinin bağırsaklarını deşip sosis kılıfı olarak kullanmam mı gerekiyor?"

"Hayır, elbette değil, *esp ce de psychopathe*. Düştüm. Her zaman sakar olmuşumdur. Seninle ilk tanıştığımda bisikletle kaymaktan dizlerim kan içindeydi, hatırladın mı?"

Onu ilk kez incinirken gördüğümde bahsettiğinde kaşlarım çatıldı. Kızlar çok kaza yaptığında şüphelenmeye eğilimliyimdir. Üvey annem de çok *kaza* yapardı, ta ki bir gün *kazara* merdivenlerden düşüp boynunu kırana kadar. Sonra kız kardeşim de kaza yapmaya başladı. Aurélie'ye bu konuda baskı yapmak istiyorum ama beni susturmaya kararlı görünüyor. Belki de babasına sessiz bir ziyarette bulunup küçük kızına olması gerektiği gibi davrandığından emin olmalıyım. Aksi takdirde, kız kardeşimle ilişkisini çok ileri götürdüğünde babamın başına gelen kazanın aynısı *babamın* da başına gelebilir.

"Tamam, sen öyle diyorsan," diye cevap veriyorum, sesimde kalın bir şüpheyile. Dudaklarım kulağının arkasındaki o hassas noktaya değene kadar eğiliyorum. "Ama bana yalan söylediğini öğrenirsem, sana o morlukları kim yaptıysa daha beterini yaparım."

Dokunduğumda titriyor ve neredeyse eminim ki benim çarpık kızım onu incitme fikrimi en azından yarı yarıya fark ediyor. Umarım acıdan zevk almaya başlamamıştır çünkü ona sadece canını yakan türden bir sevgi gösterilmiştir.

Ertesi sabah uyandığımda yatağım boştu. Aurélie kollarımdayken uyuyakalmışım ve kırmızı rujla yazılmış, gitmesi gerektiğini ve beni uyandırmak istemediğini belirten bir notla uyanmışım. İlk gece bunu dikkate almadım. Ya da ikinci gece. Üçüncü gece, Paris'te bağlanmaktan bu kadar korkan ve geceleri sokaklarda tek başına dolaşan tek kızı bulduğumu düşünmeye başladım. Ve üç hafta boyunca soğuk bir yatakta uyandıktan sonra, onun reddini kişisel olarak algılamam *gerektiğini* düşünmeye başladım.

Mutfağın açık kapılarına doğru koşuyorum, giderken beyaz üniformamın çarpık düğmelerini düzeltiyorum. Restoran terk edilmişti. Sabahın erken saatlerinin karanlık örtüsü altında, normalde dakik olmaktan çok daha fazlası olarak kabul edilirdim. Ama saat altıyı beş gece Aurélie'yle birlikte sabah ürünlerine bakmaya geç kaldım. Genelde bok gibi uyurum, yatakta asla beşten fazla kalmam, bu yüzden çalar saate hiç ihtiyacım olmadı. Ama nedense onunla birlikteyken uyku bir gece hırsız gibi içeri süzülüyor ve dün gece uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuyu uyudum.

Uyandığımda onun bana sarılmadan, özlemini çektiği yerde olmasından nefret ediyorum. Bu gece, onu yatağa sabitlemek için bağlarımdan birini kullanabilirim ve o zaman gidemez. Mutfağa doğru ilerlerken onun çıplak ve bağlanmış olduğu fikri yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. Işıkları açtığımda ve restoranın düşündüğüm kadar sakin olmadığını gördüğümde gülümsemem azalıyor.

Bembeyaz tezgâhın üzerine eğilmiş bir kız var; bacaklarını iki yana açmış, tanıdık altın sarısı saçları mermerin üzerinde dağılıyor. Arkasında bir adam var; uzun boylu ve yapılı, siyah saçlı ve teninde belirgin bir Fransız bronzluğu var. Adamın bir eli kızın ensesinde, diğeri de kalçalarının arasında. Daha dikkatli bir bakış, külotunun kırmızı dantelden bir su birikintisi içinde yerde yattığını ortaya çıkarıyor. Onları tanıyorum çünkü aşk sarhoşluğu içinde geçirdiğim son birkaç hafta boyunca dairemin etrafına dağılmış olan diğer birkaç çiftle eşleşiyorlar.

Tek bir mutlu an için zihnim gördüklerimi algılayamıyor. O külotlar tanıdık değil çünkü *ona* aitler ve başka bir adam benim olanı okşarken *kızımın* tezgâhın üzerine eğilmesi için hiçbir neden yok. Ama yavaş yavaş mantık, kafamda örümcek ipeği gibi örülen küçük fanteziyi aşındırmaya başlıyor ve yerini gerçeklik alıyor. Tezgâhın üzerine yayılmış olan kız kesinlikle Aurélie'ydi, her ne kadar mükemmel bacaklarının arasında lanet parmaklarını gezdiren sakin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmasa da.

"Ne oluyor lan?" Sesim öfkeyle titreyerek soruyorum. En yakın hazırlık istasyonundaki keskin uçlu bıçakların çok cazip sırasına bakarken yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Deriye ne kadar kolay saplanabildiklerini görmek için içimdeki dürtüyü bastırıyorum. Bu bıçaklardan bazıları kemiği bile kesebiliyor. Gerçekten çok güzel. Tüm o kırmızılar.

İkisi de kendilerini düzeltirken Fransızca küfrediyorlar. Adam Aurélie'nin külotunu çekiştirerek yerine oturturken ve onu kendi tarafına doğru tutarken öfkeli görünüyordu. Tutuşu sahiplenici, bir eli bileğine sarılmış, diğeri kalçasına gömülmüş. Bu jestteki baskınlığı fark ediyorum; ben de kız arkadaşımı böyle tutuyorum.

"Aurélie?" Ses tonumdaki keskinliğe engel olamayarak söylüyorum. Onun adı eskiden dilimde şampanya gibi tatlı ve sarhoş edici bir tat bırakırdı. Şimdi, onu çok tanıdık gelen bir adamın kollarında gördüğümde tadı acı geliyor. Ona doğru uzanıyorum ama o arkasındaki adama doğru daha da büzülüyor. Bu hareket bana zorlama gibi geliyor; deniz mavisini gözleri ona sarılmam için yalvarırken vücudu geri çekiliyor.

"Blaise," diyor yanındaki düzgün yapılı adama, sesi titreyerek. "Bu Grey, Matis'in aşçılarından biri. Grey," sanki söyleyeceği şeyin beni paramparça edeceğini biliyormuş gibi duraklıyor, "bu benim kocam, Blaise."

Ki öyle. *Ne. Ne. Sikeyim.* Bunu *yüksek sesle* söylediğimi ancak adam bana kaşlarını çatığında fark ediyorum.

"Affedersiniz?" diye soruyor adam, ağır aksanlı İngilizcesiyle.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, Aurélie o güzel mavi gözleriyle bana ne anlatmaya çalışıyorsa anlamaya çalışarak. En azından, onunla son birkaç haftadır nasıl ahlaksız manyaklar gibi seviştığımızı tartışmamamız gerektiğini anlayabiliyorum. "Bugün mutfakta Aurélie'nin *kocasıyla* karşılaşmayı beklemiyordum."

Konuşmaya devam ettiğim sürece çuvallamadığıma dair tek işaret onun küçük rahatlatma iç çekişi. "Bugün envanteri yönetmemiz gerekiyordu ve ben bu sabah zaten geç kaldım. İşlerin plana göre gitmemesinden nefret etmiyor musun?" Neredeyse içten gelen bir kahkahayla soruyorum. Kocasının buna inandığından emin değilim.

Kocası biraz da tehditkâr bir tavırla, "Her şey yolunda," diyor.

Aurélie benim neşeli ruh halime ayak uydurmaya çalışmadan önce dudağını ısıırıyor. "Evet, Blaise'in iş seyahatinden birkaç gün erken dönmesi ne büyük sürpriz oldu! Bu sabah restoranı gezmek istediğinde hayır diyemedim. Umarım bu küçük rahatsızlığa aldırılmazsın Grey?"

"Hiç de değil," diye dişlerimi sıkarak karşılık veriyorum, başım dönerken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum. Kız evli. Bütün yaz bu kıza aşık oldum ve o *evli*. Ve ikimizi de aptal yerine koyacaktı.

Kocası *Blaise*, "Tüm paramın neler satın aldığını görmenin zamanı geldi diye düşündüm," diye açıklama yapıyor.

"Para mı?" Şaşkınlıkla sordum. Bu hıyarın restoranla bir bağlantısı olduğu anlaşılıyor ama adının bir kez bile geçtiğini duymadım.

Aurélie, "Evet, Dix'in ana yatırımcısı Blaise," diye cevap veriyor, kırmızı dudakları suçluluk duygusuyla bükülüyor.

Blaise, "Matis'in vizyonu vardı ama avrolar bendeydi," diye ekliyor. "Altı ay içinde Paris'in en başarılı restoranı olacağına dair bana garanti verdi. Fantezilerinin somut rakamlara dayanıp dayanmayacağını göreceğiz."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "*Karınızın* şef yardımcısı olabileceği restoran konusunda pek hevesli görünmüyorsunuz," diye karşılık veriyorum.

Gülüyor. Sinirlerimi bozan korkunç, tiksindirici bir ses. "*Mon chaton* asla şef yardımcısı yapılmayacak. Yazın büyük bir bölümünde ülke dışında olma planlarım varken mutfakta biraz eğlenmem için bana yalvardı, ben de izin verdim." Parmakları Aurélie'nin yan tarafına daha sıkı gömülürken bana komplocu bir tavırla gülümsüyor. "Dizlerinin üzerindeyken çok inandırıcı oluyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Evet, öyle. Ve onu o pozisyonda gördüğü için ondan o kadar nefret ediyorum ki, bulabildiğim en kör bıçakla gözlerini oyup, bir parça baget ekmeğinin üzerine koyup, fayselle ve reçelli bir tartine gibi ona yedirmek istiyorum. "Hayal edebiliyorum," diye cevap veriyorum sonunda bir miktar asitle.

Blaise'in ifadesi bir an için karanlık ve tehlikeli bir hal alıyor, sonra tekrar maskeleniyor. "Karımla biraz konuşmam gerek," diyor, Aurélie'ye sarılışı sertleşiyor. "Sonra da ikinizin sebzeleri ayıklamasına izin vereceğim. Bu sezonki seyahatim bittiğine göre, birbirimizi daha sık göreceğimizden eminim Grey."

"Sabırsızlanıyorum," diye bağıryorum, on iki saatten kısa bir süre önce içine girdiğim kızı sanki onun sahibiymiş gibi tutan adama karşı duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemeye bile çalışmıyorum. Sanırım öyle de sayılır. Bu durumda hıyar olan biri varsa, o da benim. O yokken bütün yaz karısını becerdim. Bu düşünce beni pis hissettiriyor ve iyi anlamda değil.

Mutfakta yalnız olduğumda, en yakın bıçağı bulup elimden geldiğince sert bir şekilde duvara fırlatıyorum. Fırlatmanın nefret dolu gücü bıçağın duvara on santim kadar saplanmasına neden oluyor. "Lanet olsun!" Boşluğa doğru bağıryorum.

Bana yalan söylediğine inanamıyorum. Ve yine de, onun bir yalancı olduğunu hep biliyordum. En başından beri. Yalan söyleyen dudaklarının tadı o kadar tatlıydı ki bir an için unuttum. Sanırım beklenmedik bir anda ortaya çıkıp bu illüzyonu bir cam şeker gibi paramparça ettiği için sikik kocasına teşekkür etmeliyim.

Topuklu ayakkabıların maroken zeminde çıkardığı tanıdık tıkırtıyı duyduğumda sarmalın ortasındayım. Bu sefer yalnızdı, şükürler olsun, ama ifadesi tuhaftı. Çok katı, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyor. Bir keresinde bana ağlamaması gerektiğini söylemişti. Hatırladıkça yumruklarım sıkılıyor.

Ve Aurélie'nin dudaklarındaki parlak kırmızı lekeyi fark ettiğimde kırılacak kadar sert sıkıyorlar.

Öfkemi ve incinmiş duygularımı bir anlığına unutarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ne oldu lan?" Hasarın boyutunu görebilmek için başını yana eğerek soruyorum. "Dudaklarında kan var."

"Blaise başkalarının onun eşyalarına dokunmasından hoşlanmıyor." Elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben onu daha da sıkı kavıyorum. Beklentiyle ona bakıyorum ve hikâyenin geri kalanını öğrenmek istiyorum. "Ona seninle iş arkadaşı olduğumuzu ve başka bir şey olmadığımızı söylediğimde bana inanmadı." Alay ediyor, belli ki benden daha az üzgün. "Dişlerimin arasından yalan söylediğim için bu hiç de şaşırtıcı değil."

Kanı dikkatsizce siliyor, sadece dudaklarına daha fazla bulaştırmayı başarıyor, çok parlak bir ruj gibi. Eğilip kanı yalamak istiyorum. Ama sonra onu kanatan kişinin ben olmadığımı hatırlıyorum ve damarlarım yeni bir ateşle yanıyor.

"Neyse ki beni cezalandırmak için Şef Matis'in ofisine gidip kapıları kapatana kadar bekledi," diye devam ediyor, akıl sağlığımı keskin bir bıçak gibi kesen bir mızrakla. "Olay çıkarmak istemedi."

"Yani *kocan* seni seyircilerin önünde dövmediği için minnettar mısın? Bunun kulağa ne kadar berbat geldiğinin farkında mısın?" Vücudum bir şeyleri mahvetme ihtiyacıyla titriyor. "Nerede o?" Yumruklarımı o şerefsizin suratına indirmeye tamamen hazır bir şekilde soruyorum.

"Gitti. Paris'e yeni döndüğü için yoğun bir günü var. Benimle sonra ilgileneceğini söyledi." Gülümsemeye cesaret ediyor ve ben onu boğazlamak istiyorum. "Sorun değil, gerçekten. Biraz acıyı sevdiğimi biliyorsun."

"Bence ne zaman acı vereceğini *seçmeyi* seviyorsun. Değer verdiğin birine acı vermekten hoşlanıyorsun. Kocan tarafından hırpalanmaktan *hoşlandığını* sanmıyorum."

Dudağını ısırtıyor, dişleri daha fazla kanayana kadar kesiği tahriş ediyor. "Bu o kadar kolay değil Grey. Öylece çekip gidemem." Benden uzağa bakıyor, gözleri hiç görmediğim kadar koyu. "O olmasaydı burada olmazdım."

"Aptal olma," diye homurdanıyorum. "Tüm restoranı finanse etmiş olması umurumda bile değil. Burada olmak için kocanın parasına ihtiyacın yoktu. Buraya kendi yeteneğinle geldin. Çünkü sen *iyi* bir şefsin."

"İşte burada yanıliyorsun, *mon bel Américain*." İç çekiyor, sesi acı ve boş. "Buraya gelmek için hile yaptım Grey."

Sözünü kesmeye başlıyorum ama elini kaldırıp bitirmesine izin vermem için yalvarıyor. Kaşlarını çatarak karşıdaki tezgâha yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturup sabırsız, düşünceli bir sessizlik içinde bekliyorum. "Evet, ben iyi bir aşçıyım," diye devam ediyor. "Çünkü bunun için eğitildim. Ama sen ve Javi gibi değilim. Yenilikçi değilim. Tarifleri takip ederim. Geleneksel olanı yaparım." Bana bakıyor, gözleri suçluluk duygusunun ağırlığıyla dolu. "Şef Matis'in ekibinde yer almam için Blaise'e yalvardım. Ve restoran var olmayacağı için Blaise'in önemli fonları olmadan Şef istemeyerek de olsa kabul etti."

Sözleri içimi boşaltıyor, kalbimi göğsümden söküp atıyor. Kulaklarımı kapatmak ve kulaklarıma zehir gibi damlayan itiraflarının sesini bastırmak istiyorum. Bu, yazın her geçen haftasında daha da çok aşık olduğum kız değil. Bu, ağzı yalanlarla dolu ve bir yandan da kocası olan bir yabancı.

Bekle, bu tam olarak doğru değil. *Ben* garnitürüm, o değil. Bunun farkına vardığımda utanç ve öfke kan dolaşımda egemenlik için yarışıyor. Oyma pratiği için onu mu yoksa onu mu kullanmayı tercih edeceğime ya da belki de kendimi denklemden tamamen çıkaracağıma karar veremiyorum. Kararsızlık tehlikeli bir şey.

"Burada bile olmamalıydım Grey," diye devam ediyor, ihanetinin bıçağını göğsümün derinliklerine saplayarak. "On numara Kolombiyalı bir kızdı. Bir pasta dehası. Mutfak dünyasına ait olmak için o kadar çaresizdim ki bunu ondan aldım. Sen ve ben asla bir araya gelmemeliydik." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ama düşmelerine izin vermiyor. Şu anda bile *ona* itaat ediyor. "Muhtemelen şimdi benden nefret ediyorsundur."

"Kesinlikle deniyorum," diye iç geçiriyorum, öfkemi bedenime geri verirken şakaklarımı ovuşturuyorum. Ama tek hissettiğim yıkım. "Seni zaten *sevmiyor* olsaydım bunu yapmak çok daha kolay olurdu."

Gözleri kapanıyor, yüzünde acı tatlı bir ifade beliriyor. "Bunu kastetmiyorsun," diye fısıldıyor, dudakları titriyor.

"Sen nereden biliyorsun Aurélie?" Tezgâhı itip ona doğru yaklaşarak soruyorum. "O kadar uzun zamandır kendi yalanlarını dinliyorsun ki, gerçeği gözünün önündeyken bile fark edemiyorsun."

Ellerim omuzlarına iniyor ve onu sıkıca tutuyorum. Vücudumdaki şiddeti hissetmesine izin verirken bir yandan da zar zor

hissetmesini engellemek için. "Ayrıca, planın bu değil miydi? Kocan uzaktayken aptal, saf çocuğu biraz yaz eğlencesi için kandırmak mı? Eminim bu tür yaz kaçamakları senin gibi zengin sürtükler için *moda* olmuştur."

"Bunun olmasını benim istediğimi mi sanıyorsun?" diye bağılıyor, küçük elleri göğsüme bastırıyor. "Elime geçen her fırsatta seni kendimden uzaklaştırdım! Soğuk ve acımasızdım ve senin tek yaptığın daha fazlası için yalvarmaktı. Bu işin asla yürümeyeceği konusunda seni uyarmaya çalıştım."

Acı acı gülüyorum. "Fransızca olmalı çünkü kesinlikle mesajı almadım."

Hissetmemesi gereken duyguları kontrol etmeye çalışmanın ağırlığı altında yüzü buruşuyor. "Sana değer veriyorum Grey. Her gece kendimi senden ayırmak işkence gibi. Yavaş yavaş parçalanmak gibi."

Farkına vardım. "*Onun* yüzünden ayrılıyordun." Onun adını söylemeyeceğim. Ağzımda böyle tatsız bir tat olmasına dayanamıyorum.

Başını sallıyor, tek bir damla gözyaşını silkeleyip yanağından aşağı süzülmesini sağlıyor. Öne eğilip dilimi çenesinden alnına kadar teninde gezdiriyorum, yüzündeki ılık tuzu yalıyorum. Mutlu gözyaşları tatlıdır, coşku gözyaşları narenciye gibi zingirdar, üzgün gözyaşları ise pişmanlık ve kaybın acısını barındırır. Onun gözyaşlarının tadı şekersiz saf bitter çikolata gibi.

"Dairemizde güvenlik var," diye açıklıyor. "Personelimiz var. Geç saatlere kadar çalışmam, yeni açılan bir restoranda çalışmam ve mutfakta ekstra pratiğe ihtiyaç duymamla açıklanabilir. Bir gece eve gelmemek, Blaise'in ilk uçakla eve dönmesine ve kemerini, yumruklarını ve aletini kullanarak, bırakın yürümeyi, ayakta zor durana kadar iyi bir eş olmanın görevleri konusunda beni *eğitmesine* neden olur."

Titrek bir nefes alıyor. "Kendimi korumam için her gece yanından ayrılmam gerekiyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, ayrılmak, kalmakla kazanacağım cezadan daha fazla acı verebilirdi."

Cezayir menekşesi gözleri benimkileri buluyor, dolgun kirpikleri ıslak, altlarında siyah lekeler var. Bana bakarken sessiz, çözemediğim bir şey için yalvarıyor, dudakları titriyor ve titremesini engellemek için alt dudağını ısırtıyor. Hemen dudağını dişlerinin arasından çekiyorum. Eğer dişlerini onun yumuşak tenine geçirecek biri varsa, o kişi ben olacağım.

Ve ateşli bir dürtü patlamasıyla bunu yaptım, eğildim ve dudağını ağzıma aldım. Sertçe ısırđım, keskin dişlerim, göt herif kocasının izniyle zaten var olan kesiğı tahriş etti. Derisi kolayca kırılıyor, tadı dilimde patlıyor. Ondan içiyorum, kollarını etrafıma sarıp sessizce daha fazlasını almam için yalvarırken onu yutuyorum.

"Benimle gel," diyorum dudaklarımın arasından. "Hemen şimdi." Sıcak dili ağzıma kayıyor ve onu sertçe emiyorum. İnleyen iniltisi sertleşmiş sikimi acı içinde kotuma bastırıyor. "Restoranı unut." Elim boğazına dolanıyor, onu kendime doğru çekiyor, nefesini kesecek kadar sert bastırıyorum. "Sous olmayı unut."

Diğer elim beyaz elbisesinin altından kayarak göğüslerini tırmalıyor. Ben nazik değilim, o nazikten hoşlanmıyor. Bu düşünce bana ona sert davranmayı seven diğer adamı hatırlatıyor ve elim kalçalarının arasından aşağı kayıyor ve amını acımasızca kavırıyor. "O aptal kocanı unut," diye kulağına karşı homurdanıyorum. "Sadece sen ve ben olabiliriz."

Bana karşı yumuşadığını hissediyorum, sadece bir anlığına ve bedenim onu gerçekten benim olmaya ikna edebileceğim umuduyla elektrikleniyor. "Amerika'ya gidebiliriz, seni asla bulamayacağı bir yere. Kendi restoranımızı açabiliriz. Gold and Grey's. Hayatımızı istediğimiz gibi yaşayabiliriz. Ve sen asla ayrılmak zorunda kalmazsın. Uykuya dalar ve ait olduğun yerde, benim kollarımda uyanırsın."

Çekilmeden önce altımda titriyor. Yanakları ağladığını görmeme izin vermediğı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kendini tuttuğum yerden çekmeden önce titrek bir nefes alıyor. "Yapamam," diyor, iki kelimelik ret basit ve kesin.

"Evet, yapabilirsin," diye cevap veriyorum, ses tonum o kadar güçlü ki bir emir gibi geliyor.

Gözlerindeki hüznün hayal kırıklığına dönüşüyor. "Tamam, yapmayacağım." Öfke kanımda yeniden alevleniyor, vücudumda dalgalanıyor ve dol-

bana ateş püskürüyor. "Ne demek *yapmayacağım*?" İçini çekti. "Karışık bir durum."

"Beni önemsiyorsun, değil mi?"

"Evet-"

"Ve kocan da istediğini elde edemediğinde sana vurmayı seven, küfürbaz bir amcık mı?"

"Bazen, bu-"

"O zaman bana oldukça basit geliyor."

Aur lie sanki bir çocuğa dünyanın nasıl işlediğini anlatmaya çalışıyormuş gibi, "Bu konuda hiçbir şey basit değil," diye öfkeyle homurdanıyor. "Blaise kolay kolay gözden çıkarılacak biri değil. Eğer gidersem, peşimden gelecektir."

Onun durumunu anlamadığımı, başkalarının zayıflıklarından beslenen erkeklerin hastalıklı acımasızlığını hiç bilmediğimi düşünüyor. Ama her gün yumruklarla karşılandığım bir zaman vardı. Ta ki bir gün babamın diğer herkesi kum torbası olarak kullanmasına izin vermemeye karar verene kadar. Korkunun yarattığı bulanıklığı ortadan kaldırdığınızda, hayatınızdaki canavarlar çok daha küçük görünüyor. Ve eğer bunu yapmak için motivasyonunuz varsa, tacizci hıyarlarla aslında oldukça basit bir şekilde başa çıkılabilir. Görünüşü göre, onlar da sizin kadar kolay kanıyorlar. Sadece bı aklarınızı keskin tuttuğunuzdan emin olun.

"Bırak denesin," diye homurdanıyorum, şimdiden kocasını hayatından sonsuza dek çıkarmanın yollarını düşünüyorum. Ona uzun zamandır tatmadığını tahmin ettiğim  zg r domu tattırmak için.

"Onu durduramayacaksınız."

"Peki neden olmasın?" Lanet olası kocasının neden benden daha büyük bir tehdit olduğuna dair tek bir sebep göstermesi için ona meydan okuyarak soruyorum.

Aur lie bana aptalmışım gibi bakıyor. "Fransa'daki bütün gıda kurullarında o var. AB kurullarının yarısında. Bir restoranın başarısız olmasını isterse, olur. Eğer bir restoranın başarılı olmasını istiyorsa, bu neredeyse altın değerinde çünkü doğru insanları tanıyor. İstese Michelin yıldızlarını satın alabilir, daha önce de aldı. O paslanmaz  elik gibidir ve hiçbir şey ona dokunamaz."

Yaklaşıyorum, sırtı mermer tezgahın kenarına değene kadar kendimi ona doğru bastırıyorum. "Peki ben neyim o zaman?"

Kırmızı dudaklarını büken g l msemi hüzünlü. "Sen sadece büyük hayalleri olan küçük bir şefsin, paran yok, çok az beklentin var ve hayatımda gördüğüm en güzel alete sahipsin."

"Açıkçası, şimdiden üstünlük bende gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum, dizimi kalçalarının arasına bastırıyorum ki şimdiye kadar gördüğü en güzel siki onun için ne kadar sert olduğunu hissedebilsin.

Bana s rt nmekten kendini alamıyor, beyaz elbisesini kalçalarına doğru çekerek amcığına yaklaşmamı sağlıyor. Bacaklarının arasından görünen kırmızı külotunun dantellerini görebiliyorum. Kocasının daha bir saat önce ayak bileklerine doladığı külot. Kocasının ona dokunduğunu düşünmek beni  fkelendiriyor.

Akıl sağlığının sınırında. Küçük beyaz elbisesinin kenarından tuttum ve kalçasına kadar yırttım. Şok içinde nefesi kesiliyor, geri alınamayacak kadar pervasızca bir Şey yaptığımı biliyor.

"Grey, yapamayız," diye inliyor bacaklarını daha da açarken. "İkimizi de mahvedecek."

"Bırak onu." zerine eğilip tezgâhtan bir bıçak alırken onu tezgâha doğru daha sert itiyorum. Bıçağı kalçası boyunca ve külotunun altından geçiriyorum ve bileğimin bir hareketiyle malzeme parçalanıyor. "Beni seç." Bıçağı karnının üzerinden diğer kalçasına doğru kaydırıyorum ve külotunu keserek yere düşmesine izin veriyorum. "Sana ihtiyacın olan her Şeyi verebilirim." İki yzgecimi amına sokuyorum, Şimdiden benim için ne kadar sırlıslıkam olduğunu hissedince inliyorum. "Amcığın sana kimin sahip olduğunu biliyor ve bu lanet olası kocan değil."

"Her Şeyi riske atmaya değmez Grey," diye pantolonunu indiriyor, bacağını kalçama doluyor, böylece onu daha derinden parmaklayabiliyorum. Diğer bacağını tutup onu tezgâhın üzerine atıyorum, böylece mutfağın tepedeki ıŐıklarında mkemmek, damlayan amının her ayrıntısını görebiliyorum. "Aramızdaki bu Şey sahip olduğum her Şeyi kaybetmeye değmez."

Vücudu bana her Şeyi vermeye istekliyken bile ağzının benimle nasıl savaŐtığını gryrm. Elim boğazını bulup bahanelerini boğacak kadar sertçe sıkarken sıkılmış dişlerimin arasından "Konuşmayı kes *amına* koyayım!" diye homurdanıyorum.

"Grey, dur," diye soluk soluğa bağırıyor. "Bunu duyman gerek."

"Ne var, Aurlie?" Gmbrdyorum, elimi hafifçe gevŐetiyorum. "Benim zaten bilmediğim ne söyleyebilirsin ki?"

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye boğuk bir sesle konuŐtu. "Gözlerinde dönen acıma ve öfkeyi görebiliyorum. Ama beni kurtarmana ihtiyacım yok. Kapana kısılmadım. Ben bir kurban değilim. Bunu ben *seçtim*."

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum, boynundaki elimin gücü azalıyor.

"Onunla evlendiğimde neye bulaŐtığımı biliyordum," diye itiraf ediyor usulca. "ıktığımız dönemde La Place'deki akşam yemeklerimizden birinde bana ilk kez vurdu. Herkesin içinde. Kimse kılını bile kıpırdatmadı."

Onu öldüreceğim; çoktan karar verdim. Geriye kalan tek Şey, sonunda kan kaybından ölmesine izin vermeden önce ona ne kadar acı ektireceğim.

"Sonrasında," diye devam ediyor. "Özür olarak elmas bir bilezik aldım. O andan itibaren istismarın işlemsel olacağını biliyordum.

-Katlandığım acı ve aşağılanma bir bedeldi. Ve hayatımın uzun yıllarını bazen temel ihtiyaçlarımdan bile mahrum kalarak geçirdikten sonra, bu ödemeye fazlasıyla razı olduğum bir bedeldi."

Kanımın donduğunu hissediyorum. Bunu bilerek seçti. Güzel elbiseler ve kırmızı tabanlı ayakkabılar için bedenini ve ruhunu sattı. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. "Hak ettiğin gibi vücuduna tapacak bir adam y e r i n e seni her gün ezecek bir adamı seçecek kadar altın avcısı bir fahişesin, öyle mi?"

"Anlamamı beklemiyorum-"

"Haklısın. Ruhunuzu nasıl bu kadar ucuza satabildiğinizi anlamıyorum."

"Siktir git Grey," diye tükürüyor ve tezgâhı itmeye çalışıyor. Boğazını tutarak onu geri çekilmeye zorluyorum ve sırt üstü yatana kadar üzerine eğiliyorum.

"Bunun bedelini karşılayabileceğimden emin değilim, *chérie*," diye karşılık veriyorum, sözlerim kırmızı şarap gibi acı ve aynı derecede asitli. "Ama bana yeterince yalvarırsan o sürtük deliklerini bedavaya sikerim."

"Zalimlik ediyorsun," diye soluk soluğa kalıyor.

"Ama sen böyle seviyorsun, değil mi altın kız?" Uzanıp pantolonumun düğmelerini açıyorum ve ereksiyonum serbest kalana kadar aşağıya doğru çekiyorum. "Ne olacak?"

Dudağını ısıırıyor, kararsızlık o güzel, hain gözlerini dolduruyor. "Lütfen," diye fısıldıyor sonunda.

"Lütfen, ne? Açık konuşman gerektiğini biliyorsun Aurélie. Bana ne istediğini söyle. Ne sikim *olduğunu* söyle." Bütün ocak alevleri yüksek ısıya ayarlıyken beni sobanın üzerine itmek ister gibi bakıyor. Ama bu onun amını daha az ıslak yapmıyor. Vücudu her zaman beni arzulayacak. Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret etse bile. "Nesin sen?" Tekrar soruyorum, onu son kez becermeden önce küçük düşürme şansının tadını çıkarıyorum.

"Bir fahişe," diye nefes alıyor, kaşlarının arası çatılıyor.

"Peki bu yalancı fahişe ne istiyor?" Soruyorum, kalçalarını tokatlayarak ayırıyorum ve onu iyice açıyorum.

"Sürtük deliklerimi sikmen için."

Kendini benim için alçalttığını duyunca inliyorum. "Yalvardığında çok güzel oluyorsun." Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum.

"Yumuşak mı istersin, yoksa acıtmamı mı istersin?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

Aur lie dudağını ısıyor, ona son dokunuşunun ona zevk mi yoksa acı mı vereceğine karar vermeye çalışıyor. "Lütfen acıt," diye yalvarıyor sonunda.

Altın kızım onu mahvetmem için beni serbest bıraktığında boğazımda kana susamışlığın derin hırıltısı duyuluyor. Bileğinden tutup onu tezgâhtan kaldırıyorum ve yüzünü soğuk mermere bastırarak tezgâhın üzerine eğilmesi için çeviriyorum. Onu aşığıda tutmak için bir elimle saçlarını avuçluyorum, diğ r elimle de beyaz elbisesini kalçalarına kadar çekiyor. Kı ının derisi krem si ve saf, ama uzun sürmüyor.

K lotunda kullandığım bıçağı tezgâhtan alıp düz tarafını kı ının iz bırakmamış derisine vuruyorum. Aur lie şoktan  ı lık atıyor ve derisinde hemen kırmızı bir renk oluşuyor. Bıçağı ona tekrar vurmak için kullanıyorum, paslanmaz  elik cezalandırıcı ve soğuk. İnlıyor ama bana karşı koymuyor, hatta kıçına defalarca vurup tüm öfke, nefret ve acımı teninden çıkarırken irkilmiyor bile.

"Senden nefret ediyorum amına koyayım," diye ısıyorum, bir yandan da bıçakla cesaret edebildiğim kadar sert vuruyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, bir darbe daha aldığında sesi titriyor. "Daha fazla."

Ona tekrar vurduğumda, sapı yeterince düz tutamıyorum ve derisi bıçağın kenarına takılıyor. Soluk teninde ince bir kırmızı dilim patlıyor. Bıçak o kadar keskin ki Aur lie kesiğ e hemen tepki vermiyor. Ta ki ben parmaklarımla yarılmış derisine bastırıp daha fazla kanamasını sağlayana kadar. Ağlıyor ama gözlerine baktığımda tek damla gözyaşı d kmediğini görüyorum. Kendini tutuyor. Zırh giyiyorsa onu kıramam.

"Benim için ağlamamı istiyorum," diye emrediyorum, ona küçük bir kırmızı dilim daha vermek için yeterli bir açıyla vuruyorum. Nefesi kesiliyor ama yine de bana istediğim tepkiyi vermiyor. "Lanet olası gözyaşlarını görmek istiyorum." Bir darbe daha, bir kesik daha. "Son kez söylüyorum, o gözyaşlarının *benim* olmasını istiyorum." Metali tenine vuruyorum, bu sefer kanımdaki yıkımı temizlemeye çalışırken daha derin kesiyorum. "Hepsinin benim olması gerektiğ  halde."

Sonunda Aur lie'nin yanaklarından ılık gözyaşlarının süzülmesine neden olan şeyin acı olduğunu sanmıyorum. "Acıyor mu, *ch rie*?" Elimi fırçalayarak soruyorum.

Başparmağımı gözyaşlarının üzerine koyup dudaklarıma götürüyorum, böylece pişmanlığının acısını tadabiliyorum.

"Evet," diye hıçkırıyor, göğsü mutfağın ortasında dağılmamak için gösterdiği çabayla kabarıyor.

"Güzel. Daha fazlasını alabilir misin?"

Saçları y u m r u ğ u m a dolanmış halde başını sallayabildiği kadar sallıyor. "Evet, şef."

Lanet olsun. Bu iki tatlı kelimeyi duyduğumda hâlâ ona boyun eğmek isteyen yumuşak tarafımdan nefret ediyorum. Eğer hain kalbimi kesip atabilseydim ve hala aşçı yardımcısı olacak kadar uzun süre hayatta kalabilseydim, yapardım. "Kıpırdama," diye emrediyorum ondan hışımla uzaklaşmadan önce. Kirazın tatlılığını koklamadan nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var ve kilerden yağ almam gerekiyor ki onu güzelce mahvetmeyeyim. Bulduğum ilk yağı kaptığım gibi kızın hâlâ tezgâhın üzerinde iki büküm yattığı yere doğru fırlıyorum.

Ona hiçbir uyarıda bulunmadan şişenin tıpasını çekiyorum ve kıcının üzerine bir miktar döküyorum. Sıvıyla temas edince biraz sıçırıyor ama geri çekilmiyor. Kokusuna bakılırsa, bu trüf yağı. Benim favorim. Parmaklarımla kıcına sürüyorum, kesiklerine ve bıçağımın açtığı kırmızı yaralara bulaştırıyorum. Tüm kıcı parlak ve ısıltılı olduğunda, parmaklarımı yanaklarının arasına daldırıyorum ve yağı göt deliğine sürmeye başlıyorum. İşte o zaman altımda kıvranmaya başladı.

"Amcık kocan seni buraya mı götürüyor?" Parmaklarımla arka deliğine dokunarak soruyorum.

"E-evet," diye cevap veriyor, sesi titriyor.

"Güzel." Elime biraz daha yağ döküyorum ve ereksiyonumu yağlamak için kullanıyorum. "O zaman beni almak için yarı hazır olmalısın." İki elimle kıcını açtım ve sikimin şişmiş başını çatlağında yukarı aşağı kaydırarak kayganlaştırıcıyı etrafa sürdüm.

"Grey," diye yalvarıyor, altımdan kaymaya çalışırken sesi paniklemiş gibi çıkıyor. "Sen ondan çok daha büyüksün."

Dirseğimi sırtının küçük kısmına atıyorum ve vücudumun üst kısmının ağırlığıyla onu aşağıda tutuyorum. "Oh, sence acır mı, *chérie*?" Aletimin başını onun göt deliğiyle aynı hizaya getiriyorum ve sıkı kas halkasına bastırmaya başlıyorum. "Güzel, bu onu daha da iyi yapar." Sonra zorla içine giriyorum.

Çığlık atıyor ve bu sesle sikimin içinde nabız gibi attığını hissediyorum. "Seni bırakmadan önce her parçana sahip çıkacağım," diye homurdanıyorum

Neredeyse sonuna kadar çekerken kulağına doğru. "Çünkü sana her parçamı verdim." Ona tekrar sertçe çarpıyorum, horozumu almasını sağlarken çığlıklarının sesini seviyorum. "Bu çok adil, sence de öyle değil mi?" Aurélie'nin kıcını kullanırken mutfak duvarındaki saate bakıyorum, restoranın mevcut malzemelerinin envanterini çıkarmamız gereken zamanı çoktan boşa harcadığımızı biliyorum. Meyve satıcısı beş dakika içinde günün ilk ürünü ile burada olacak. Yani

Acele etmekten nefret etsem de, kaybedecek zamanımız yok.

"Satıcılar bugünün ürünleriyle gelmeden önce beş dakikamız var," diyorum ona sert ve hızlı bir şekilde pompalarken. "Ya o zamana kadar boşalırsın ya da kıcını dölle doldurur ve günün geri kalanında seni ağırlı bırakırım." Elimi bacaklarının arasına sokuyorum ve şişmiş klitorisini buluyorum. "Ne diyorsun, altın kız? Bana bir tane daha vermek ister misin?"

"Grey," diye hıçkırıyor, bu tek kelime aynı anda hem üzgün hem de çaresiz.

"Bu, adımı o güzel, yalancı dudaklarından son kez duymak isteyişim, *chérie*. O yüzden bunu iyi değerlendir." Klitorisine sevdiği şekilde, yumuşak ve hassas bir şekilde dokunurken, kıcına bir hayvan gibi vuruyorum, ona sevdiği tüm acıyı da veriyorum. Bir orgazmın ilk dalgalarıyla tüm vücudu gerilmeye başladığında, etrafımda daha da sıkı kenetlendiğini hissediyorum. "Gel, Aurélie," diye emrediyorum.

"Grey," diye haykırıyor doruk noktası onu parçalayıp kırılgan bedeninden çığlıklar koparıırken.

Onunla birlikte kendi zirveme ulaşana kadar şiddetle içine giriyorum. Eğilerek dişlerimi boynuna geçiriyorum ve içimde zonklayan zevki dışarı atıp onu son kez dolduruyorum. Sonunda çekildiğimde, göt deliğinden ve kalçalarından aşağıya döl damlıyordu. Karşı koyamayıp bacaklarının arasına diz çöküyorum ve onu yalayarak temizliyorum. Yağdaki trüf mantarı kıcının topraksı tadını ve kendi dölümün tuzluluğunu tamamlıyor. Şaşırtıcı derecede dengeli bir tat bileşimi.

"Satıcılar gelmeden önce temizlenmek için iki dakikan var," diyorum ona, ayağa kalkıp pantolonumun içinde kendimi yeniden ayarlarken. "Tabii hem fahişe rolü yapmak hem de *öyle görünmek* istemiyorsan?"

Aurélie titrek bacakları üzerinde ayağa kalkıyor, yanağı tezgaha bastırıldığı için kızarmış. Kıcı kırmızı yaralar ve kesiklerle kaplı, elbisesinin beyaz kumaşından belli olacak şekilde.

aynı zamanda yırtık. Vücuduna dehşet içinde baktığını gördüğümde ona "Şefin beyazları bunu kapatacaktır" diyorum.

"Hâlâ konuşmamız gerekiyor," diyor ve elbisesini neredeyse çıplak amını örtecek kadar aşağı çekiyor. Bu gece eve külot giymeden gidecek. "Onun haberi olmadan birbirimizi görmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Konuşmamıza gerek yok," diye alay ediyorum.

"İşimiz bitti." "Yine de-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Sırf pahalı ayakkabı koleksiyonunu elinde tutabilmek için her gece seni döven adamın evine giderken bana vermeyi seçtiğin kırıntıları beklemeyeceğim. Her sabah boş bir yatakta uyanıp orada olmanı dilemekten daha fazlasına ihtiyacım var. Ve aptal yerine konmaktan bıktım."

"Özür dilerim," diye inliyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

Gözyaşlarına ben de ona inandığım kadar inanmıyorum. "Bu özrü az önce *siktiğim* kışına sokabilirsin, tatlım."

Chapter Ten

Boudin Noir aux Pommes

I Dix'ten ayrıldıktan sonra eve gitme. Geceki işim henüz bitmemişti. Onun yerine Rue Montorgueil yakınlarındaki boucherie'ye yürüyeceğim. Öğleden sonra Philippe ile irtibata geçtim ve ona mesai saatleri dışında son hazırlık için ekipmanlarını kullanmam gerektiğini söyledim.

Sous kazanmadan önce meydan okuma.

Tamamen yalan değil. Bir meydan okuma kaldı. Onuncu meydan okuma. Restoranın adı düşünüldüğünde bu çok uygun. Javi son üç yarışmadan birini kazandı; ben ikisini kazandım. Bana göre neredeyse eşit durumdayız ve beni öne geçirip birinciliğe taşımak için özel bir şey yapmak gerekecek.

Ama bu gece sadece yemekle ilgili değil. Hayır, bu gece hak ettiğinden çok daha fazlasını almış olan bir paraziti ortadan kaldırmakla ilgili. Ve artık başkalarından beslenmesine izin vermeyeceğim. Bu gece, Blaise Moreau'nun kanı akacak.

Aur lie'den ne kadar nefret etsem de, bu yaz birlikte yaptığımız şeylerin cezasını onun çekmesine izin vermeyeceğim. Eğer gitmeye istekli olsaydı - güzel ve gerçek bir şey için lüks bir hayattan vazgeçecek kadar cesur olsaydı - bu tür aşırılıklara gerek kalmazdı. Ama o *onu* seçti ve benim elim zorlandı.

İstismarı görmezden gelmiyorum ve bu tür tutarlı bir zulmün kontrolsüz kalmasına izin vermeyi reddediyorum. On yedi yıl boyunca babamın sert yönetiminden uzak yaşıdıktan sonra, bir daha asla başkalarının acılarına ortak olmayacağıma yemin ettim. Ve onun kararı, bu yemini çok aşırı ve kalıcı bir ölçüde yerine getirmemi sağlıyor. Bu durumu kan dökmeden çözmek daha uygun olurdu, ancak bu yolun çok daha eğlenceli olduğunu itiraf edecek kadar d r st m.

Oraya gittiğimde boucherie karanlıktı. Bu bloktaki diğer tüm dükkânlar gibi onlar da saatlerdir kapalı. Sokaklar çoğunlukla boş; insanlar daha gün ışığı olmasına rağmen evlerinin rahatlığında. Yedek anahtarımle dükkânın kapısını açıyorum ve görevim için hazırlanmaya başlıyorum.

Her gün kan, organ, kas ve kemikle uğraşan bir yerde bir cesedi parçalara ayırmak son derece mantıklıdır. Hortumlar ve kanalizasyonlar sayesinde dağınıklık ve atıklar zaten dikkate alınmaktadır. En keskin bıçaklardan, satırlardan ve kemik testerelerinden bolca var. Eti düzgün bir şekilde işlemek için ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız. Ve Philipe'nin dükkânın arkasında hayvan atıkları için bir yakma fırını var. Bu gecedan sonra Aurélie'nin domuz kocası hiç var olmamış gibi olacak.

Kocasını yalnız yakalamanın gerçekten daha zor olacağını düşünmüştüm, ama onun gibi zengin puştların şaşırtıcı derecede basit olduğu ortaya çıktı. Erkekliklerine ve itibarlarına bir darbe indirdiğinizde neredeyse dizlerinin üstüne çöküyorlar. Sonunda, Blaise Moreau'yu ortaya çıkarmak için gereken tek şey, çıplak karısının, elim boğazına dolanmış ve kiraz dudakları adımı inlerken mest olmuş bir şekilde açılmış halde sikime binerken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Fotoğrafta açıkça *görülebilen* geniş dövmelemlerimle, Bayan Moreau'nun kocası tarafından sikilmediği çok açık.

Onun sandığı gibi aşağılık bir pislikmişim gibi davranarak Aurélie'nin telefonundan gizlice numarasını çaldım ve ona para talebiyle birlikte fotoğrafı gönderdim, yoksa bu fotoğraf ve bunun gibi elimdeki diğer yirmi fotoğraf Paris'teki her haber yayınına gönderilecekti. Dix'e geldikten sonra onun hakkında biraz araştırma yaptım. Meğer Blaise oldukça sosyetik biriymiş, her ne kadar şiddete olan eğilimini gizleyebilmek için karısını gözlerden uzak tutsa da. Ve Moreau'nun boynuzlu olduğuna dair özel bir bilgi, Parisli yüksek sosyete dalkavukları arasında büyük bir dalgalanmaya neden olacaktı.

On bin avronun dokuzda, on beş dakika önce açıklanacak bir yere elden teslim edilmesini talep ettim. Eğer dokuzu beş dakika geçe gelmezse ya da başka birini getirirse, her yerde pho- tos patlatılacak. On bin dolar Blaise'in beni ciddiye alması için yeterli ama kararını gözden geçirmesini gerektirecek kadar değil. Onun gibi hıyarlar için birkaç bin peni demek. Ve lanet bir aptal gibi, şartlarımı kabul etti.

Beş dakika oldu ve kapıdan içeri girmesini beklerken vücudum adrenaline titriyor. Bunu en son yaptığımda plansız ve dağınıktı. Benden daha büyük ve daha güçlü birini zapt etmenin ne kadar çaba gerektireceğini düşünmemiştim. Bu sefer titiz olmayı planlıyorum.

Elimdeki metal tokmağı çeviriyorum, bu kadar küçük bir şeyin bu kadar güçlü hissettirmesine bayılıyorum. Onu bayıltmak için etkili bir şey bulabilirdim. Ketamin, fentanil, morfin; nerede arayacağınızı bilerseniz Paris sokaklarında her şeyi bulabilirsiniz. Ama uyuşturucular zihni ve etin kalitesini bozar. Ve ona tam olarak ne olduğunu anlayacak kadar akli başında olmasını istiyorum. Et tokmağı Au- rélie'nin kocasını bayıltmak için yeterli olacak, böylece onu arkadaki et dolabına sürükleyebilir ve diğer domuzlarla birlikte asabilirim.

İki dakika kala dükkânın önünde bir hışırtı duyuyorum. Herif erken gelmiş. Atmosferin davetkâr olması için kapıyı kilitlemedim ve tüm ışıkları açık bıraktım. Kimse gece vakti karanlık bir kasap dükkanına girmek istemez. Kim bilir gölgelerde ne tehlikeli şeyler gizleniyordur.

"Gavin Greyson," diye sesleniyor öfkeli bir ses ve ardından bir kapı çarpılıyor. "Neredesin, *Salaud*?"

Amcık benim tam adımlı biliyor. Görünüşe göre o da yeniden arama yapıyormuş ama bu onu kurtarmayacak. "Buraya," diye cevap verdim. "İşimizi en iyi ofiste yürütebileceğimizi düşündüm." Ofiste değilim. Karşısındaki depoda Blaise'i bayıltmak için bekliyorum.

"Sen *chantage* işine iş mi diyorsun *Connard*?" diye bağılıyor yaklaşırken. "Aurélie'nin bu kez bu kadar alçalmasına şaşırdım. Elbette daha önce de bir takım şüpheleri oldu. Ama hiçbir zaman Paris'in *bu* yakasında saklanmayı ve para için bahisçilerine şantaj yapmayı seven sıradan bir sıçanla olmamıştı."

Hıyar bir kapıyı tekmeliyor -tahminimce kasap odasına açılan kapıyı. "Şehirde bizim artıklarımızla yaşayan, pisliğinizi ve hastalığınızı yayan diğer haşereler gibi siz de yok edilmelisiniz." Bir kapı daha çarpılır. Ofise varmadan önce iki kapısı daha var. Ya açık ofis kapısından içeri girdiğinde kafasının arkasına vuracağım ya da saklandığım yerin kapısını açtığında taşaklarına vuracağım.

"Aurélie'yi senin bulaşıcı dokunuşlarından arındırmak çok zaman alacak. Kanı akana kadar uzun ve yavaş bir şekilde kanını akıtmam gerekecek.

yeniden saflaşacak. Ancak o zaman onun için sakladığım cezaya uygun olacak." Duvara arpan bir kapı sesi daha duyuldu. Bir tane daha kaldı. "Onun kararsız amcığı bana çok uzun zamandır sorun çıkartıyor. Sanırım onun fahişeliğini kontrol altında tutmak için bazı kalıcı değişiklikler yapmamın zamanı geldi."

Yumruklarımı o kadar sert sıktım ki tırnaklarım avuç ierimi kesti. Bunu hızlı yapacaktım. Girip ıkacaktım, böylece onun sefil varlığından olabildiğince çabuk kurtulabilecektim. Ama şimdi, o şeytani pi, günahlarının bedelini bir kilo etle ödeyene kadar her seferinde bir dilim acı çekecek.

"Umarım amcığı uğruna ölmeye değer, *Connard*." Saklandığım yerin hemen önünde ayak sesleri duymadan önce bir kapı çarpıyor. Yemi yutup açık ofise girdiğini duymadan önce bir an durdular.

Gizlenmek yerine hızlanmaya karar vererek, depo dolabından fırlıyorum ve herif daha arkasını dönmeye fırsat bulamadan aramızdaki dört basamağı kapatıyorum. Tokmakla kafasının yan tarafına vuruyorum ve koca gövdesi saniyeler içinde tatmin edici bir *gümbürtüyle* yere düşüyor. Cesedini koridorda sürüklemek için eğildiğimde, kemerine sıkıştırılmış bir ateşli silahın metalik parıltısını görüyorum. Pi herif bıçaklı kavgaya silah getirmiş.

"Seninle işim bittiğinde onun amcığının uğruna ölmeye değmeyeceğini düşüneceğini garanti ederim *Connard*."

BİLİNCİ YERİNDE OLMASA BİLE, 1.80 boyundaki yapılı bir adamı ipe dizmek kolay bir iş değildir. Onu çırılçıplak soyduktan sonra ellerini arkadan bağladım ve ayak bileklerini iple sabitledim. Ağzını tıkama ya da gözlerini bağlama zahmetine girmedim. Aurélie'ye yapmayı planladığı gibi, yavaş yavaş kanını akıtırken onu izlemesini istiyorum. Ve çığlıklarını duymak bunu daha da tatlı kılacak.

Sonunda Blaise'i metal kasap kancasından baş aşağı sarkıtmak için birkaç deneme yapıyorum, vücudu bir o yana bir bu yana sallanırken saçları ancak yere değiyor ve yanındaki ölü domuz leşlerine çarpıyor. Bir saat kadar sonra derisini yüzdüğümde neye benzeyeceğinin küçük bir önizlemesini görebiliyor.

Et dolabının içi buz gibi değil ama Aurélie'nin kocasının gelmesini beklerken ince, beyaz düğmeli gömleğimin içinde rahat edemeyeceğim kadar soğuk. Paslanmaz çeliği ellerimde evirip çeviriyorum, keskin bıçağın ışığı yakalayışını seviyorum. Daha ağır satırlardan biri yerine daha hafif, daha az tehditkâr görünen bir bıçak seçtim. Bu bıçak kemiği kesmiyor ama deriyi kastan tereyağı keser gibi ayırıyor.

Ayağımın dibinde, et tartmak için kullanılan mekanik bir terazi var. Ben de onu tam olarak bu şekilde kullanacağım.

Blaise bilincini kazanmaya başladığında inliyor. Başının yan tarafında kan sızan büyük bir yumru var. Kırmızı kan şakaklarından aşağı akıyor ve gözlerini kıl payı kaçırıyor. Bu manzara karşısında sikim biraz sertleşiyor ve beni azdıranın sadece isteklilerin çektiği acı olmadığını hatırlıyorum. Bazen bunu hak edenlerin çektiği acılar da beni azdırıyor.

"Uyan, uyan, sıkık," diye şarkı söyler gibi bir sesle selam veriyorum ve deri çizmelerimi çıplak karnının ortasına tekmeliyorum. Darbe onu havada sallanmaya itiyor, acı ve dengesinin bozulması kusmasına ve kendi kusmuğunda boğulurken öksürmesine neden oluyor. Onu sabitlemek için bacağından tuttum. "Sakin ol, Blaisey oğlum. Boğulmana ve kolay yolu seçmene izin veremeyiz."

Baş aşağı asıldığı için kusmukla kaplı yüzünde şişmeye başlayan gri gözlerine bakabilmek için eğildim. "Hâlâ birbirimizi daha iyi tanımamız gerekiyor."

"*Va te faire foutre*," diye soluk soluğa bağırdıktan sonra bana doğru tükürük ve safra karışımı bir şey tükürdü.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ tekmeliyorsun." Kendi yıkımına bakmasına izin verirken dudaklarımda şeytani bir gülümseme beliriyor. "Güzel, her zaman birinin kırılmadan önce dövüştüğünü görmeyi severim." İnce oyma bıçağını yanağının üzerinde kaydırıyorum, derisi yarıp kırmızı fişkırmaya başladığında zevkle iç çekiyorum. "Şimdi çılgılık atmaya hazır mısın?"

Bıçağı çenesindeki derinin altına sokup yanağından burnuna kadar derinin üst tabakasını kaldırıncaya kadar nazikçe kazıyıp çekerken Fransızca küfürleri gırtlaktan ve anlaşılmaz hale geliyor. Ben deriyi tamamen kesip sıcak et parçasını tartının üzerine atarken gözlerine kan damlıyor. Mekanik kadran, Blaise'in güzel yüzünden kestiğim parçanın ağırlığını ölçerken aşağı doğru hareket ediyor. Artık o kadar da güzel değil.

"Kızarmış görünüyorsun," diye alay ediyorum, uzanıp çiğ yüzünü tutarken ayakkabılarıma kan bulaşmamasına dikkat ediyorum. "Uzun ve yavaş kanamak sana iyi gelmiyor mu?" Cevap olarak ancak hayvan gibi bir inilti çıkarabiliyor. Şu anda yarı canavar, yarı insan gibi görünüyor. Onunla işim bittiğinde, tıpkı içindeki çürümüş yaratığa benzeyecek.

Bıçağımı yüzünün diğer tarafına kaydırıyorum, gözleri kapanmaya başlamadan önce derisini bir sonraki kas katmanına kadar yüzmeye hazırlanıyorum. "Şimdi, şimdi, benden bu kadar çabuk korkma, sert çocuk." Bıçağın yassı kısmını yüzüne vuruyorum, ta ki gözleri iri ve uyanık olana kadar. "İşte böyle. Bayılmak yok, anladın mı? Bunu *hissetmeni* istiyorum. Eğer bir daha gözlerinin kapandığını görürsem, gözlerin olmadan uyanırsın."

Yüzünün diğer tarafını soyup terazinin üstündeki metal kefeye fırlattığımda Blaise gözünü bile kırpmıyor. Ok daha da aşağıya iniyor ama borcunu ödemiş sayılmaz. Bir sonraki hasadı nereden yapacağıma karar vermek için düşünceli bir şekilde ona bakıyorum. Yüzü, alnı, burnu ve dudakları boyunca ortada kalan ince bir deri şeridiyle nabız gibi atan, etli bir kırmızı kütle. Çıplak kaslarına karşı uzanan küçük deri kalıntısı onu daha da grotesk gösteriyor.

"Sırada ne var, Blaisey oğlum? Göğsünde bir kalp olup olmadığını görelim mi?"

Dizlerimin üzerine çöküp soyulmuş yüzünü sıkıca kalçalarımın arasına sıkıştırarak onu sabit tuttuğumda, zayıf inlemeleri planıma katılmadığının tek işareti. Kotumun sert malzemesinin açıkta kalan sinir uçlarını rahatsız ettiğinden eminim ama bir süreliğine bununla yaşamak zorunda kalacak. Bıçağımı göğsünün sol tarafına doğrultuyorum ve derisi kırılana kadar ucunu yavaşça içeri bastırıyorum. Sonra bıçağı sola doğru sallayıp göğüs kemiğinin kıvrımından derisinin altına kaydırmadan önce göğüs kafesinin kenarından aşağı doğru sürüklüyorum.

Eleştirel olmak gerekirse, bu benim en iyi çalışmam değil. Yüzünün derisini yüzmek kadar pürüzsüz değil ve yanlışıyla derinin altına, doku ve kasların içine kaydığımı hissedebiliyorum. Daha fazla kan var; parmaklarımı kaplıyor ve göğsünün derisini ileri geri kesmeye çalışırken ellerimin bıçağın sapı etrafında kayganlaşmasına neden oluyor. Sonunda göğsündeki eti yırttığımda, ölümcül bir şekilde hareketsiz kalmadan önce çığlık atıyor.

"Lanet olsun," diye yemin ediyorum, et parçasını tartının üzerine fırlatıyorum. "Sana bayılmamanı söylemiştim."

Onu saçlarından tutup başını kalçalarımaya yaslayana kadar yukarı çekiyorum. Gözleri hâlâ kapalı, parçalanmış yüzünün son normal görünen kısmı. Bıçağımı alıp sağ gözüne saplıyorum ve büyük bir gürültüyle göz çukurundan çıkarıyorum. *Bu* onu irkilterek uyandırıyor, vücudu travma halindeyken dengesini sağlamaya çalışırken gözleri çırpınıyor. Yani, bir gözü çırpınıyor. Diğerisi ise göz kapaklarını yırtıp kanlı lime lime ettiğim kocaman bir delik.

Kanını ve vitreus sıvılarını gömleğime bulaştırmanın verdiği rahatsızlıkla oflayıp puflayarak gözünü ve bağlantı dokusunu tartının üzerine fırlatıyorum. Kadran kademeli olarak aşağı kayıyor. Hâlâ yeterli değil.

"Bana hâlâ borçlusun. Nasıl ödemek istersin?"

"*S-s-s'il vous plait*," diye kekeleliyor. "Benim param var."

Alay ettim. "*Paranız* olduğunu biliyorum, Mösyö Moreau. Bu da sorunun bir parçası." Bıçağı diğer gözünün etrafında dolaştırıyorum. Onu kesmiyorum ama kesebileceğimi de hatırlatıyorum. "Ama ben senin lanet paranı istemiyorum. Ben kendi payımı istiyorum. Peki nasıl ödemek istiyorsun?"

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyor. Acaba Aurélie, adam ona morarıp kanayana kadar defalarca vururken kaç kez merhamet diledi? Ve ondan önce kaç kadın daha?

"Fikrin yok o zaman?" Bir sonraki işkencemi düşünürken sesim neşeli bir şekilde soruyorum.

Aletimin pantolonumun içinde çelik gibi sertleştiği dikkatimden kaçmadı. Anlaşılan onun çığlıkları ve gözyaşları da beni en az onunki kadar tahrik ediyor. "Bıçağımın altında kanamanı izlerken çok sertleşiyorum," diyorum ona, bıçağı derisinin üzerinde gezdirirken. "Yemin ederim bir dahaki sefere boşaldığımda, senin kanında birini beceriyor olacağım." Gözlerim tüm vücudundaki en işe yaramaz et parçasına takıldığında acımasızca gülüyorum. Ayağa kalkıyorum ve bıçağımı bacaklarının arasından geçirip karnına doğru ilerletiyorum.

"Peki ya bu?" Bıçağımı, kaslı karnının üstünde gevşek ve sarkık duran aletin alt tarafında gezdiriyorum. "Bence bu küçük et parçası teraziyi senin lehine çevirebilir. Ne dersin, Blaise?" Başını elinden geldiğince sallıyor, ne yapmak üzere olduğumu yavaş yavaş anlarken dudakları titriyor. "Şikayet yok o zaman? Mükemmel."

Acele etmeden, taşaklarından karnına doğru sarkan eti yavaşça kesiyorum. Kan beklediğimden daha uzağa fışkırıyor, parlak kırmızı beyaz gömleğime sıçırıyor ve diğer sıvılarla birlikte karnından ve göğsünden aşağıya damlıyor. Çuvalını yırtmam ne kadar sürerse o kadar baygın kalıyor, tatlı çığlıkları kulaklarımı dolduruyor ve sonunda acıdan tekrar bayılıyor. Onu kendi haline bırakıyorum, dehşet içinde kıvranmadığı zaman onu parçalamak daha kolay oluyor. Ve uyandığında, siki kalkmış olacak.

Onu hadım etmeyi bitirdiğimde, küçük bir avuç eti tartıya atıyorum ve kadranın bir kiloyu geçmesini memnuniyetle izliyorum. Günahlarının bedelini ödedi. Şimdi yanma zamanı.

Uykusunda ölmesine izin vermeyi reddederek eğildim ve az önce sikini ve taşaklarını çıkaran bıçakla ona bir tokat attım. Uyanması için birkaç tokat gerekiyor, gözyaşları şakaklarından aşağı akarken tek gözü yavaşça açılıyor. Saçından bir tutam tutup sarsarak bana odaklanmasını sağlıyorum. "Son sözün var mı, seni tacizci amcık?"

Kanlı dudakları birbirine çarpıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. "Hayır mı?"

O zaman cehennemde görüşürüz, orospu çocuğu."

Elimi uzatıp bıçağımı karnına saplıyorum ve bıçağı karnına doğru sallayarak karnını deşiyorum. Dudakları titriyor ve tek gözü kasılıyor, bu sırada bağırsakları vücudundan dışarı, kan ve vücut sıvılarından oluşan dumanı tüten bir karmaşa içinde yere dökülürken hayatının son anlarına tutunmaya çalışıyor. Asırlar gibi gelen bir süreden sonra vücudu nihayet sarsılmayı bırakıyor ve ölüm spazmlarından arta kalan ataletle havada hafifçe sallanıyor. Sonunda, kancaya takılmış bir et parçasından başka bir şey değildir.

Berbat durumdayım, kan ve irin içindeyim. Beyaz gömleğim tamamen kırmızıya döndü ve botlarımın içinde bağırsaklar var. Sahip olduğum tek pahalı şey mahvoldu çünkü bu domuz bir bok parçası olmadan ölemezdi. Lanet olası botlar için iç çekerek, ihtiyacım olan malzemeleri hazırlamaya koyuluyorum.

Sonunda, pıhtılaşmasını önlemek için sirke ile karıştırılmış sterilize edilmiş bir kaptaki bir litre kan, önceden topladığım yarım kilo ete ek olarak buttan bir miktar et ve boşaltılmış ve temizlenmiş ince bağırsakları topluyorum. İhtiyacım olanı aldıktan sonra eti daha küçük parçalara ayırıp bir plastik tabakanın üzerine atıyorum ve zemini durulayarak temizliyorum.

Yedek parçaları yakma fırınına sürüklemek ve teker teker içine atmak epeyce çaba gerektiriyor. Blaise'in cüzdanı ve ceketıyla birlikte kendi harap kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı da yığının üzerine atıyorum. Bedenlerimiz hemen hemen aynı olduğu için, onun kıyafetlerini ve ayakkabılarını evde giymek üzere kendime saklıyorum. Onları daha sonra çöpe atmam gerekecek. Telefonunu da saklıyorum ki ortadan kaybolduğu fark edilmeden önce biraz zaman kazanabileyim. Ve hala silahı ne yapacağıma karar vermedim.

Fırını açtım ve Aurélie'nin kocasından geriye kalanların, ona karşı beslediğim son duygularla birlikte yanmasına izin verdim. Sonra da en iyi yaptığım şeyi yapmaya başladım.

NADİR YAZ YAĞMURU yerel kafenin camlarından aşağı süzülüyor ve tipik mavi Ağustos gökyüzü soluk bir griye boyanıyor. Bu kasvetli havayı bir değişiklik olarak görüyorum ve bu da şehirde daha az insan kalabalığı olduğu anlamına geliyor. Bugün Cumartesi, yani günü Dix'in mutfağında olabileceğim en iyi şef olmaya çalışarak geçirmiyorum. Onun yerine, güzel küçük hainimin karşısında oturmuş, kocasının dün gece neden eve gelmediğini açıklıyorum.

"Ne demek *gitti*?" Aurélie mükemmel kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırarak soruyor.

İmza rengini giymiş, dudakları da ona uyacak şekilde boyanmış. Onu kırmızılar içinde görmenin beni nasıl etkilediğini biliyor, bu yüzden bunun onun tarafından hesaplanmış bir hareket olduğunu tahmin edebiliyorum. Aslında, belki de Dix mutfağının arkasında tanıştığımız andan beri yaptığı her hareket güzel bir manipülasyondan başka bir şey değildi.

Ona gülümsüyorum, sorusunu yanıtlamadan önce kafe kremamdan yavaşça bir yudum alıyorum. "Eğer ayrıntı istiyorsan, onu saatler sonra senin çıplak bir resminle şehir merkezindeki bir meyhaneye çektim. Onu bayılttım, et dolabına astım, yüzünün derisini yüzdüm, sikini ve taşaklarını kestim ve sonunda değersiz bir domuz gibi bağırsaklarını deştim."

Aurélie çığlık atmaya başlamadı, ben de bunu devam etmem için bir teşvik olarak kabul ettim. "Vücudunu daha kolay parçalara ayırmak için bir satır kullanmadan önce kanını akıttım ve ondan geriye kalanları yaktım.

yakma fırınında." Sakladığım parçalarla ne yaptığımı ona söylemedim. Bu onun için bile çok fazla olabilir.

Bir katilin çelik mavisi gözlerine bakıyor olmaktan neden daha fazla dehşete düşmediğini merak ederek ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Demek *gitti*," diye bitiriyorum omuz silkerek.

Yumuşak, ürpertici bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor, beyaz dişleri kana susamışlıkla parlıyor. Dehşete kapılmamış. Aslında, sanırım çok heyecanlandı. Az önce ona kocasını bıçakla doğradığımı söyledim ve sanki ona bir milyon avro teklif etmişim gibi gülümsüyor. Teknik olarak, sanırım öyle, çünkü banka hesaplarına tek erişimi olacak.

"Başardın amına koyayım," diye soluk soluğa bağıırıyor sonunda, Cezayir menekşesi gözlerinde doyumsuz bir şey parlıyor. "Sana bunun asla yürümeyeceğini söylediğimde bile, yine de birlikte olmamız için bir yol buldun. Kararlı olduğunu biliyordum ama bu inanılmaz."

Alay ediyorum, gerçekten benden daha akli başında olup olmadığını merak ediyorum. Ve giderek artan bir ceset sayım var. "Yani az önce kocanı öldürmüş olmam seni zerre kadar rahatsız etmiyor mu?" Sesimde mantıklı bir güvensizlikle soruyorum.

"Adam bir canavardı. Ölümü büyük bir kayıp değil," diye karşılık veriyor ve kocasının ölümüyle ilgili tüyler ürpertici ayrıntıları, mükemmel dikilmiş elbisesine bulaşan bir parça tüy kadar endişeyle geçiriyor. "Yöntemleriniz alışılmışın dışındaydı elbette, ama bu sadece yaratıcı tarzınızın bir parçası."

"Kocanı katletmek benim *yaratıcı tarzımın* bir parçası mı?" Yaz boyunca çok alıştığım o bıkkın bakışlarla bana bakıyor. Beni bir kenara atma niyetiyle kullandığını bilmek her nasılsa farklı geliyor.

"Benim için öldürdün. *Bizim için öldürdün*. Yani karanlık ama biliyorsun ki ben hiçbir zaman biraz karanlıktan kaçmadım."

Kristal mavisi gözlerinde parlayan çarpık heyecanla alay ediyorum. "Tanrım, bunu *bizim* için yapmadım Aurélie. Seni tamamen kendime alabilmek için öldürmeye hazır, sahiplenici bir psikopat değilim. Seçme şansını verildiğinde beni seçemedin. Elinde kalan son seçenek ben olduğumda seni seçmeyecek kadar kendime saygım var."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Aurélie, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde sığıyor.

Küçük masadan ayağa kalkıyorum, iştahım aniden kayboluyor. "Geçen sefer söylediğimde ciddiymdim. Biz bittik. Ama sen bile

Yanlış seçtiysen, çizginin dışına çıktığın her seferinde o amcığın sana el kaldırmasına izin verirsem lanetlenirim."

Masaya bir deste avro atıyorum, ikimizin siparişini ve bahşişi ödemeye fazlasıyla yetecek bir miktar. Blaise Moreau'nun cüzdanının izniyle. "Şimdi onun parasını al, sen de free-dom'unu al. İsteyebileceğin her şeye sahip olacaksın."

Burnunu çekiyor, gözyaşları birikiyor ama tam olarak yanaklarından aşağı dökülmüyor. "Ama sana sahip olmayacağım," diye fısıldıyor, geçen hafta olduğum adam olsaydım kararlılığımı kıracak bir bakışla bana bakıyor. Ama ben o değilim. Onun sayesinde çelik gibi bir kalple her zamankinden daha güçlüyüm.

Zerre kadar merhamet göstermeden onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Bencil bir kaltak olmak berbat, değil mi?"

"Bu adil değil Grey," diye karşılık veriyor, sahte gözyaşları öfkeye dönüşüyor.

"Hayat adil değil, altın kız. Bir gün bunu aşacaksın."

Söylemem gerekeni söyledim ve göğsümde hala acı olsa da, acı beklediğimden daha hızlı uyuşuyor. "Bu bir veda. Benden uzak dur. Dix'ten uzak dur. Ve ağlayan dudu oynayarak şüpheli olmayan bir süre geçirdikten sonra, Paris'ten siktir olup git. Mutluluğu, yemek pişirme hakkını kazanmadığın bir mutfığa sızmayı ya da saf çocukların kalplerini yemeyi gerektirmeyen bir şeyde bul. Tabii bu mümkünse."

"Zalimsin," diye soluk soluğa bağırıyor, sanki daha önce bilmediği bir şeymiş gibi.

Gülüyorum, sesim sert ve soğuk. "Bir sadisti seviyorsun." "Kalpsizsin."

"Sen bilirsin. O güzel kırmızı tırnaklarının altında göğsümden kopardığın kan hala duruyor."

Bana bakıyor, ağlamaktan harap olmuş gözleri mükemmel kırmızı dudaklarına tezat oluşturuyor. "Seni seviyorum."

Ve bu onun tatlı kiraz dudaklarından duyacağım son yalan. "*Bu imkansız*, tatlım. Bu senin bir ritim tutturmanı gerektirir-ing heart."

Dix mutfağına yardımcı şef olarak girdiğim ilk gün ve her şey parlak, parlak ve yeni görünüyor.

Son görevimiz kendi yarattığımız bir yemeği sunmaktı. Sınırsız bir bütçemiz ve ihtiyaç duyduğumuz her türlü malzemeye erişimimiz vardı. Herhangi bir sınırlama yoktu, gerekli unsurlar yoktu, hatta belirli bir kurs bile yoktu. Ordövr, çorba, meze, ana yemek, tatlı. Hiç fark etmezdi. Sadece mükemmel olması gerekiyordu.

On kişilik grubumuzdan bir kişi eksikti. Aurélie hiç gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, uyarıma rağmen gelebileceğini düşünmüştüm. Gerçi az önce kocasını katletmiş olmam, uzak durması için yaptığım tehditleri biraz daha ciddiye almasını sağlamış olabilirdi. İstasyonunun boş olduğunu gördüğümde göğsümde kısa bir sancı hissettim, ama geldiği gibi hızla geçti. Mutfaktaki amacım yemek pişirmektir. Bana bunu bir an için unutturdu ama sonunda rayıma oturmıştım.

Son yemeğim olarak boudin noir aux pommes'i sundum. Her ne kadar geleneksel bir Fransız yemeği olsa da ben kendi *yarattığım tarzı* ekledim. Eti kendim tedarik ettim - kanı ve hatta sosis kılıflarını da. Ve Şef Matis bunun şimdiye kadar yediği en lezzetli sos olduğunu söyledi. Acaba benim gizli malzemem hakkında ne düşünürdü?

Bu arada, Şef Matis'in ana finansörü günlerdir kayıp, bu da zavallı Aurélie'nin yarışmayı bitiremediği için neden bu kadar perişan olduğunu açıklıyor. İkisi de bütün hafta ortalıkta görünmedi ve dürüst olmak gerekirse, kimse bundan daha kötü durumda değil.

Açılış gecesine hazırlanırken mutfak heyecanla dolup taşıyor. Yarışmaya katılan on şeften altısı benim altımda yemek pişirmek üzere restoranda kaldı. Javi'ye göz kulak olmam gerekecek - ya en iyi arkadaş olacağız ya da sous pozisyonunu altımdan çalmaya çalışacak. Hangisi olacağına karar vermedim. Her iki durumda da, o lanet şeyi getirebilir. Bıçaklarım keskin olduğu sürece, kavgadan asla korkmam.

Artık mutfağın arka tarafında değilim. Artık dokuz yaşında değilim. Şef Matis'in hemen yanındaki baş masadan tam kadro mutfağa bakıyorum. Beni ilk kez sous olarak ekibin geri kalanıyla tanıştırtırken elini omzumda hissediyorum. Bana bir kez başını salladığında gri gözleri onaylarcasına sıcaktı, bu hareket mutfakta eşit olduğumuzun sözsüz bir işaretiydi.

"Götür onu, şef."

Ve şu anda -kaltağa, yalanlara, ihanete, kalp kırıklığına ve lanet olası kanlara rağmen- biliyorum ki ben tam olarak

Ait olduğum yere.
Ve bu sadece başlangıç.

Epilogue

Sucro

A Dix'te şef yardımcısı olduğumdan beri işler ne kadar değişse de, Paris'teki en iyi kruvasan aux amandes'i almak için Le Fournil'e yaptığım haftalık geziler, hayatımdaki en değişmez şey olmaya devam edecek.

Hayat. Hamur işleri varken bir kadının vefasız aşkına kimin ihtiyacı var ki?

Sophie arka mutfaktan iki kafe kreması getiriyor ve onları pasta vitrininin düz üstüne koyuyor. Pazartesi günü geç bir saattir ve raflar neredeyse bomboştur. Bagetler ve hamur işlerinin çoğu bitmiş. Bu saatte her zaman birkaç turist olur ama yeterince akıllı ya da Fransız olan herkes kapanış saatinden otuz dakika önce bir boulangerie'ye gitmemesi gerektiğini bilir, bu yüzden çoğunlukla sessizdir.

Kruvasanlarımdan birini çoktan yedim, ama Sophie bugün bana iki tane ayıracak kadar ileri görüşlüydü.

"Solgun görünüyorsun," diyor, sert kahverengi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzerken bir yandan da kremasını yudumluyor.

"Teşekkürler Soph," diye karşılık veriyorum, onun standart Fransız gaddarlığına gözlerimi devirerek.

"Ve yorgun."

"Her gün bir mutfakta on dört saat çalışıyorum," diye hatırlatıyorum ona. Pazartesi hariç her gün, ki bu da onu ziyaret etmek için tek şansım. İkinci kruvasanımı ısıyorum ve siyah gömleğimin üzerine hamur işi parçaları serpiştirdikten sonra onları yere fırlatıyorum.

"Ve üzgün," diye devam ediyor.

"Tanrım, Sophie," diye bağıryorum ağzımdaki yemekten boğulurken. "Taze bagetlerinden biriymişim gibi bana saldırmayı bırak. Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun," diye cevap veriyor, kemikli bir parmağını yüzüme doğrultarak. "Bacaklarının arasındaki o kalın sosla çok fazla düşünmekten kırılğan kalbin kırılmış gibi görünüyorsun."

Haksız değil. Ama bunu onunla ya da başka biriyle tartışmayacağım. "Merak etme, kalbim her zamankinden daha güçlü. Ve lanet olası saucisse'im öngörülebilir bir gelecek için saklandı."

"Ahh, demek sorun bu," diye cevap veriyor, sanki hayatımdaki sıkıntıların kökenini keşfetmiş gibi başını sallıyor. "*T'as besoin de baisier.*"

"Benim *sevişmeye ihtiyacım* yok, seni pis Fransız," diye karşılık veriyorum.

Bana lanet bir Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. "Sanırım ikimiz de hangimizin pis olduğunu biliyoruz."

Sikerler beni. *Bir keresinde* o ve ben işten sonra çok fazla dostça Cabernet Sauvignon paylaştığımızda bıçakları yemekten daha fazla kullanmayı sevdiğimden bahsetmiştim ve şimdi benim bir tür sapkın olduğumu düşünüyor. Ki öyleyim. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Başka bir şey söylemeden masadan ayrılır ve arka tarafa doğru yürür.

"Harika, her zamanki cazibenin yanında kruvasanlar için teşekkürler Sophie," diye karşılık veriyorum, bu ısıltılı sohbeti burada bırakıp mutfaktaki işine dönmeye karar verdiğini varsayarak. Elinde kırmızı bir şey yazılı küçük bir kâğıtla fırına geri döndüğünde şaşıriyorum.

"İşte," diyor ve kağıdı almam için bana uzatıyor. İkinci bakışta, Paris'te adını duyduğum ama hiç gitmediğim bir bölgenin adresi olduğunu anlıyorum. *Herkes* Boulevard de Clichy'yi duymuştur. "Buraya git. Senin sorununu çözecekler."

"Çok gizemli, Soph," diye gülerek cevap veriyorum. "Sonunda benden kurtulmaya mı karar verdin? Beni Rue Morgue'a gönderiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır, *espèce d'idiot*. Burası *erotik* bir *kulüp*." Fransızcamın onu fena halde yanlış anladığım kadar kötü olup olmadığını çözmeye çalışırken bana sinsi bir gülümseme veriyor. Çünkü Sophie'nin bana bir seks kulübünün adresini verip sikilmemi söylemesine imkân yok. Bana göz kırpmıyor ve Fransızcamın doğru olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe belirliyor.

"Tam uyum sağlamalısın."

ılgınca Şey değil, çünkü cinayetle mücadele etmek çok zor, ama bu da var. Denedim.

Adresi internette aradım ama hiçbir şey bulamadım. Bulabildiğim tek resme göre Sophie'nin adresi yıkık dökük bir konfiserie gibi görünüyor. Dış duvarların altın rengi boyası dökülmüş ve normalde bir dizi şekerleme ve çikolata barındırması gereken büyük cumbalı pencereleri gölgeleyen yırtık pırtık, kırmızı çizgili tenteler var. Kapının üzerindeki uzun dikdörtgen tabelada hâlâ tamamen görülebilen tek dekoratif harfler *Con*.

Yaşlı ve çılgın bir Fransız kadının saçmalıkları dışında çok az bilgiyle, ne bulacağıma dair hiçbir beklentim olmadan Cumartesi gecesi adrese gidiyorum. Aslında burası sadece köhne bir konfiserie olabilir ve Sophie kendini eğlendirmek için benimle uğraşır olabilir. Diğer seçenek ise buranın tam da aradığım şey olabileceği.

Bu gece ne giyeceğime karar vermek için bir ileri bir geri gittim.

Sonunda, ben

siyah kot pantolon ve siyah düğmeli gömlekte karar kıldım. Şef yardımcısı maaşım sayesinde yeni bir çift İtalyan deri bot alabilecektim. Bu sefer her ihtimale karşı iki takım aldım. Arka cebimde, eğer gerekli olursa diye bir şişe kan taşıyorum. Ölmeden önce Blaise More- au'ya bir daha geldiğimde onun kanıyla sevişeceğime dair söz vermiştim. Ve ben sözümün eriyimdir.

Elbette test edildi. Bozulmuş kanı boudin noir'de kullanamazdım. Herifin kanı onunla ilgili tek saf şeydi. Ve duyduğuma göre, çok lezzetliymiş.

Mekânın kapısına ulaştığımda ne yapacağımı bilemiyorum. Dışarıdan da en az fotoğraftaki kadar harap görünüyor. Pencerelerin hepsi karartılmış, bu yüzden burada birinin olup olmadığından emin olamıyorum. Binadan hiç ses gelmiyor. Sophie'nin beni kandırdığından ve onu bir daha gördüğümde aptallığıma gülmek için beklediğinden oldukça eminim. Ama en ufak bir umut kırıntısı, kapının yanındaki dahili telefonun gümüş düğmesine uzanmamı sağlıyor.

Büyük bir şaşkınlıkla, telefon canlandı. "*Bonsoir. Puis-je vous aider?*"

Kahretsin, Fransızca çeviri yapmak için çırpınırken bir yandan da o mütevazı altın kapıların diğer tarafında yatan şeyden fena halde korkuyorum. "*Heu, je viens de la part de Sophie du Maurier.*"

Tanrım, aptal gibi konuşuyorum. Çılgın pastacı akıl hocamın beni buraya sapkın yönlerimi keşfetmem ve sikimi tekrar kullanmam için gönderdiğinden başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Ahh, Sophie," diye cevap veriyor kopuk ses. *İngilizce* çünkü Fransızcam o kadar kötü ki kimse hazmedemiyor. "Bize biraz genç kan gönderdiğini söyledi."

İnanılmaz. Ya metafor metafor *değil* ve Sophie beni buraya gerçekten melankolik kıcımdan kurtulmam için gönderdi. Ya da Sophie bir seks kulübünün hostesiyle arkadaşça, ilk isim bazında. Hangisi daha kötü emin değilim.

Ayaklarımın üzerinde beceriksizce kayarken, "İtiraf etmeliyim ki bana reklam elbisesi dışında pek ayrıntı vermedi," diye mırıldanıyorum. Kaçmak ve hiç gelmemiş gibi davranmak için hâlâ zaman var. Ama binanın içinde bir şeyin beni içine çektiğini, bakmam, dokunmam ve hissetmem için yalvardığını hissedebiliyorum. Bir şekilde *kaderimin* o soyulmuş, altın kapıların ardında olduğunu biliyorum.

Kapı klik sesiyle açılırken hafif bir vızıltı duyuyorum. Tereddüt edecek zamanım olmadan avucumu tahtaya koyup itiyorum.

Eşikten geçerken hoparlördeki ses "*Bienvenue au Sucre*," diye sesleniyor.

Sucre. Bir kink kulübüne "Şeker" adını vermişler. Ve içerisi o kadar çökmüş ki, oldukça uygun görünüyor.

Pastel flaş ışıkları mekânı pembe, mavi ve mor renklerle canlandırıyor. Indie Fransız müziği, sizi trans benzeri bir duruma sokacak kadar yumuşak bir şekilde havada süzülüyor. Çok renkli avizeler tavandan sarkıyor, her bir kristal parçası farklı bir tonda ve parlak, temperlenmiş şeker tatlılarını anımsatan bir şekle sahip. Duvarlar soluk mavi ve yüksek tavanlı. Görünüşe bakılırsa bir de üst kat var.

Peki ya etrafımda olan sahneler? İnsanların vücutlarıyla bu kadar özgür olduklarını hiç görmemiştım. Her yerde her tonda ten var. Memeler, amlar ve sikler büyük kulübün her alanında sergileniyor. Tamamen siyah takımımın içinde kendimi fazla şık ve asık suratlı hissediyorum. Soyunmak ve diğer sapkınlarla oynamak için içimden gelen bir dürtü var.

Hayal gücümün asla canlandırmayı düşünemeyeceği şeyler görüyorum. Bir adam elleri ve dizleri üzerinde beyaz deriden ince şeritler giymiş, bir kadın ise parlak pembe topuklu ayakkabılarını adamın sırtına dayamış. Elinde pembe bir kırbaç var ve ara sıra adamın çıplak kıkına vuruyor. Adam her irkildiğinde kadın gülüyor ve adamın ereksiyonunun sertliğinden onun da bundan hoşlandığı anlaşılıyor. Burada hizmet edenler sadece kadınlar değil. Erkekler de hizmet ediyor.

Acı ve zevk çığlıklarını dönüşümlü olarak duyuyorum ve boğazımda yanan arzuyu yutmak zorunda kalıyorum. Beyaz bir X'e bağlanmış bir kız, çok sayıda beyaz deri telden yapılmış bir tür kırbaçla vuruluyor. Her kırbaç darbesinde çığlık atıyor. Gözyaşlarının tadının nasıl olduğunu hayal edebiliyorum.

Tavandan sarkan benim yaşlarımda biri var, kırmızı ipler çıplak vücudunun üzerinden meyan kökü gibi geçiyor. Yere bakıyor ve açılmış ve bağlanmış kalçalarının arasından beceriliyor, iyi yapılı bir adamın sikini ecsta- sy inlemeleriyle kıçına alıyor. Daha yakından bakınca, asılı çocuğun sikinin de diğer uzuvları gibi daha ince bir iple bağlanmış olduğunu görüyorum. Bu manzara karşısında içimde oluşan küçük bir rpertiye bastırıyorum. Herkesin zevki kendine, ama en sevdiğim uzvumun bağlı ve işe yaramaz olması benim sapkınlığım değil.

Sol tarafımda keskin bir çığlık duyuyorum ve bir adamın kıpkırmızı ve şişmiş bir amciğa vurduğunu görmek için bakıyorum. Adamın dövmeli bir eli kızın boğazına dolanmış, ciğerleri iflas edene ve yüzü pembeleşene kadar onu boğuyor. Diğer eli ise kızın dudaklarındaki metal bir piercingi çekiştirerek onu bir taraftan açıyor.

Yardım edemiyorum ama adamın kendini tekrar içeri sokmadan önce şaftını açık deliğinden kaydırmasını izliyorum. Aletin metalle dolu olduğunu gördüğümde aletimin pantolonumun içinde sarsıldığını hissediyorum, şaftının tüm tarafını kaplayan piercingler ve ucuna takılı büyük bir gümüş halka. Metalin her bir çıkıntısı amının istismara uğramış etine sürtünürken kız inliyor. İşkence görüyor gibi görünüyor ve her dakikası hoşuna gidiyor.

Claude'u bir sonraki ziyaretimde yaptıracağım tek şeyin başka bir dövme olacağını sanmıyorum.

"Neyin var?" diye soruyor arkamdan boğucu ve tanıdık bir ses. Kapıyı aanın o olduğunu söyleyebilirim. Döndüğümde, titreyen pastel ışıkların altında yanardöner görünen abanoz tenli muhteşem bir kadın görüyorum. Kıvrımlı vücudunun büyük bir kısmı mat kırmızı deriyle sarılmış ve kalçasının ortasına kadar uzanan kırmızı ince topuklu botlar giymiş. Günah kadar çarpıcı. Eğer şeytan bir kadın olsaydı, ona benzerdi.

Gözlerimi onun ışıkta parlayan iri memelerinden ayırmaya çalışırken zorlukla yutkunuyorum. "Teklif mi ediyorsun?" Soruyorum, sesim o kadar a ve çaresiz ki benim sesim olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Gördüğüm her şey sikimin ağrımına ve ağlamasına neden oldu. Eğer yakında biriyle yatmazsam patlayacağım.

Gülüyor, sesi derin ve gırtlaktan geliyor. "İhtiyacın olan şeyin ben olduğumu sanmıyorum, evlat. Çizmelerimi yalamana izin veririm, hatta şanslıysan amımı bile yalayabilirsin ama şu anda pantolonundan fırlamaya çalışan o büyük paket konusunda sana yardımcı olmak için hiçbir şey yapmam." Eliyle çenemi kavrayıp beni incelemeden önce bana yaklaşıyor. Tırnakları pençe gibi sivri ve derimi ısıtıyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum evlat. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ama önce bunu kendine itiraf etmelisin." Beni bırakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tekrar soruyorum: Senin tadın ne?"

Düşünmeme izin vermiyorum. Aklıma gelen ilk kelimeyi söylüyorum. "Acı."

"Mmm, lezzetli," diye cevaplıyor başını sallayarak ve dolgun dudaklarında bir gülümsemeyle. "Senin mi yoksa başkasının mı?"

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyor, ahlaksız arzularımı yüksek sesle dile getirme şansını istiyor ve bundan korkuyorum. "Başka biri," diye itiraf ediyorum sonunda. "Acı vermek istiyorum."

"Acı vermek mi istiyorsun?" diye soruyor bir başka kahkahayla. "Almak ya da zorlamak değil mi?" Gülümsemesi sıcak, kara gözleri ise yanlıştır bir şefin ışıltısıyla parlıyor. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en tatlı küçük sadist değil misin?"

Suçluluk duygusunu, en karanlık sırrıma bir isim taktığında kabaran savunmacılığı bekliyorum. Bunun yerine, sadece haklılık ve aidiyet hissediyorum. *Sadist* kelimesi bana siyah renk kadar yakışıyor ve kendimi bu kelimenin içine sarıp onu benim yapmak istiyorum. "Çok deneyimli değilim. Tüm bunları nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum odanın içinde bir el hareketiyle.

"Herkes senin fıstıklı makaron kadar yeşil olduğunu görebilir," diye kıkırdıyor. "Ama endişelenme, *mon joli*. Madam M yardım edecektir."

Madam M, sivri tırnaklarını korsesinin kırmızı derisine geçirerek odayı tararken sanırım yozlaşmamda bir akıl hocası kazandım. "Elbette acı çeken fahişeler de var ama neredeyse hepsi zaten efendileri tarafından sahiplenilmiş durumda. Olmayanlar da," diye alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor, "onları evcilleştirmek için senden biraz daha fazlası gerekecek."

Bir köşede sessizce konuşan küçük bir kız grubuna başıyla işaret ediyor. "Birkaç tane bekâr itaatkârimiz var. Hepsi acıdan hoşlanmıyor ama birçoğu doğru Dom için acıya katlanabilir. Siz dominant mısınız?"

Ona boş boş bakıyorum. "Umm, bilmiyorum," diye

mırıldanıyorum, hiçbir malzemeyi bilmeden başka bir mücadelenin içine itilmiş gibi hissediyorum.

"Güçten zevk alıyor musun?" diye açıklıyor, yüz ifadesi sabırsız olmaktan ziyade sıcak.

Dudaklarım yırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Herkes öyle değil mi?"

Elini karnımın yumuşak etine vurmadan önce alay ediyor. "Tabii ki hayır. Aksi takdirde *bizim* gibi insanlar hiç eğlenemezdi."

İfadesine bakılırsa, Madam M de baskın. Görünüşe göre iyi bir arkadaşlığım var.

"Şu anda sayılarımız eşit olmadığı için şanslısınız," diye devam ediyor. "Yani istediğini seçebilirsin. Erkek mi? Kız mı? İkisini de mi?"

"Kız, sanırım," diye cevap veriyorum, itaatkârların bana bir menüdeki öğeler gibi sunulması beni biraz şaşırtıyor.

"Beau hayal kırıklığına uğrayacak," diyor Madam M iç çekerek. "Sen *tam* onun tipisin. Ama endişelenme, senin üzerinde çalışabiliriz," diye ekliyor göz kırparak. "Tasmaları olmayan itaatkârların çoğu kullanım için serbest. Dikkatinizi çeken birini gördünüz mü?"

Gözlerimi geniş odanın içinde dolaştırarak yakasız kızları arıyorum. Güzel sarışın bir kız bakışlarımı yakalıyor ve içgüdüsel bir tiksintiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Sarışınlar hayatımı mahvedebilir. Kısa siyah saçlı, uzun boylu, kıvrak, gözenekli tenli ve zümrüt gözlü bir kız daha var. Gözlerinde beni kendine çeken hoş bir hüznün var ama her şeyden öte grupta kırmızı giyen tek kişi o.

"Şu," diye karar verdim ve siyah saçlı kıızı işaret ettim.

"Hmm, güzel seçim." Madam M ellerini öyle yüksek sesle çırpıyor ki odanın bu tarafındaki herkes dönüp bakıyor. "Collette, buraya gel," diye sertçe emrediyor ve kırmızı stiletto'sunun sivri parmağını önündeki zemine vuruyor.

Collette adındaki kız koşarak gelir ve Madam M'nin önünde dizlerinin üzerine çökerek eğilir ve çizmesini öper. "*Oui, madam,*" diye başını eğerek cevap verir, sesi yumuşaktır.

Önümde diz çökmüş kıızı görünce sikim boğulacak gibi oldu. Acı çektim ama hayatımda hiç böyle bir teslimiyete tanık olmamıştım.

"Bu gece burada yeni bir Dom var. Seni incitmek istiyor." Dizlerinin üzerindeki kız irkilmiyor bile. "Bunu ister miydin, küçük kuzgun?"

"*Evet, madam,*" diye başını sallayarak cevap veriyor kız, kendisine kimin işkence yapmasına izin verdiğini görmek için başını bile kaldırmıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övüyor Madam M, işaret parmağını kızın çenesinin altından geçiriyor ve bizi görebilmesi için başını kaldırıyor. Yeşil gözleri bana kayıyor ve merakla parlıyor. "Ona ne yapmak istersiniz?" Madam M bana bakarken soruyor. "Şaplak atmak mı, kırbaçlamak mı, kırbaçlamak mı, kesmek mi? Collette bunların hepsinden hoşlanıyor, değil mi?"

"Evet, madam."

"Geçen hafta sonu o tatlı popona yaptığım morluklar hala duruyor mu?"

"Sanırım soldular, madam," diye cevap veriyor kız, mükemmel İngilizceye geçerek.

"Çok yazık," diyor Madam M. "Gözlerinizle uyumlu morluklarınız olduğunda çok güzel görünüyorsunuz."

"Tekrar dizlerinize kapanmaktan mutluluk duyarım, madam."

Madam M, kızın yanağını okşarken gözlerinde gerçek bir şefkatle, "Biliyorum, tatlım," diye cevap veriyor. "Ama sana karşı bencil olamam. Yeni Dom'umuz bu gece onun olman için seni seçti. Onun için iyi bir kız olabilir misin?"

"Evet, madam." Kızın gözleri tekrar benimkileri buluyor ve yemin ederim o da benim hissettiğim kadar aç görünüyor.

"Peki, ona nasıl zarar vermek istersiniz?" Madam M tekrar sorar.

Tüm olasılıkları düşünürken sertçe yutkunuyorum. Şaplak çok yumuşak; bunu daha önce de yaptım ve daha fazlasına ihtiyacım var. Kesmek mi? Şu anda bir bıçakla kendime güvenilebileceğimi sanmıyorum. Kırbaçlamanın ne olduğundan bile emin değilim. Kırbaçlama - Collette'in solgun, lekesiz tenine karşı deri bir kırbaç kullanma düşüncesi sikimi daha da sertleştiriyor - sanırım bir kırbaçlamayı kaldırabilirim.

"Onu kırbaçlamak istiyorum," diyorum, sesim düzgün ve sabit. Collette'in kaderine tepki olarak titrediğini görüyorum; tahmin etmem gerekirse, kararımdan memnun.

Madam M gülerek, "Görüyorum ki her şeyini ortaya koyuyorsun," diye karşılık veriyor. "Hadi gidip sana oynayacak güzel bir şeyler bulalım."

COLLETTE, sırtı bana dönük, kolları ve bacakları açılmış ve X şeklinde bağlanmış bir şekilde Aziz Andrew haçı olarak adlandırıldığını öğrendiğim bir şeye bağlandı.

oluşumu. Madam M deri kelepçelerin nasıl doğru şekilde sıkılacağı konusunda sözlü olarak talimat verdi, ancak tüm kısıtlamaları kendim yapmama izin verdi. Collette çırılçıplak soyulmuş, elimdeki kısa, kırmızı deri kırbaçla işaretlenmeyi bekliyor. Onu gerçekten kullanacak kadar cesur olup olmadığını tartışıyorum.

"O senin için hazır, evlat. Ona istediğini ver. İkkinizin de istediğini," diyor Madam M ve beni çaresiz kızın çıplak sırtına doğru itiyor.

Tereddüt ediyorum, kırbacı elimin etrafında döndürüyorum. Bunu yapmak *istiyorum*. Ama bunu yapacak cesaretim var mı emin değilim. Ona hizmet eden hasta pileri öldürmek başka bir şey. Masum ama istekli genç kızları parçalamak tamamen farklı bir şey. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Madam M kolumu yakalıyor ve sivri tırnaklarını acı verecek kadar derime batırıyor. "Eğer elindeki kırbacı kullanmaya başlamazsan, Collette'i armıhtan indirip *seni* onun yerine koyacağım. Zamanımı boşa harcarsan, bunu kanla ödersin."

Beni neredeyse çıplak olan kıza doğru itiyor. Parmaklarımı solgun ve lekesiz teninde gezdirirken Collette altımda sıcak ve baştan çıkarıcı bir his uyandırıyor. İçimden bir sesin onu kırmak ve tenini kıpkırmızı yapmak istediğini inkâr edemem. "Bu birinin kanamasına neden olabilir mi?" Kısa kırbacı kızın omurgasındaki çukur boyunca gezdirerek soruyorum. Derinin yumuşak dokunuşunun altında titriyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor Madam M. "Yeterince sert kullanıldığında neredeyse her şey kan çekmek için kullanılabilir ama bu kırbaç işinizi kolaylaştıracak. Ona yeterince sert vurursan derisi çok çabuk kırılır. İstedğin bu mu evlat? Kanını akıtmak mı istiyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, ses tonum saf çikolata kadar koyu.

Madam M neşeyle alkışlar. "Ne kadar şaşırtıcı bir küçük sadist. İlk seferinde kan için yarışan pek yok."

Bana doğru bastırdığını hissediyorum, dudakları boynumu okşuyor. "ok fazla alma tabii ki." Elimi arkamdan tutup Collette'in sırtına götürüyor ve parmaklarımı teninin boş tuvalinde gezdirmemi sağlıyor. "Bu bir denge sanatıdır. Kırmızı darbeler beyaza karşı çok güzel, ama onu tek bir renge boyarsanız o güzel kontrastı kaybedersiniz."

Bu metafor sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor. Ben çaresiz bir kızın kanını akıtmak için doymak bilmez bir dürtüsü olan dengesiz bir psikolog değilim. Ben bir sanatçıyım ve kırbaç benim fırçam. Ben sadece kırmızının tonlarında resim yapıyorum.

"Güvenli kelimen nedir, küçük kuzgun?" Madam M birleşik parmaklarımızı kızın sırtında gezdirmeye devam ederken soruyor.

"Beze, madam," diye yanıtlıyor Collette, sesi dolgun ve baş döndürücü. "Aynen öyle, tatlım," diyor Madam M, eliyle önünü sıvazlayarak-kızın kıçını. "Eğer 'beze' derse, hemen dur ve iyi olduğundan emin ol. Anladın mı?"

"Evet, Madam M," diye cevap veriyorum, resmi hitap dilimde tuhaf bir his uyandırıyor.

"Bunların hiçbiri değil, evlat. Sen ve ben eşitiz. Bana *M* diyebilirsin."

"Evet, M," diye düzeltiyorum, zihnim bu alışılmadık hiyerarşiyi kavramaya çalışıyor.

"Güzel. Şimdi, içindeki kan için haykıran canavarı serbest bırak. *Gerçek* seni ortaya çıkarmanın zamanı geldi."

Omuzlarımı döndürüyorum, bu hareket gömleğimin kumaşını kol kaslarıma doğru sıkıyor. Çok sıkı. Nefes almam lazım. Kırbacı arka cebime sokuyorum ve gömleğimin düğmelerine uzanıyorum. Becerikli parmaklarımla her birinin düğmesini açıyorum ve gömleğimi yere kaydırıyorum. Etrafımdan birkaç soluk sesi duyuyorum, birkaç kişi acemi sadistin yapabileceklerinden etkilenerek yaklaşıyor. Ama ben onlara aldırmiyorum. Kollarımı tekrar uzatıyorum, flaş ışıkları dövmeli tenime renkli gölgeler düşürüyor.

Kendimi rahat hissediyorum. *Kendim* gibi hissediyorum. Canavarım ve benim birlikte oynamayı öğrenmemizin tam zamanı.

Hiç tereddüt etmeden sırt çantamdan küçük kırbacı çıkardım, kolumu geriye çektim ve deriyi Collette'in sırtına savurdum. Ani bir hareketle irkildi ama üzerinde neredeyse hiç iz bırakmamıştım. Kaşlarımı çatarak tekrar savurdum, bu sefer biraz daha sertti. Omzunda ince bir pembe çiçek çizgisi beliriyor. Hayal kırıklığıyla ona bakıyorum. Pembeden nefret ediyorum.

"Neden kendini tutuyorsun? Ona daha sert vurmalısın," diyor M in-structs arkamdan.

Oflayarak sertçe sallıyorum, kırbaç Collette'in tenine yüksek bir *çatırtıyla* temas ediyor. Yumuşak iniltisini duyunca sikim pantolonumun içinde kıpırdandı. Bu kırbaç onun canını yaktı ve sırf dudaklarından çıkan o tatlı acı sesini duymak için bunu yüzlerce kez daha yapmak istiyorum. Ona aynı sertlikte tekrar vuruyorum, kırbacın kısa boyu yan tarafını sarıyor ve karnını yalıyor. Collette yine çığlık atıyor ve fermuarıma baskı yapan aletimin rahatsız edici sertliğini ayarlamak zorunda kalıyorum.

"Sana yardım edeyim mi?"

Omzumun üzerinden baktığımda Madam M'nin dikkat çekici ereksiyonuma baktığını görüyorum. "Beni boşaltmakla ilgilenmediğini söylediğini sanıyordum?" Soruyorum, sesim boğuk ve bastırılmış ihtiyaçla çakıllı.

"Oh, ben kimsenin önünde *diz çökmem*. Ama daha önce bahsettiğim o güzel küçük şey, aletini gırtlığına kadar alma onuru için yalvaracaktır. Ve sen küçük tatlı Collette'i çılgık atana kadar kırbaçlarken onun sürtük ağzını sikmeni kesinlikle takdir ediyorum." M yanımda yürüyor ve bir koltuğa uzanıyor, böylece sikimi ve kırbacımı iyi görebiliyor. "Ne diyorsun evlat?"

Çok kısa bir süre tereddüt ediyorum; dürüst olmak gerekirse, duraksamam o kadar kısa ki kendimi bile şaşırtıyorum. "Evet," diye neredeyse homurdanıyorum. Haftalardır boşalmamıştım ve bu *ihtiyaç* beni o kadar vahşileştiriyor ki şu anda boşalmak için her şeyi yaparım. "Getir onu." Collette'i tekrar kırbaçlıyorum, kana susamışlığımdan daha fazlasını tatmin etme ihtiyacıyla titriyorum.

"Beau," diye bağılıyor M parmaklarını şıklatarak. "İşte."

Tekrar döndüğümde zeytin tenli ve yeşil gözlü güzel bir çocuğun elleri ve dizleri üzerinde salona doğru süründüğünü görüyorum.

"*Oui, Madam M,*" diyor çocuk, baskın kadının önünde dizlerinin üzerine çökerek.

Neredeyse çıplak, orman yeşili deriden açık bir yelek ve kışının sertliğini gösteren çok kısa bir çift eşleşen deri short giyiyor. Daha önce bir erkekle yatmayı hiç düşünmemiştim - yetiştirilme tarzım nedeniyle bu bir seçenek bile değildi - ama Beau kesinlikle birlikte olduğum tüm kadınlar kadar tatlı bir muamele. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Onu her şeyimi almaya zorladığımda çılgık atar mıydı? Acı vermekten benim zevk aldığım kadar zevk alır mıydı?

Fantezilerime dalmışken Beau ile M arasındaki konuşmayı kaçırıyorum ve aşağıya baktığımda güzel oğlanın önümde diz çökmüş olduğunu görüyorum, muhtemelen onun emriyle.

"Size nasıl hizmet edebilirim, efendim?" diye soruyor yumuşak tenor bir sesle, İngilizcesi Colette'inki kadar mükemmel. Onun aksine, doğrudan bana bakıyor, yosun yeşili gözleri sıcak ve güven dolu.

Bu gece o kapıdan içeri girdiğimde ne olmasını bekliyordum bilmiyorum, ama sikimi başka bir adamın boğazına sokmak kesinlikle bu değildi. Yine de, sanırım bir ağız sadece bir ağızdır,

Beau'nun bacaklarının arasında bir sik olsa bile. "Sikimi çıkar," diye emrediyorum.

Collette bize kimin katıldığını görmek için başını biraz çeviriyor. Bana hizmet etmesi gerekirken odaklanmamasından dolayı hayal kırıklığına uğrayarak onu sertçe kırbaçlıyorum. "Gözlerini öne çevir Collette," diye azarlıyorum.

"Özür dilerim efendim," diye cevap veriyor, kelimeler zorlanarak.

Beau sikimi tutarken ben de Collette'in sırtına hayranlıkla bakıyorum. Pembe çizgiler kırmızıya dönmüş ve beyaz teninin etrafını saran kirpiklerle biraz şeker kamışına benziyor. Bu çok güzel bir manzara ve ben sadece daha fazlasını istiyorum. Sonunda sikim kotumun sınırlarından kurtulduğunda inliyorum, sert uzunluğum neredeyse Beau'nun gözüne batıyor. Kırbaç hâlâ bir elimdeyken, diğer elimle kalın, damarlı şaftımı tutuyorum ve dolgun dudaklarına doğru yönlendiriyorum. "Aç kapıyı."

Hemen itaat ediyor, dilini dışarı çıkarıyor, böylece kendimi ağzına zorla sokarken beni tadabiliyor. Saçlarını avuçluyorum ve kendimi tamamen içine sokana kadar başını aşağı çekiyorum, aletimin ucu boğazının arkasına saplanıyor. Öğürdüğünü duyuyorum ama geri çekilmiyor.

"Aferin oğlum," diye gülümseyerek övüyorum, elim hâlâ saçlarında. "Şimdi beni sertçe em." Tam olarak istediğimi yaptığında yüksek sesle inliyorum, geri çekilip dilini yarığımın üzerinde gezdirmeden önce beni derin ve sert bir şekilde emiyor. Ve sonra beni tekrar yutuyor. Şişmiş şaftım üzerinde çalışırken başını yukarı ve aşağı yönlendirirken gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Daha önce hiçbir erkekten kafa almamıştım, ama Beau'nun becerikli ağzı bir gösterge ise, çok şey kaçırmışım.

Kırbaacı Collette'in sırtına tekrar fırlatacak kadar dengemi kazanıyorum. Kırbaç kısa, bu yüzden sikimi emerken ona vurmak çok fazla hassasiyet gerektirmiyor. Uzun bir aradan sonra gelen ani acıyla çığlık atıyor, deri rahatlamış tenine ve kaslarına düşüyor. Çığlıklarının tatlı sesi Beau'nun her ikisinde de sikimin daha da kalınlaşmasına neden oluyor ve şaftımın etrafında onaylayarak gülümsediğini hissediyorum. Collette'in çektiği acı, tam tatmin için ihtiyacım olan şeyin diğer yarısı. Beau zevki veriyor, ben de acıyı.

"Daha sert, evlat. Daha fazlasına ihtiyacı var," diye sesleniyor Madam M, küçük performansımızı izlerken salondaki oturduğu yerden. Kendini okşarken elinin kalın kalçalarının arasına kaydığını görüyorum. Külotu kanepenin üzerine atılmıştı ve onun uyarılmışlığının damladığını fark ettim.

Altındaki pembe kadifenin üzerine. Parmakları amına girdiğinde inliyor, sesi ganaj gibi yoğun ve zengin.

Tanrım, boşalmadan bu kadar cinsel uyarılmaya daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve Collette'i tekrar kırbaçlıyorum. Dizlerinin üzerindeki çocuk uzanıyor ve ağır taşaklarımı sıcak eliyle kavırıyor, patlamak istememe neden olacak kadar doğru miktarda basınçla sıkıyor. İnliyorum, alnı karnıma değene kadar başını aşağı doğru zorluyorum.

Onu orada tutuyorum, Collette'i defalarca kırbaçlarken onu sikimle boğuyorum. Beau hava almak için kıvranmaya başlamadan önce yedi kırbaç yedim. Colette'e üç kez daha vurduktan sonra çocuğu çekerek çaresizce ihtiyaç duyduğu oksijeni almasına izin veriyorum. "Derin nefes al," diye emrettikten sonra sikimi tekrar boğazına sokuyor ve Collette'e vurduğum kırbaçlarla dönüşümlü olarak içine sokuyorum.

Birkaç dakika süren sert kırbaçlamadan sonra Collette'in derisi yarıyor, sırtının alt kısmındaki bir kesikten kırmızı kan fişkırıyor. Kanın aşağıya damlayıp kıcının kıvrımları üzerinde kaymasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Ve artık kendimi tutamıyorum. Kırbacı yere atıp sikimi Beau'nun ağzından çekiyorum.

"Eller ve dizler," diye emrediyorum, onu yana doğru itiyorum, böylece Madam M'ye bakan kararsız avuç içlerine iniyor. Sırtını kemerli ve deri kaplı kıcı havada olacak şekilde ayarlıyor. Ellerimi şortunun altından geçirip dizlerine kadar indirmeden önce kıcına bir şaplak atıyorum. Çıplak ve önümde bekliyor, bronz teni pürüzsüz ve tüysüz ve nabızı atan pembe gül tomurcuğu kalın horozum tarafından talep edilmek için yalvarıyor.

Elimi arka cebime sokuyorum ve kan şişesini çıkarıyorum. "Kayganlaştırıcım yok ama bu var." Beau omzunun üzerinden bakıyor ve ben de görebilmesi için küçük kırmızı şişeyi sallıyorum. "Seni bununla becerebilir miyim?"

"Ne oldu?" diye soruyor, sıcak yeşil gözleri elimdeki şişeden ziyade kalkık sikime kilitlenmiş.

"Kan," diye cevap veriyorum, elimi sikimde aşağı yukarı gezdirip onu baştan çıkarırken ses tonum kayıtsız.

"Senin mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak, hararetli gözleri şaşkınlık ve şehvet karışımıyla dolu.

Dudaklarım baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Gerçekten fark eder mi?"

"*Hayır*," diye fısıldıyor, gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. Bacaklarını olabildiğince açıp şortunu dizlerine kadar indiriyor ve bir eli memesinde, diğer eli amında bizi izleyen Madam M'nin yüzüne dönüyor. "Beni istediğiniz gibi kullanabilirsiniz, efendim."

"Aferin oğlum," diyorum ellerimi kıkında gezdirip yanaklarını iyice ayırırken. Bunu daha önce bir erkekle hiç yapmamıştım ama mekanik olarak farklı olamazdı. Şişenin kapağını açıp kanı Beau'nun çatlağından aşağı döküyorum ve kırmızı sıvıyı arka deliğine bulaştırıyorum. Parmaklarımın altında kasıldığını hissediyorum ve bu beni daha da sertleştiriyor.

Blaise Moreau'dan arta kalanlarla kendimi kaplamak için şaftımı aşağı yukarı ovalarken elim hâlâ kanla kaplı. Onu sikmeden önce güzel bir Fransız çocuğun kıkını yağlamak için kullanmak, ölü sakin hak ettiğinden biraz daha fazlası gibi görünüyor, ama söz sözdür.

Kana bulanmış sikimi Beau'nun göt deliğiyle hizalıyorum ve ona doğru bastırıyorum. Götünden siktiğim son kişi kadar gergin değildi ve bana açılırken sıkı kas halkasını kolayca geçiyorum. Kalçalarını kavrayıp sonuna kadar soktuğumda o ve ben birlikte inliyoruz, taşaklarım kıkına çarpıyor.

"Kahretsin, harika hissediyorsun," diye iç geçiriyorum, tekrar içine sokmadan önce neredeyse tamamen dışarı çekiyorum. "Sikimi o daracık deliğine çok iyi alıyorsun."

Yanımdan gelen yumuşak bir inilti duyunca Collette'i ihmal ettiğimi hatırlıyorum. "Birileri kendini dışlanmış mı hissediyor, küçük denizaltı?" Beau'ya tekrar vurmadan önce ona soruyorum, ucumla kıkındaki bir şeyi dürtüyorum ve bu da onun altımda yüksek sesle inlemesine neden oluyor.

Uzanıp parmaklarımı sırtında gezdiriyorum ve başparmağımı açık tenine soktuğumda çılgık atmasına neden oluyorum. Parmaklarımı kıkına doğru kaydırırken solgun teninde kırmızı bir iz bırakıyorum. Daha da aşağı inerek parmaklarımı kıkının yanaklarının arasına daldırıyorum ve sırlıslıkla amını buluyorum. "Kırbaçlanmak hoşuna gitti mi güzel kız?" Bir parmağımı içine sokmadan önce soruyorum.

"Evet, efendim," diye iç geçiriyor, sesi nefessiz ve neredeyse endorfinle kafayı bulmuş gibi çıkıyor.

İki parmağımı Collette'in amına sokarken Beau'ya sokmaya devam ediyorum. "Kanını akıtmama izin verdiğin için çok cesurdun," diye övüyorum, elimin etrafında sıkışma şeklini seviyorum. "Sence boşalmayı hak ediyor musun?"

Parmaklarımı içinde döndürdüğümde nefesi kesiliyor. "Eğer hizmet edeceğimi düşünüyorsanız, efendim," diye mırıldanıyor, bacakları bağların içinde titremeye başlıyor.

Beau yüksek sesle inliyor ve aşağı baktığımda bir elinin üzerinde dengede durduğunu, diğer eliyle de açgözlülükle sikini salladığını görüyorum. Avucumu sertçe kıkına vuruyorum ve güzel teninde beş parmaklık kırmızı bir iz bırakıyorum.

"Aletine dokunman için sana izin vermedim Beau," diye azarladım. "Bu senin için değil. Bu *benim* için." İçine eskisinden daha sert girdim ve onu sert zeminde dirseklerinin üzerine düşmeye zorladım. "O yüzden bana iyi bir sürtük gibi hizmet et."

"Evet, efendim," diye karşılık veriyor, ona verdiğim her şeyi küçük inilti ve zevk iniltileriyle alıyor.

Beau'yu kontrol altına aldıktan sonra dikkatimi tekrar Collette'e veriyorum ve kanlı parmaklarımı tekrar amına sokuyorum. Başparmağımı klitorisine doğru kaydırıp sinir demetinin üzerinde yumuşak daireler çizdiğimde nefesi kesiliyor. "Benim için kanayarak gelme hakkını kazandın, küçük denizaltı," diyorum ona, bütün gece esirgediğim nazik dokunuşları yaparak. "Beau'nun güzel kıkını döllerimle doldurmadan önce orgazm olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet, efendim."

"Aferin kızıma. Yaklaştığında bana söyle. Parmaklarım amının derinliklerindeyken ne zaman uçurumun kenarından geçtiğini bilmek istiyorum."

Beau'ya zaman ayırıyorum, yavaş ve derin itiyorum, hassas dokusuna doğru kayarken horozumun sırtını hissetmesine izin veriyorum. Kan kurumuştı ve Beau'nun şaftımın her sıyrığında rahatsızlıkla irkildiğini hissediyorum. Bir elimle yanaklarını ayırıyorum ve eğilip göt deliğine tükürüyorum, tekrar içine girmeden önce sikimin başını kullanarak etrafa yayıyorum.

Acıdan aşırı derecede tahrik olduğu için, Collette'in altımda titremeye başlaması ve bacaklarının bağlara karşı sarsılması sadece birkaç dakika sürdü.

Amcığı parmaklarımı sıkarken, "Geliyorum efendim," diye inliyor.

"İşte bu," diye cevap veriyorum elimi damlayan amına daha hızlı sokarken. "Parmaklarıma gel, küçük denizaltı."

Orgazm olurken yumuşak bir ılgık atıyor ve bu ses beni kendi boşalmama doğru itiyor. Parmaklarımı Beau'nun kalçasına geçirip sert ve şiddetli bir şekilde içine giriyorum, taşaklarım kıkına çarpıyor

her itişte. Dik dururken sikimin gücünü kaldırmaya çalışırken inliyor. Şaftımın kalınlaştığını ve taşaklarımın şiştiğini hissettiğimde, kışını tokatlıyorum ve gidebildiğim kadar derine giriyorum, onu yükümle dolduruyorum. Üstüne yığılıp onu sert zemine itmeden önce orgazmımın geri kalanını sikimin keskin darbeleriyle atlatıyorum.

Uzanıp Collette'in bacak bağlarını çözmeden önce nefesimi toplamam bir dakikamı alıyor. Tek bir parmağımı kıvrımlarının arasından geçirip kreminden bir topak alıp dudaklarıma götürüyorum. Dilimi işaret parmağımın üzerinde kaydırıp her tatlı damlasını yaladığımda inliyorum. Çok lezzetli.

Beau sırt üstü yuvarlanır, göğsü kabarır ve havaya kalkmış siki kızgın, şişmiş bir kırmızıya dönüşür. Zavallı çocuğun inmesi gerekiyor. Ayağa kalkıp kızın bileklerindeki bağları çözüyorum ve yorgunluktan yere yığılmasına izin veriyorum. Çenesine uzanıp onu bana bakmaya zorluyorum.

"Biraz daha kaldırabilir misin?" diye sordum. Başıyla onaylıyor ve ben de onu Beau'ya doğru çekiştirmeden önce çenesinin altına vuruyorum. "Ona git." Uzun süre zapt edilmekten ve kırbaçlanmaktan hareketleri sertleşmişti, elleri ve dizleri üzerinde sürünüyor, Beau'nun yanına ulaştığında duruyor ve diz çöküyor.

"Aletini yumrukla." Dediğimi yapıyor, parmaklarını sikinin etrafına sıkıca sarıyor ve çekiştiriyor. "Tekrar," diye emrediyorum ve hâlâ kanlı olan sikimi kot pantolonumun içine sokup Madam M'nin yanaklarında orgazm sonrası bir kızarıklıkla uzandığı salona doğru yürüyorum. Yanındaki minderlere çöküyorum, bu turu gerçekleştirmek y e r i n e izlemekten memnunum.

"Yüzünü kapa," diye emrediyorum. "Senin ne kadar lezzetli olduğunu tatmasını istiyorum." Collette itaat ediyor, bana dönüyor ve bir dizini Beau'nun başının diğer tarafına yerleştiriyor ve amı tam üzerine gelene kadar aşağı kayıyor. "Aşağı in. Amından damlayan o tatlı kremayla boğulmasını istiyorum." Bacaklarını daha da açarak tüm ağırlığını Beau'nun güzel ağzına veriyor.

Pelvisini Beau'nun diline sürtmeye başladığında "Aferin kızıma," diye onaylayarak homurdanıyorum. Ellerini iki yanında tutuyor ama Beau'nun yumrukları, muhteşem bir kız onu amıyla boğarken kendine dokunmamak için harcadığı çabayla sıkılmış durumda. "Bence Beau seni bu kadar güzel inlettiği için bir ödülü hak ediyor. Sen ne düşünüyorsun, küçük denizaltı?"

"Evet, efendim," diye iç geçiriyor Collette, yukarı aşağı hareket ederken gözleri kapalı, klitorisine doğru baskı yapıyor.

"Eğil ve onun sikini yala," diye emrediyorum. "Dilini amına soktuğu için ona ne kadar minnettar olduğunu göstermek için ağzını kullan."

İki kez söylenmesine gerek kalmadan Collette belinden eğilerek Beau'nun sikini ağzına alıyor ve yüzüne sürüyor. Ve iki denizaltı benim komutumla birbirlerini boşaltmak için ağızlarını kullanırken bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi altmış dokuz.

Madam M yumuşak sesiyle, "Harika bir performanstı," diyor.

Baktığımda amının hâlâ çıplak olduğunu görüyorum, uyarılmışlığı parıldayan pastel ışıklarda parlıyor. Hâlâ orgazmdan bitkin düşmemiş olsaydım, şu anda onu becermek isterdim. Onun yumuşak, sıcak kıvrımlarına çarpma düşüncesi beni şimdiden yarı sertleştirdi. Sekse ve kaosa karşı hiç bu kadar doyumsuz bir açlık duymamıştım ve bu yanıma bir daha aç bırakabilir miyim bilmiyorum.

"Uzun zamandır bu kadar tahrik edici bir şey izlememiştım," diye devam ediyor M, sivri tırnaklarını üst uyluğumun üzerinde gezdirerek. "İlk kez röntgencilik oynamak çok zevkliydi." Parmakları kotumun içinde giderek büyüyen ereksiyona sürtünerek daha yukarılara çıkıyor. "Seni burada daha sık göreceğ miyiz?"

Gülüyorum, gözlerim hâlâ Beau ve Collette'in sevişme sahnesine sabitlenmişken, hava ıslak emme sesleri ve yalvarma inlemeleriyle doluyor. "Hiçbir şeyin beni uzak tutabileceğinden emin değilim."

"Çok hoş," diyor M ellerini mutlu bir şekilde çırparak. "Sapkın ailemize hoş geldin-" duraksıyor, yüzünde bir eğlence titreşimi beliriyor. "Ne aptalım, az önce Beau'nun tatlı poposuna vuran sikini izlerken en güzel *minyon mort'u* yaşadım, ama adını bile sormadığımı fark ettim. Sana ne diyelim evlat?" Gözlerimi çıplak denizaltılardan ayırıyorum ve Madam M'nin beni merakla incelediğini görüyorum.

Kanla oynayan ve sevişen bir adama hangi isim yakışır? En karanlık gölgelerimin bir araya gelmesinden oluşan ve ilk kez görülmek üzere pastel ışıklara itilen bu per- son. Gri oldum. Dokuz oldum. Şef oldum. Ama bu gece dönüştüğüm kişi daha önce hiç tanışmadığım biri. Ve içimden bir ses onun sonsuza dek burada kalacağını söylüyor.

"Bana *Efendi Greyson* diyebilirsin."

Note

Bu bir son değil. Gavin Greyson'ın hikâyesi Sharp Edges Duet'in ikinci kitabında devam edecek ve tahmini olarak 2025 yılında yayınlanacak. Grey'in hikâyesini beğendiyseniz, onu Stolen Away Serisi'nin ikinci kitabı Breakaway'de de bulabilirsiniz.

Trigger Warnings

Bıçak sapkınlığı ve oyunu, kan sapkınlığı ve oyunu, krem şantiye saygısızlık, döllü tatlılar, döl oyunu, yemek oyunu, kremalı turtalar, pişirme aletlerinin uygunsuz kullanımı, ilkel oyun, sadizm, mazoşizm, şaplak, kırbaçlama, boğma, övme/aşağılama, tükürme, esaret, göz bağı, duyuşal oyun, oral seks, anal seks, mastürbasyon, kazara döl tüketimi, kayganlaştırıcı olarak trüf yağı, kayganlaştırıcı olarak kan, taşkınlık, çocuk istismarından kısaca bahsedilmesi, ebeveyn ölümünden bahsedilmesi, sayfa dışı aile içi şiddet, sadakatsizlik (MC'ler arasında değil), mutsuz olmayan ayrılık, sayfa içi işkence, kan, cinayet, ceset parçalama ve imha, kazara yamyamlık, Sweeney Todd tarzı çırpılmış kan sosisleri

Also by Willow Prescott

Onu tutmak istememeli. O da kalmak istememeli.

Hideaway

Sonsuza dek mutlu olanlar peri masalları içindir. Tutsaklarına aşık olan kızlar için değil.

Kaçış

Acknowledgments

Harika asistanım Lauren'a çok teşekkür ederim. Sen gerçekten sihirlisin ve yapamayacağın hiçbir şey olmadığına tamamen ikna oldum. Perde arkasındaki her şeyin stresini üstlendin, böylece benim yapmama gerek kalmadı ve her zaman yukarıda ve öteye gittin. SoR'un her bölümü için güzel illüstrasyonlar - karalamalar değil - yarattın ve gizlice sakladığın muazzam sanatsal yeteneğin beni çok şaşırttı. Alfa okuması yaptın, beta okuması yaptın ve en iyi önerilerle, iyileştirmelerle ve beni çıldırtan saçma sapan yorumlarla düzeltmeler yaptın. Gece yarısı kasaplık ve kan oyunu hakkındaki belirsiz mesajlara yanıt verdiniz. Mutfak gereçlerini (kaşık) kullanırken bu kadar liberal olmamam gerektiğini söylemem gerektiğinde bana hak verdiniz. Küstahça bir yamyamlık için her şeyi yaptın ve bununla birlikte gelen iğrenç araştırma parçalarına yardım ettin. Ahlaksız çılgınlığımı hoş gördünüz ve yolun her adımında beni desteklediniz ve bu yolculuğu sizinle paylaştığım için inanılmaz derecede minnettarım. Sen benim ölüm kalım aracısın, aşkımsın ve bundan sonra nereye gideceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum.

Lindsey'e nefes almasına yardımcı olduğu için özel bir teşekkür daha

bu hikayeye en başından beri hayat veriyor. Ev yapımı pasta yaparken kirli düşünceler içinde olduğun o zaman için şükürler olsun, yoksa bu baharatlı küçük kitap var olmazdı. Grey'i en az benim kadar sevdiğin ve onun tadına bir an önce bakmamız gerektiğine beni ikna ettiğin için teşekkür ederim. Sen en iyi amigo kız oldun. Yazdığım her bölümü yalayıp yuttun ve her fırsatta harika geri bildirimler ve çılgınca destek verdin. Dünyanın müstehcen bir Sweeney Todd/Moulin Rouge/Ratatouille/The Menu kara romantizmine ihtiyacı olduğunu düşündüğün için teşekkür ederim. Şaşırtıcı bir şekilde, sanırım haklıydınız. Birlikte müstehcen çılgınlıklar pişirmeye devam edelim.

Bu kitapta kullanılan Fransızcanın dilbilgisi ve bağlam açısından doğru olmasını sağladığı için Lea'ya çok teşekkür ederim. Boktan Fransızca çevirilerimde büyük iyileştirmeler yaptınız ve bana bir bütün olarak Fransız kültürü hakkında daha iyi bir bakış açısı

kazandırdınız. Bu

Sabırlı çeviri desteğiniz olmasaydı kitap aynı olmazdı ve Kırmızı'nın Tonları'nın ve Fransız karakterlerinin en iyi versiyonunu sunmama yardımcı olduğunuz için çok minnettarım.

Diğer harika beta okuyucularıma çok teşekkür ederim: Katie, Carol ve Tyla. Hepiniz yorumlarınız ve geri bildirimlerinizle harika bir şekilde destek oldunuz. Bıçak ve kan takıntısı olan ve cinayete karşı küçük bir tutku duyan sapkın erkeklerin hala seksi olduğunu onayladığınız için teşekkür ederim. Bu kitap sizin onayınız olmadan gün ışığına çıkamazdı, yani sapık, katil bir şefin edebiyat dünyasında dolaşıyor olması sizin suçunuz. Umarım kendinizle gurur duyuyorsunuzdur.

Books and Moods'dan Julie, Mary ve Val'e işin sanatsal yönünü üstlendikleri için her zamanki gibi teşekkürler. Tasarımlarınız çok güzel ve kafamdaki kaotik fikir karmaşasını nasıl bu kadar güzel kitap kapaklarına ve sayfalarına dönüştürdüğünüzü görmeyi seviyorum.

Son bir teşekkür de inanılmaz derecede destekleyici okuyucularıma, özellikle de Willow'un Ağlayanları ve Karanlık ve Sapkın Okuyucular gruplarının üyelerine. Bazılarınız en başından beri buradasınız ve bu hikaye siz olmasaydınız var olamazdı. Ayrılık'ı okuyan ve herkesin kalbini fetheden bir yan karakterden daha fazlasını talep eden okuyuculara teşekkür ederim. Ve bize ilk kez katılan okuyuculara teşekkür ederim; umarım sizi korkutmamışızdır. Daha anlatacak çok karanlık ve sapkın hikâyeler var!

About the Author

Willow, karanlık ve sapkın bir bükölme ile müstehcen hikayeler yaratmak için kullanmaktan zevk aldığı bir İngilizce lisansına sahiptir. Kocas ve küçük canavarlar topluluğıyla birlikte Amsterdam'da yaşayan Amerikalı bir göçmen. Gecelerini kafein sersemliğı içinde, dizlerinizin üzerine çöküp daha fazlası için yalvarmanıza neden olan sapkın seks maceraları ve ahlaki açıdan gri piçler hayal ederek geçiriyor.

Willow okurlarıyla bağlantı kurmayı seviyor! Gelecek kitaplar ve projelerle ilgili en son haberleri takip etmek istiyorsanız, Willow'un [okuyucu grubuna](#) katılın veya Wil- low'u buradan takip edin:

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Facebook](#)

[Web Sitesi E-
posta](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.